

Tổng Giám Đốc Lừa Đảo

Contents

Tổng Giám Đốc Lừa Đảo	1
1. Chương Một	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3: Một Bữa Tiệc	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5: Đưa Cô Về Nhà.	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58

Tổng Giám Đốc Lừa Đảo

Giới thiệu

Thường thức cô trong khoảng cách gần, hẳn phát hiện ra cô so với trong ấn tượng còn xinh đẹp hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-lua-dao>

1. Chương Một

Quan Ngân Hà hai mươi một tuổi tới Pháp học thiết kế thời trang.

Chưa quen cuộc sống nơi đây nhưng cô lại tuyệt đối không cảm thấy sợ hãi, ngược lại có phần cảm thấy tự do vui vẻ.

Cô thật vui vì rốt cuộc cũng thoát khỏi tầm mắt của Quan Ngân Ứng, rốt cuộc không bị hắt bóng nom, từ giờ trở đi, cô muốn tha hương sống một cuộc sống độc lập, phát triển xã giao của bản thân, bên cạnh sẽ không còn anh trai lái xe chán ghét.

Thoát khỏi anh trai cô có thể tự do tìm bạn trai, có thể thức trắng đêm phá phách.

Ah! Tự do thật là quá tuyệt vời!

Đi qua công ty giới thiệu nhà cho thuê, Quan Ngân Hà chọn một khu nhà ở trung tâm chợ, giao thông tiện lợi.

Tiền thuê nhà trọ này cũng không ít, nhưng cô cũng không lo phương diện này, bởi vì trong nhà sẽ trợ giúp cho cô, cho nên cô an tâm ở lại đây, không cần phải đến chỗ trọ dành cho học sinh chật chội.

Khu nhà trọ cô đang ở là hậu phương của “Trụ Sở Chính Ngân Hàng Phỉ Lâm”, nghe bà Đông nói, vốn dĩ tập đoàn Lôi Thị muốn mua chỗ này để xây ngân hàng, nhưng bởi vì chủ nhà sát vách nhà cho thuê nhất định không chịu bán đất lấy tiền mặt, vì vậy “Ngân Hàng Phỉ Lâm” sau mấy lần thương lượng không được cũng chỉ có thể buông tha.

Bà chủ nhà nói những chuyện này Quan Ngân Hà hoàn toàn không hứng thú, chỉ là chủ đề tán gẫu của những người già, nghe vào tai trái lập tức bay ra tai phải. Bởi vì hiện tại cô đang bận soạn lại hành lý, cô đang rất vui vì có được tự do nên không nghe được những gì bà Đông nói.

Thật vất vả bà chủ mới chịu đi xuống lầu, rốt cuộc đôi tai cũng được yên tĩnh, Quan Ngân Hà vui vẻ mở cửa sổ đón ánh nắng mặt trời vào nhà, nằm lăn lộn vui vẻ trên giường cạnh cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có lan can khắc hoa màu trắng, ở cửa sổ và lan can cách nhau một khoảng cách nhỏ, có thể sẽ phải trông mấy bồn bông nhỏ.

Quan Ngân Hà hướng đôi mắt về phía cửa sổ, sau đó lập tức nhảy xuống giường, cầm ví da lao ra cửa.

Cô quyết định ra ngoài đi dạo chợ một chút, vì muốn gian phòng của mình thêm chút thiên nhiên.

Về tiêu chí khi đến Paris nhất định sẽ đi chơi: Khải Hoàn Môn, Đại lộ Champs Elysees và bảo tàng Louvre, chờ sau này sẽ từ từ đi tham quan, dù sao cô cũng ở Paris một năm, về sau còn nhiều thời gian mà.

Bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp rời khỏi phòng như một làn gió, đi dạo chợ. Ở đây, cô mua vài cây hoa nhỏ về trồng, đi dạo một vòng liền vào quán cà phê ngồi nghỉ, hưởng thụ không khí tự do ở Paris.

Lôi Ai Sâm đứng trước màn che cửa sổ được thiết kế đặc biệt, nhìn cửa sổ nhà trọ đối diện phòng làm việc của hắn.....

Lúc này có một cô gái phương đông xinh đẹp, cô mặc âu phục lăn lộn vui vẻ trên giường, sau đó còn nhô đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, một đôi mắt đen như đang nở nụ cười.

Sau khi cô rời khỏi cửa sổ, lại quên đóng cửa sổ, hơn nữa còn giống như chạy ra khỏi phòng, thật lâu không có quay lại.

Lôi Ai Sâm không hiểu hẳn thế nào lại đi chú ý một cô gái xa lạ.....Có lẽ là bởi vì hôm nay đi làm so với bình thường càng nhàm chán hơn sao? Bởi vì tất cả mọi người trong công ty đều bỏ rơi hắn, để cho hắn rảnh rỗi đến nỗi bị khủng, mới có thể lãng phí tâm tư trên người một cô gái.

“Hừ, thật sự xem như tôi không tồn tại sao?” Khuôn mặt lịch sự tuấn tú trầm xuống, tâm tư hắn đã quay trở lại, trong tay có thêm một liều thuốc, vẻ mặt lạnh lùng hút thuốc “Cuối cùng có một ngày, tôi sẽ cho các người biết, tôi không phải con rối để mặc cho các người định đoạt!”

Hắn có lòng tin đối với tương lai, tìm được lực lượng hậu thuẫn hùng hậu, trợ giúp hắn đoạt lại mọi quyền lực mà hắn nên có, khiến cho ngân hàng Phỉ Lâm của Lôi Thị có thể chân chính trở lại trong tay hắn.

Hắn nhất định sẽ làm cho những đầu óc cổ hủ kia, mấy ông già một lòng nghĩ tham ô cầu lợi nếm quả đắng.

Về phần hậu thuẫn này, hắn đã có mục tiêu, mọi người cứ chờ xem đi!

“Ngài Lôi, xe đã đợi ngoài cửa.” Cô thư ký xinh đẹp đứng ngoài cửa phòng làm việc, dùng giọng nũng nịu hướng Lôi Ai Sâm báo cáo.

“Tôi biết rồi.” Người mặc tây trang màu đen, Lôi Ai Sâm lịch sự đi ra phòng làm việc, đối với cô thư ký xinh đẹp làm như không thấy, đi vào thang máy tự mình đi tới cửa ngân hàng cổ điển khí phái ở lầu một.

Chiếc xe Limo phiên bản dài màu đen, xe rất nhanh rời khỏi ngân hàng, biến mất trong bóng đêm Paris rực rỡ.

Tối nay hắn muốn đến nhà hàng Cát Lạt tham gia tiệc sinh nhật mừng Allen mười chín tuổi, cô là người thừa kế của gia tộc Cát Lạt, có ảnh hưởng rất lớn trên thị trường.

Tất cả mọi người ở Paris đều biết, Allen rất tích cực trong các hoạt động xã hội, bởi vì cô đang tìm chồng tương lai, có một đầu óc buôn bán, người đàn ông có thể trợ giúp cô kế thừa nhà hàng Cát Lạt.

Theo lý thuyết, Lôi Ai Sâm thân là giám đốc điều hành ngân hàng Phỉ Lâm, lấy thân phận địa vị của hắn, căn bản không cần leo lên gia tộc Cát Thị mới đứng, thế nhưng chỉ là biểu tượng bên ngoài cho người ngoài nhìn mà thôi.

Trên thực tế, Lôi Ai Sâm khẩn cấp tìm một danh môn gia tộc có trợ giúp kinh tế cho hắn, để cho hắn có đầy đủ tiền bạc cùng quyền thế tiến vào vị trí quan trọng trong ngân hàng Phỉ Lâm, đoạt lại chức vụ tổng giám đốc trong tay Jose.

Thực chất người đang cầm quyền trong ngân hàng Phỉ Lâm là tổng giám đốc Jose, là chú của hắn, năm nay đã sáu mươi hai tuổi, thân thể đã yếu, đã sớm không thể trông coi mọi việc trong ngân hàng, nhưng vẫn không chịu buông quyền lực, lén lút nuôi một số tâm phúc bao quanh Lôi Ai Sâm, một khắc cũng không rời hết sức theo dõi nhất cử nhất động của hắn, can thiệp tất cả mọi hành động cùng quyết sách của hắn.

Chú Jose làm vậy không thể không nghi ngờ là muốn độc chiếm ngân hàng Phỉ Lâm, không chịu đem tài sản trả lại cho hắn là người chân chính được thừa kế, tính toán muốn nuốt trọn tất cả Lôi Thị.

Ngân hàng này là một tay ông cố hắn khổ cực tạo dựng nên, khi ông cố cùng ba hắn khỏe mạnh, vốn dĩ là hắn nhận trách nhiệm quản lý, không ngờ năm năm trước ba hắn qua đời, căn bản không kịp soạn di chúc, vì thế tạo cơ hội cho chú, thuyết phục mẹ đưa hắn đến Newyork ra sức học hành quản trị doanh nghiệp.

Ngày đó khi hắn bị đưa ra nước ngoài, chú Jose thuận đường lên thay vị trí tổng giám đốc.

Trong khoảng thời gian năm năm này, chú Jose vừa trấn an mẹ hắn, lấy sự tin tưởng của bà, vừa trăm phương ngàn kế bồi dưỡng thế lực của mình, tiến tới nuốt trọn ngân hàng Phỉ Lâm.

Hiện tại thế lực của chú Jose đã lớn đến nỗi ngay cả hắn là người thừa kế chân chính cũng không thể kéo xuống vị trí tổng giám đốc của ông, hơn nữa hắn chỉ có thể như con rối, bị sắp xếp vào phòng làm việc, trên thực tế mỗi ngày đều bị tai mắt của chú nhìn chăm chăm, chỉ có thể làm chút chuyện râu ria vụn vặt.

Không! Hắn tuyệt đối không cho phép ngân hàng Phỉ Lâm rơi vào tay chú hắn. Từ giờ trở đi, hắn muốn từng bước từng bước đoạt lại ngân hàng Phỉ Lâm.

“Ngài Lôi, hoan nghênh đến nhà hàng Cát Lạt, buổi tiệc được cử hành ở tầng trên cùng, tôi sẽ dẫn đường cho ngài.” Cửa xe bị mở ra, phục vụ mặc đồng phục nhà hàng cất dứt suy nghĩ của Lôi Ai Sâm “Cám ơn” Khuôn mặt nở nụ cười lịch sự, thái độ thân thiết xuống xe, hoàn toàn không bày ra bất kỳ thái độ nào.

Có một thang máy đặc biệt lên tầng cuối, hắn đi tới buổi dạ tiệc.

Ánh đèn mê người, cảnh đẹp, còn có âm nhạc du dương, làm ọi người bước vào đây liền có thể thanh tĩnh.

Đây không phải bữa tiệc mà Lôi Ai Sâm đoán.

Hắn cho rằng hội trường sẽ là một bữa tiệc hoa lệ, khách tham dự hội nghị đua nhau khoe sắc, tất cả thanh niên trên trường trường Paris càng thêm rối rít bày ra tất cả vốn liếng của bản thân để có được sự chú ý của các cô gái.

Nhưng là không khí vắng lặng tại hiện trường làm cho hắn nghi ngờ hắn phán đoán sai.

Vì vậy hắn đi tới bên hồ gia nhập vào trong đám khách mời, bày ra mảnh khoe của mình giao tiếp cùng những người xa lạ.

Không lâu sau hắn biết tại sao buổi tiệc vắng lạnh như vậy.

Thì ra là từ lúc vừa bắt đầu bữa tiệc Allen đã ra mặt hướng tới khách mời tham dự hội nghị tuyên bố thân thể cô bị bệnh nhẹ cần nghỉ ngơi, vì vậy cô chỉ nói chuyện với các khách mời trong bữa tiệc mấy câu, liền tiến về gian phòng của mình trong nhà hàng nghỉ ngơi.

Xem ra hắn đã bỏ lỡ cơ hội đến gần Allen.

Lôi Ai Sâm uống rượu, trong lòng cảm thấy tiếc hận, vì mình đã trễ mà cảm thấy ảo não.

Hắn cho là tối nay hắn có thể có tiến triển, hắn phải tìm cơ hội khác.

Đưa ly rượu cho nhân viên phục vụ, hắn lựa chọn giống như đại đa số các khách mời, rời khỏi bữa tiệc trước khi tiệc kết thúc, khiến cho bữa tiệc cô đơn vắng lạnh.

Rời khỏi nhà hàng Cát Lát, Lôi Ai Sâm nói tài xế đưa hắn về nhà.

2. Chương 2

Trước mắt hắn đang ở tại một căn hộ cao cấp bên cạnh ngân hàng Phỉ Lâm, giá nhà này tuyệt đối làm người khác phải tặc lưỡi, cũng đại biểu cho tài chính hùng hậu của nhà họ Lôi.

Nhưng đây chỉ là bề ngoài mà thôi, trên thực tế mấy năm nay tài sản của nhà họ Lôi bị chú Jose nuốt riêng không ít, hiện tại ngoại trừ mẹ hắn có chút để dành riêng, cùng với một số tài sản ngoài, còn sót lại là căn phòng cao cấp này mua cho hắn để trấn an mẹ hắn.

Chú mua nhà này làm quà sinh nhật hai mươi sáu tuổi cho hắn, khích lệ hắn có thể tiếp nhận chức tổng giám đốc điều hành của ngân hàng Phỉ Lâm.

Nhưng chỉ cần chú Jose còn nắm chức tổng giám đốc ngân hàng Phỉ Lâm trong tay, hắn có thể làm được gì?

Lôi Ai Sâm tâm tình phiền muộn bước trong phòng.

Hắn ghét căn phòng hào hoa mà lại trống rỗng này, vì vậy hắn thay đồ, mặc đồ nhẹ nhàng cùng áo vét, sắc mặt lạnh lùng đi ra ngoài hóng gió.

Ngồi taxi tới một khu nhà nhỏ, hắn xuống xe ở đầu đường không lập tức đi vào mà đứng lẳng lặng ở góc đường hút thuốc, nhìn người đi đường xa lạ trải qua bên mình.

Hút xong thuốc đem tàn thuốc đạp dưới chân sau đó xoay người, đi về một hướng khác.

“Xin chờ một chút.” Bỗng dưng áo vét bên phải bị kéo chặt, một giọng nói thanh thúy vang lên phía sau lưng hắn, đối phương nói tiếng anh.

“Có chuyện gì không?” Hắn quay đầu dùng anh văn đáp lại, lạnh lùng nhìn chủ nhân giọng nói.

Đây là một cô gái phương đông có dáng người mê người, khuôn mặt diễm lệ.

Khuôn mặt kinh ngạc trong nháy mắt, bởi vì hắn nhận ra cô gái này là ai, cô chính là cô gái ở trọ phía sau ngân hàng Phỉ Lâm.

Mỗi ngày hần đều nhìn qua màn che trong phòng làm việc, nhìn thấy quy luật sống, làm việc và nghỉ ngơi của cô cùng với mọi hoạt động lúc về nhà của cô.

“Bên kia có thùng rác, nếu như anh không ngại có thể đem tàn thuốc đi vứt được không?” Quan Ngân Hà giơ một túi lớn trên tay lên, một tay chỉ về hướng thùng rác bên đường.

“Cám ơn cô đã nhắc nhở, tôi biết rồi.” Giấu sự kinh ngạc trong mắt, hần khom người nhặt tàn thuốc lên, đi tới thùng rác góc đường, đem tàn thuốc ném vào “Cô gái phương đông xinh đẹp, như vậy được chưa?”

Không có tức giận chỉ trích, ngược lại nhẹ nhàng chấp hành làm theo, cộng thêm với gương mặt tuấn tú cùng nụ cười mê người, quả thật làm điên đảo chúng sinh.

Quan Ngân Hà đem túi xách ôm vào ngực, nghiêng đầu mỉm cười “Anh làm tốt lắm.” Vốn dĩ cô đã chuẩn bị tâm lý bị chửi xem vào việc của người khác, không nghĩ tới gặp một người rất có phong độ.

“Vậy có phải nên thưởng cho tôi hay không?” Một cảm giác quen thuộc làm cho hần không muốn kết thúc nhanh chóng thời gian trò chuyện với cô, hần nghĩ muốn nhìn cô lâu một chút.

Đôi mắt nâu nhìn vào khuôn mặt của cô, ánh mắt không tự chủ được nhìn một cách trìu mến, không lạnh lùng như bình thường.

“Được, tôi mời anh một ly cà phê.” Bởi vì có cảm tình tốt với người đàn ông này, cô hào phóng gạt đầu.

“Cô gái, cô đối với mỗi người đàn ông ném tàn thuốc đi đều tốt như vậy sao?” Nếu là như vậy, vậy sau này hần sẽ cố gắng ném tàn thuốc nhiều một chút.

“Không, anh là người đầu tiên.” Cô biết ở đây có một tiệm cà phê không tệ, bước chân nhẹ nhàng đi về phía đó. “Tôi nhớ anh cũng là người đầu tiên không dùng thái độ khó chịu xen vào việc của người khác, cho nên xứng đáng được thưởng.”

Thật sự uống cà phê là thói quen của cô, hơn nữa vì đi tới chỗ này hoang vu, tối nay lại cô đơn một mình, vừa đúng muốn tìm một người bạn để nói chuyện lại gặp được hần.

“Xem ra tôi ra ngoài bây giờ là đúng, hơn nữa ném tàn thuốc cũng vừa đúng lúc.” Vừa đúng lúc bị cô bắt được “Cô đến từ Nhật Bản sao? Nhìn dáng cô đúng mê người lại dịu dàng, rất có khí chất của con gái Nhật Bản.”

“Làm anh thất vọng rồi, tôi đến từ Đài Loan, hơn nữa cá tính của tôi không dịu dàng, nhưng mà vẫn cảm ơn lời khen của anh.” Chọn ghế ngồi xuống, cô đặt túi xách vào một bên ghế trống.

Tính khí thật sự của cô rất ngang, bản thân hơn nữa còn có võ, tất cả điều này đều là anh Quan Ngân Ứng ban tặng. Anh ấy muốn học Judo còn cứng rắn kéo cô học cùng, vì vậy qua mấy năm đốc thúc cô đã thành cao thủ Judo.

“Thì ra là một cô gái Đài Loan! Xem ra tôi phải đổi cách nhìn, thì ra cô gái Đài Loan xinh đẹp hơn cô gái Nhật Bản.” Trước kia lúc đi Newyork học trong lớp cũng có một cô gái Đài Loan, chỉ là tướng mạo bình thường, da cũng tương đối đen không mê người. “Để cô mời cà phê thật xấu hổ, tôi thấy để tôi mời cô.”

Hần cũng ngồi xuống, giơ tay gọi người phục vụ.

“Được.” Cô dùng tiếng Pháp gọi một ly cà phê Moka.

Hần cũng giống vậy, nói tiếng Pháp rất lưu loát và dễ nghe.

“Cô đến Paris bao lâu rồi?” Lại đổi lại anh vẫn để nói chuyện, hần đổi một tư thế thoải mái hơn.

“Hơn một tháng.” Cô nhìn ngũ quan thâm thúy của hần cùng với dáng ngồi ưu nhã của hần, đột nhiên có ý tưởng “Tôi có thể xem anh là model không? Tôi học thiết kế thời trang, hiện tại muốn vẽ lại dáng anh, sau đó sẽ thiết kế quần áo giúp anh.”

Trong miệng vẫn còn trưng cầu sự đồng ý của hần, đôi tay cũng bận rộn tìm kiếm trong túi, chỉ chốc lát sau đã tìm ra bút vẽ.

Hắn mỉm cười đồng ý, mặc cho cô cầm bút vẽ hắn lên giấy, hắn thừa dịp trong khoảng thời gian này cẩn thận quan sát cô.

Thường thức cô trong khoảng cách gần, hắn phát hiện ra cô so với trong ấn tượng còn xinh đẹp hơn. Ngũ quan sáng ngời, mái tóc mềm mại chạm vai, thân thể mảnh khảnh, cô tuyệt đối là cô gái có thể khiến cho đàn ông động lòng.

Mà hắn đã dễ dàng động lòng.

Một cảm giác vui vẻ lan ra trong ngực.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô chuyên chú vẽ, còn hắn thì thưởng thức cô, hơn nữa còn uống cà phê sạch sẽ cà phê.

Nhưng cô một hộp cũng không uống.

“Cô không uống cà phê có thể cho tôi không?” Nhìn thấy cô gái xinh đẹp đến nỗi miệng đắng lưỡi khô.

Cô lắc đầu một cái, bỏ bản vẽ cùng bút xuống “Không, tôi muốn uống.” Giống như đứa bé, vội vàng cầm cà phê lên uống.

Hắn cười to, lấy bản vẽ của cô lên xem từng tờ từng tờ.

Cô vẽ rất khá, còn thay hắn thiết kế vài bộ quần áo, có công sở, có nhân nhả, còn có lễ phục tham gia các buổi tiệc.

“Những tác phẩm thiết kế này sẽ có cơ hội phát triển sao?” Ngược mắt nhìn cô, vừa lúc cô uống sạch cà phê, một đôi mắt tỏa sáng nhìn về phía hắn.

“Cơ hội phát triển không lớn, chẳng qua tôi cố gắng là được.” Thật ra thì cô hy vọng một ngày nào đó sẽ trở thành nhà thiết kế nổi tiếng, đem mỗi tác phẩm của chính mình ọi người thưởng thức.

“Chúc cô may mắn.” Nhớ lời cô nói, Lôi Ai Sâm cầm bút chì viết xuống bên cạnh một chuỗi con số, sau đó đem bản vẽ trả lại cho cô “Tôi tên là Khấu Ai Sâm, còn cô? Tôi có thể vinh hạnh được biết tên cùng số điện thoại của cô không?” Hắn đơn giản hy vọng muốn kết bạn với cô, cho nên theo bản năng không tiết lộ tên thật, để tránh mang đến những điều không hay.

Cô cúi đầu liếc mắt nhìn, cười nhìn số điện thoại hắn lưu lại.

“Tôi tên là Quan Ngân Hà.” Cô cũng không có thói quen cho người khác số điện thoại “Tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, cảm ơn cà phê của anh, còn có cảm ơn anh làm model của tôi.” Từ trên ghế đứng dậy, cô vừa dọn dẹp túi xách vừa nói lời tạm biệt với hắn.

Cảm giác uống cà phê với một người đàn ông không tệ, hưởng thụ một thời gian thoải mái ngắn ngủi cũng không tệ.

Chỉ là cô không lãng mạn hoặc lớn mật đến nỗi trao đổi số điện thoại với một người đàn ông xa lạ, sau đó rước lấy phiền toái không cần thiết ình.

“Tôi ở ngân hàng Phỉ Lâm, mặc dù chỉ là nhân viên nho nhỏ, nhưng tuyệt đối là chính nhân quân tử. Hy vọng cô có thể tháo phòng bị xuống, sớm gọi điện cho tôi.” Móc bóp da ra thanh toán tiền cà phê, đứng dậy đi theo bên cạnh cô.

Hắn phải xác định cô sẽ đồng ý gặp lại hắn.

Cô cười nhìn con người màu xám thâm thúy của hắn “Được, tôi sẽ sớm gọi lại.”

3. Chương 3: Một Bữa Tiệc

Lôi Ai Sâm lại đi dự tiệc, tối nay rốt cuộc hắn đã được gặp mặt Allen như ý muốn.

Cô ấy là một cô gái đoan trang, so với trong tưởng tượng của hắn là một tiểu thư hoàn toàn khác nhau, không kiêu căng, tính cách khá nhã nhặn.

Hắn nghĩ nửa đời còn lại chung sống với Allen cảm giác rất thú vị, ít nhất cô không phải phụ nữ khó có thể đối phó.

“Ngài Lôi, rất xin lỗi đã quấy rầy ngài, không biết tối nay ngài cảm thấy thú vị chứ?” Khi Lôi Ai Sâm đứng cạnh cửa sổ nhìn Paris về đêm liền có giọng phụ nữ cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Hắn cầm sâm banh khẽ quay người lại, bóng dáng tao nhã ngưng ngừng của Allen lọt vào mắt hắn.

“Thì ra là cô Cát, thật vui vì tối nay có thể nói chuyện với cô.” Lịch sự nở nụ cười trên mặt, dáng người hắn dưới bóng đèn thủy tinh hết sức mê người.

“Ngượng quá, xem ra tôi đãi khách không tốt, cha tôi dạy nếu muốn làm chủ nhân của buổi tiệc phải làm cho khách vui nhưng lại để cho ngài Lôi đứng cô đơn trước cửa sổ, tôi thật thất bại.” Đây chỉ là cớ để đến gần hắn, thật ra lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Ai Sâm thì Allen đã có thiện cảm.

Khi cô nói cảm giác trong lòng ẹ cô nghe thì mẹ cô khích lệ cô chủ động tới gần hắn, bởi vì hắn tuyệt đối là đối tượng đáng giá để qua lại.

“Đừng nói vậy, cô làm rất tốt. Tôi chỉ là không thể đến gần nữ chủ nhân buổi tiệc mà ảo não mới núp bên cửa sổ nghĩ cách.”

Lời của hắn khiến Allen khẽ cười, nụ cười của cô hết sức nhẹ nhàng.

“Ngài Lôi nếu ngài rảnh mẹ tôi muốn mời ngài đến vườn hoa tham quan một chút.” Tính hài hước của hắn khiến Allen càng thêm có thiện cảm, việc mẹ muốn mời hắn là khảo nghiệm đầu tiên.

“Tôi rảnh, cảm ơn tiểu thư đã cho tôi cơ hội tốt như vậy.” Lôi Ai Sâm mỉm cười đồng ý.

Hắn biết tối nay hắn ẹ con cô ấy ấn tượng tốt, cũng đại biểu rằng hắn phải nắm lấy cơ hội lần này, biểu hiện thật tốt.

Lôi Ai Sâm giống như người biểu diễn trên sân khấu, tính hài hước thành công lấy được lòng của hai mẹ con Allen.

Một đêm ngắn ngủi, hắn khiến tầm mắt chú ý của Allen đặt trên người hắn, hơn nữa đồng ý ăn tối với hắn vào hôm sau.

“Ngủ ngon, đi đường cẩn thận.” Khi bữa tiệc kết thúc, Allen đưa hắn đến cửa phòng tiệc, mang theo vài phần ngưỡng mộ nhìn hắn.

“Ngủ ngon.” Hắn mỉm cười với cô, nụ cười làm cô mê hồn. “Ngày mai đúng giờ tôi sẽ qua đón cô.”

Lúc này hắn nên nâng tay trao cho cô một nụ hôn tạm biệt, nhưng hắn không làm như vậy chỉ mỉm cười nhìn cô.

“Được.” Dựa vào sự dè dặt của con gái cô chỉ lẳng lặng nhìn hắn rời đi, cố gắng che giấu mất mát trong lòng.

Lôi Ai Sâm lên xe rời đi, nụ cười trên mặt trong nháy mắt ngưng ở khóe miệng, vẻ mặt cảm giác như thở phào nhẹ nhõm.

Tháo cà vạt, bỏ đi tây trang, hiện tại hắn cần không gian để thở.

Hạ cửa sổ xuống, để làn gió đêm quét qua khuôn mặt, trong đầu hắn là hình dáng Allen nhưng lại khát vọng đến bóng dáng xinh đẹp của Quan Ngân Hà.

Cô chưa gọi điện thoại cho hắn, hắn chỉ có thể thông qua màn che cửa sổ trong phòng làm việc mà lén nhìn cô, không cách nào đến gần cô. Đúng lúc Lôi Ai Sâm đang ngồi suy tư phía sau xe thì điện thoại trong túi áo vang lên.

Hắn thông thả lấy điện thoại từ trong túi áo khoác ra, liếc nhìn số điện thoại lạ trên màn hình, cau mày nhận điện thoại.

“Alo!” Giọng nói mệt mỏi.

“Xin chào, Có phải Lôi Ai Sâm không? Tôi là Quan Ngân Hà, anh còn nhớ tôi không?” Đầu kia chần chờ mấy giây, giọng nói thanh thúy làm người ta kích động.

“Xin chào!” Trong nháy mắt tinh thần uể oải biến mất, hần thay đổi tư thế ngồi, ngồi chỉnh chu trên ghế “Cô Quan, cuối cùng thì cô cũng gọi điện thoại cho tôi.”

Hần chờ cuộc điện thoại này mười hai ngày.

“Để anh chờ lâu sao? Thật xin lỗi đã khiến anh phải đợi.” Thật ra thì nếu như không phải thầy giáo yêu cầu cô lấy thiết kế tây trang dành cho am giới làm thiết kế chính, tham gia trình diễn các bản thiết kế mới của sinh viên thì cô sẽ không tìm hần. “Đúng rồi, tôi muốn hỏi anh tối mai có rảnh hay không? Tôi muốn mời anh đi uống cà phê, anh có thể nể mặt không?”

Uống cà phê chỉ là cái cớ, cô muốn hỏi hần có thể làm model tạm thời cho cô được không.

“Xin lỗi, tối mai tôi tăng ca, sợ rằng không rảnh.” Trước đó hần đã hẹn ăn tối với Allen, chuyện này không thể thay đổi, bởi vì hần không muốn bỏ lỡ mối quan hệ với Allen. “Có thể thay đổi thời gian được không?” Nhưng hần cũng không muốn bỏ qua cơ hội gặp mặt Quan Ngân Hà.

“Tối mai tôi không rảnh, để tôi xem một chút có thể hẹn vào lúc nào.....” Quan Ngân Hà kẹp điện thoại giữa lỗ tai và bả vai, khuôn mặt thất vọng nhìn lịch làm việc. Trừ tối mai rảnh rồi, bốn ngày sau cô cùng anh chị khóa trên tham gia buổi lễ của hội sinh viên.

“Hiện tại tôi rảnh, cô thì sao?” Nghe thấy cô chần chờ, Lôi Ai Sâm quyết định thật nhanh.

Hần không thể chờ đợi đến lúc có thể gặp cô, bây giờ là cơ hội tốt nhất.

“Bây giờ? Không muộn quá chứ?” Lịch làm việc rơi xuống mắt cá chân, cô quay đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Bây giờ tôi đang ở gần phố XX, còn cô? Nếu như cô ở xa, vậy chúng ta hẹn gặp vào hôm khác, nếu cô ở gần, tôi không ngại đi đón cô, sau đó đến tiệm cà phê.” Hần biết rõ cô đang ở sau trụ sở ngân hàng, cho nên cố ý nói tên một con đường gần đó, để cho cô không cách nào từ chối yêu cầu gặp mặt hần.

“Thì ra chúng ta ở gần nhau như vậy!” Chỗ hần ở chỉ cách chỗ cô ở ba con phố mà thôi. “Được rồi, vậy anh đến đón tôi, tôi ở tại đường xx phố xx, tôi sẽ ở dưới lầu chờ anh.” Quan Ngân Hà không nghi ngờ gì liền đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, cô nhanh chóng chạy vào phòng thay quần áo, mặc quần áo đơn giản cùng áo len đen, sau đó đi bất ngăn, một thân xinh đẹp đi xuống lầu.

Về phần Lôi Ai Sâm, hần nói tài xế đi taxi về, hần tự mình lái xe đến chỗ hẹn với Quan Ngân Hà.

Quá sốc rồi!

Lôi Ai Sâm lại lái xe đến đón cô.

Quan Ngân Hà đứng bên xe, không dám tin dụi mắt, muốn xác định xem mình có hoa mắt hay không?

Hần cũng chỉ là một nhân viên ngân hàng nhỏ, làm sao có thể mua được chiếc xe đắt tiền lại nổi tiếng này? Tiền lương của hần chỉ có một bánh xe cũng không mua được.

“Kính ngạc đúng hay không?” Hần xuống xe, đứng bên cạnh cửa xe, dáng vẻ của hần nhìn ra có mấy phần sang trọng. “Đừng kinh ngạc quá, đây là xe của công ty, hôm nay tôi làm tài xế, chở cấp trên đi tham gia bữa tiệc còn đưa ông ấy về.”

Bộ quần áo rất thích hợp với dáng người của cô, làm cho các đường cong của cô càng thêm mê người, càng nhìn càng xinh đẹp.

“Ừ, đúng là dọa tôi sợ, tôi mới vừa tưởng rằng xe này là của anh! Thật ra thì nói là xe của anh thì cũng không sao.” Khí chất của hần làm cho người ta có cảm giác cao quý. “Anh thật sự muốn dùng chiếc xe này

chở tôi đi? Không cần đâu! Tôi thấy chúng ta đi bộ thì tốt hơn, đến quán gần đây ngồi một chút, không cần phải đi chiếc xe này đi rêu rao bên ngoài.”

Cô thật khác người, hoàn toàn không phải người muốn mượn cơ hội ngồi xe sang đi ra ngoài để nổi tiếng.

“Được rồi, đợi tôi đậu xe, chúng ta đi bộ ra.” Ấn tượng tốt của hắn đối với cô lại tăng thêm một chút.

Nhanh chóng đậu xe xong, hắn khoác áo khoác, bước chậm bên cạnh cô trên đường.

Ở chung một chỗ với cô hắn cảm thấy rất thoải mái, xô xĩnh đẹp làm cho hắn càng thêm mê hoặc.

“Tìm tôi có chuyện gì không?” Dừng lại ở đầu phố, hắn quay lại nhìn cô.

“Tôi muốn vẽ anh, dựa vào anh để thiết kế trang phục cho buổi biểu diễn cuối tháng, cho nên phải hỏi ý kiến và sự đồng ý của anh.” Cô đưa bản vẽ trong tay ra, đó là bản nháp thiết kế lần trước cô vẽ cho hắn lúc hai người đi uống cà phê.

“Không thể nào? Cô có ý đồ nên mới gọi điện cho tôi?” Không phải là hắn quá hấp dẫn làm mê hoặc cô.

Một hồi thất vọng tràn ra khuôn mặt, ánh mắt của hắn làm Quan Ngân Hà đau lòng.

“Tôi quyết định tương đối vội, lúc trước muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng vẫn không có thời gian.....” Cô cúi đầu thật thấp, nói xong chột dạ.

“Xin lỗi, tôi không đồng ý.”

Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ đỉnh đầu.

Cơ thể mảnh khảnh khẽ đông cứng, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt màu tro xám của hắn “Anh nói gì?”

Đột nhiên hắn nói những lời này là cự tuyệt lời đề nghị của cô sao?

“Tôi không cách nào tiếp nhận cô chỉ vì tôi có giá trị lợi dụng mà đến gần tôi, nếu cô có mục đích này, vậy tôi cự tuyệt giúp cô chuyện này.” Hắn xoay người đi về phía hắn vừa dừng xe, rõ ràng cuộc hẹn tối nay chấm dứt.

Quan Ngân Hà vội vàng quay đầu đuổi theo, nắm tay áo sơ mi hắn.

“Thật xin lỗi, tôi thật lòng xin lỗi. Tôi biết rõ lợi dụng bạn bè như vậy là không đúng, nhưng tôi thật sự cần anh làm người mẫu, bởi vì bây giờ tôi có rất nhiều cảm hứng, trừ anh ra sợ rằng không còn ai có thể làm người mẫu cho tôi, để cho tôi thiết kế những điều mà tôi muốn diễn đạt.”

“Vậy sao?” Bước chân của hắn bỗng dừng lại, cô đụng vào lưng hắn. “Nói cách khác, cô không còn ai khác có thể giúp cô chuyện này?”

Xoay người nhìn cô đáng thương xoa lỗ mũi, nhất thời đau lòng cùng một kế hoạch xảo trá được hình thành trong lòng hắn.....

“Ừ, trừ anh ra không còn ai khác.” Nếu hắn thật sự quay đầu đi như vậy, vậy thì cô nguy to rồi.

“Vậy cũng được, nếu không thể không là tôi, vậy thì dù sao tôi cũng phải đồng ý.” Nhưng hắn đồng ý là có điều kiện.

4. Chương 4

“Có thật không? Anh đồng ý?” Xoa nhẹ lỗ mũi đau, cô ngẩn đầu mắt sáng chói nhìn hắn.

“Đúng, tôi đồng ý nhưng tôi có một điều kiện.” Trên đời này không có chuyện dễ dàng như vậy, khóe miệng hắn chứa nụ cười gian xảo.

“Điều kiện gì?” Anh trai Quan Ngân Hà đã cảnh cáo cô, ngàn vạn lần đừng quá gần gũi với người đàn ông xa lạ, hơn nữa đó là lúc đối phương có mục đích, vì vậy cả người cô tràn đầy đề phòng lui về sau hai bước.

“Trong thời gian tôi giúp cô, thử cùng tôi qua lại được không?” Hấn bước lên trước một bước, cố gắng kéo gần khoảng cách với cô.

Nụ cười chân thành cùng với khuôn mặt lịch sự, tuyệt đối có thể làm cho người ta dễ dàng tháo gỡ sự phòng bị.

Lúc trước ở trong bữa tiệc, hấn thành khẩn với Allen và mẹ Cát là do hấn cố ý, nhưng thái độ của hấn bây giờ với Quan Ngân Hà là thật lòng.

Quan Ngân Hà lại lặng lẽ lui về sau một bước nhỏ “Tôi muốn.....Tôi muốn suy nghĩ một chút.” Cô ôm bản vẽ trong ngực, tâm trạng lâm vào mê trận.

Cô không thể quên lời cảnh cáo của anh trai, nhưng trước mắt cô cần có sự giúp đỡ của Lôi Ai Sâm, hơn nữa cô đối với đề nghị của hấn có chút động lòng.

“Được, cho cô mười phút suy nghĩ, trong khi chúng ta đi đến quán cà phê, tốt nhất cô nên suy nghĩ nhanh một chút.”

Hấn đi tới nắm khủy tay cô, quay đầu đi về phía trước.

Thật ra thì hấn cũng không có ý kết thúc buổi hẹn hò tối nay, vừa rồi chỉ là hù dọa cô một chút.

Nếu như cô muốn suy nghĩ, vậy buổi hẹn cà phê tối nay đương nhiên phải tiếp tục.

“Cô Cát đồng ý nhảy cùng tôi một bài chứ?”

Ăn cơm xong, Lôi Ai Sâm chủ động mời Allen, dàn nhạc trong phòng rất phối hợp đệm một bản nhạc khiêu vũ.

Hấn tính toán tối nay ngỏ lời qua lại với cô ta, nếu như thuận lợi, hấn sẽ bắt đầu kế hoạch.

“Được.” Allen đối với Lôi Ai Sâm vừa gặp đã yêu, đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt vào lòng bàn tay Lôi Ai Sâm.

Cô tham gia nhiều bữa tiệc do ba mẹ tổ chức nhưng chưa có người đàn ông nào có thể nhận được ánh mắt tán thưởng của cô như Lôi Ai Sâm.

Hấn là một người đàn ông sắc sảo, khi nâng tay nhắc chân đều rất phong độ, từng nụ cười ánh mắt đều làm người ta mê muội.

Bởi vì nhà hàng đã được Lôi Ai Sâm bao toàn bộ, cho nên Allen yên tâm dựa vào ngực hấn, nhẹ nhàng khiêu vũ cùng hấn.

“Allen, anh có thể gọi em là Allen được không?” Hấn kéo cô lại gần mình một chút, giọng nói trầm thấp của hấn nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, làm rung động trái tim cô ta.

Cô ta gạt đầu một cái, vừa vui mừng e lệ không nói nên lời.

Lôi Ai Sâm đắc ý khiêu vũ.

“Allen, nếu như tôi.....” Thừa lúc cô gái đang động lòng trong ngực hấn, hấn dừng khiêu vũ, nâng khuôn mặt xấu hổ của cô lên, tính toán mở miệng ngỏ lời qua lại với cô nhưng đột nhiên bóng dáng của Quan Ngân Hà xuất hiện trong đầu hấn, chiếm cứ tim hấn, khiến cho bóng dáng Allen trước mặt hấn hoàn toàn mờ nhạt.

Hấn định thần! Allen Cát thất vọng nhìn hấn.

“Anh muốn nói gì với em?” Cô ta cho rằng hấn muốn ngỏ lời qua lại nhưng vì sao lời nói đã đến miệng lại không thể thoát ra.

“Allen, chúng ta nhảy một điệu nữa đi!” Lôi Ai Sâm cảm thấy kinh ngạc đối với lời hấn nói ra, dù sao kế hoạch bắt được Allen Cát là bắt buộc, lại càng không cho phép thất bại, hiện tại hấn nên ngay trang thành

khôn mặt thâm tình nhìn cô gái trước mặt, thế nhưng hần phát hiện ra hần không làm được.....”Em mệt sao? Nếu anh mời em nhảy thêm một điệu sẽ không sao chứ?”

“Không, em có thể, em một chút cũng không mệt!” Thất vọng hiện rõ trên mặt.

Allen Cát cho rằng cô ta có đủ sức quyến rũ có thể lấy được sự ưu ái của Lôi Ai Sâm, đáng tiếc hần không bị cô ta hấp dẫn, ánh mắt cực nóng nhìn cô ta chỉ ngẩn ngủ trong mấy phút làm cho tâm tình cô ta trở nên không tốt.

“Cám ơn.” Hần không phát hiện ánh mắt của mình đã trở nên lạnh càn không phát hiện ra sự thất vọng trên mặt Allen.

Chỉ là nếu như hần phát hiện cũng sẽ không để ý bởi vì Allen không phải người phụ nữ mà hần muốn.

Cuộc hẹn của hai người kéo dài đến chín giờ rưỡi, sự mất mát của Allen Cát kéo dài đến khi kết thúc cuộc hẹn, cuối cùng Lôi Ai Sâm tự mình lái xe đưa Allen về biệt thự xa hoa nhà họ Cát.

Trước khi đi, Lôi Ai Sâm từ chối nhiều lần mới đồng ý cuộc hẹn lần sau với Allen làm cho Allen thất vọng cả đêm cảm thấy vui mừng trong lòng bắt đầu lảng lạng.

Sau khi tạm biệt Allen, Lôi Ai Sâm lập tức về nhà.

Vội vã thay đồ bình thường, áo thể thao, quần jean cùng áo vét, đây là trang phục hần thường mặc khi gặp Quan Ngân Hà.

Lên taxi, đi tới cửa hàng mua một cái pizza lớn cùng coca cola rồi đến nhấn chuông phòng trọ của Quan Ngân Hà.

“Ai vậy?” Tiếng nói quen thuộc truyền đến qua điện thoại.

“Là anh, anh mới tan làm, muốn tìm em ăn tối, em có đồng ý không?” Lôi Ai Sâm giả bộ mệt mỏi, van xin cô có thể mở cửa cho hần vào.

“Giờ mới ăn tối? Anh thật đáng thương! Được rồi, em xuống ngay.” Lời van xin của hần thật hiệu nghiệm, cô đồng ý xuất hiện làm cho hần đỡ nhung nhở.

Chỉ chốc lát sau, cô đi xuống, mặc quần áo dài rộng thùng thình, trên vai khoác một chiếc áo len màu tím.

“Chào.” Thấy hần cô thật vui vẻ.

“Chào buổi tối, bạn gái xinh đẹp của anh.” Hần đi lên cầu thang, dang tay ôm cô vào trogn ngực, khát vọng muốn hôn lên trán cô.

Hần luôn muốn hôn lên môi cô, đó là khát vọng nhất mà hần muốn chỉ là để tránh làm cho cô sợ hần tính toán từ từ sẽ thực hiện.

“Chào buổi tối. Em không nghĩ anh sẽ đến muộn thế này, làm thêm giờ không mệt sao?” Nhiệt độ đôi môi hần vẫn đọng trên trán cô, xông vào trong làn da cô làm cho hai gò má cô ửng đỏ.

“Anh rất mệt nhưng nếu không thấy bạn gái quay về khăng định không ngủ được, cho nên chạy tới.” Hần thích xem mặt cô ửng hồng, thật muốn cúi xuống chiếm lấy đôi môi mê người của cô. “Em muốn ăn pizza với anh ở cầu thang?” Hần hết sức đè nén hy vọng trong lòng, hít thở thật sâu xoay người đi về phía bên cạnh.

“Vậy thì có vấn đề gì?” Dù sao bây giờ người đi ra vào cũng không nhiều lắm, bọn họ ngồi đây ăn pizza cũng sẽ không bị quấy rầy.

“Đến đây.” Hần lôi cô ngồi xuống cạnh lan can, mở pizza đã nguội ra, hai người vui vẻ ăn.

Trong thời gian ăn pizza vui vẻ, cô hỏi hần rất nhiều chuyện, ví dụ như công việc, gia đình.....Vấn đề là Lôi Ai Sâm chỉ để lộ ra một nửa hoàn cảnh gia đình, còn một nửa thì giấu kín.

Hần nói với Quan Ngân Hà hần xuất thân từ gia đình từ gia đình bình thường, có một công việc bình thường tại ngân hàng trải qua cuộc sống bình thường không có gì lạ.

Quan Ngân Hà tin nhưng trong lòng cô lại có một âm thanh khác nói cho cô biết hẳn không phải người đàn ông bình thường.

Có lẽ đây chính là sức quyến rũ của hắn.

“Lúc nào thì anh bắt đầu làm người mẫu cho em?” Ăn hết pizza, hắn mở ra một chai coca cola đưa cho cô, hắn cũng uống một chai.

“Em hy vọng thứ bảy này có thể tìm được chỗ, như vậy mới có thể ngay lập tức tiến hành công việc.” Cô không thích coca cola, uống hai ngụm liền đặt sang một bên, không uống. “Chỗ ở của em không được sao?” Hắn vẫn muốn vào phòng cô xem một chút, mặc dù mỗi ngày hắn vẫn lén nhìn nhưng vẫn không thỏa mãn.

“Đây là phòng trọ dành cho nữ, bà chủ nhà ưa sạch sẽ qui định không thể đưa đàn ông vào.” Cô cảm thấy hơi lạnh nên kéo áo len chặt một chút.

“Vậy thì đến chỗ của anh, chỗ của anh không qui định không được đưa con gái vào.” Lôi Ai Sâm quyết định ngày mai sẽ lập tức đi thuê một phòng trọ.

“Có thật không? Anh đồng ý cho em mượn chỗ? Vậy thì thật tốt quá!” Cô vẫn như cũ vì chuyện này bây giờ đột nhiên có biện pháp giải quyết, cô vô cùng vui vẻ, nhất thời quên mất căng thẳng, ôm cổ của hắn.

Hắn làm đổ coca cola ra ngoài, làm bẩn áo sơ mi cùng quần dài, một chút hắn cũng không thèm để ý.

Hắn bỏ coca cola ra, ôm vòng eo cô, hưởng thụ hương thơm mềm mại.

“Ngân Hà, em chủ động ôm đàn ông như vậy sẽ gặp nguy hiểm, biết không?” Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên bên tai cô.

Cô đông cứng vội vàng muốn thoát ra.

“Không! Đừng rời khỏi lồng ngực anh.” Lôi Ai Sâm nhanh chóng ngăn lại động tác của cô, một tay bắm chặt hông cô, một tay đặt sau gáy cô, ngón tay cái thon dài xuyên qua tóc cô, nhẹ nhàng ấn đầu cô xuống “Để anh được hôn em, em yêu.”

Gương mặt hắn khẽ nhếch nhằm ngay cánh môi hồng của cô, trao cho cô một nụ hôn mãnh liệt, đó là nụ hôn của các cặp tình nhân dành cho nhau.

Quan Ngân Hà bị chìm đắm, mặc cho hắn hôn, hưởng thụ sự dịu dàng của hắn.

5. Chương 5: Đưa Cô Về Nhà.

“Vào đi!” Buổi trưa thứ bảy, Lôi Ai Sâm toàn thân mặc đồ trắng mở cửa nghênh đón mỹ nữ tiến vào nhà hắn.

Căn phòng này hắn mới thuê, dụng cụ gia đình trong hai ngày đều được sắm đầy đủ, rèm cửa cũng dùng loại may sẵn bán ngoài cửa hàng, lấy cảm hứng từ cà phê tạo nên cảm giác chắc chắn, ngoài ra hắn còn mua một tủ quần áo, giấy, tạo nên cảm giác đây là phòng của người đàn ông độc thân.

Quan Ngân Hà đi một vòng quanh căn nhà, khi cô bước vào phòng ngủ trống rỗng thì Lôi Ai Sâm đứng bên cạnh cô đột nhiên mở miệng: “Ngày mai anh đi mua cho em bàn ghế cùng đèn để bàn làm việc, để em dễ dàng vẽ bản thảo.”

“Trời, Lôi Ai Sâm! Anh nói đây là phòng để em làm việc sao?” Ở cửa phòng xoay người lại vừa lúc bắt gặp ánh mắt nhìn chăm chú của hắn.

Mơ hồ nhìn thấy khát vọng trong mắt hắn, trong lòng cô lo sợ, lùi sang bên cạnh một bước lưng dựa vào cánh cửa màu trắng.

Nhìn phản ứng của cô hắn biết hắn dễ dàng lừa được cô. Mặc dù trong lòng có chút áy náy thế nhưng ý nghĩ này chợt lóe lên rồi biến mất không lưu lại dấu vết nào trong lòng hắn.

“Đúng!” Trong lòng hắn tràn đầy khát vọng, khát vọng muốn lặp lại nụ hôn dưới lầu nhà cô “Mà yêu cầu của anh chỉ là một nụ hôn.”

Từ từ đến gần, tay hắn đỡ cơ thể của cô sau cánh cửa, chính xác bắt được đôi môi mềm mại của cô.

“Ai Sâm.....” Cô rên rỉ, trầm mê trong nụ hôn đầy kỷ xảo của hắn, cơ thể mềm nhũn phụ thuộc vào hắn, mặc cho hắn vờn trước ngực.

“Nếu như có thể, anh hy vọng nụ hôn này không bao giờ ngừng lại.” Hắn thở thật nhẹ, cơ thể căng thẳng bởi vì cô quá ngọt ngào làm cho người ta khát vọng.

“Xin lỗi đã làm em sợ!” Lôi Ai Sâm không thể không kết thúc nụ hôn này, khẽ đẩy cô từ trong ngực ra.

“Đừng sợ, anh sẽ không làm loạn với em, trừ phi em tự nguyện.”

Hắn có thể xác định Quan Ngân Hà tuyệt đối là một cô gái đơn thuần, so với phương diện quan hệ nam nữ đều không có bất kỳ kinh nghiệm nào.

Hắn thích sự hồn nhiên của cô nhưng xét từ một góc độ khác hắn phải luôn luôn đè nén dục vọng của bản thân không cách nào thổ lộ.

“Em muốn ngay bây giờ đi mua bàn làm việc, anh có rảnh không?” Nhìn sắc mặt bởi vì đè nén mà thống khổ của hắn, cô cảm thấy vừa hốt hoảng vừa áy náy, không thể làm gì khác hơn là chui ra từ trong ngực hắn cố ý kéo dài cự ly với hắn. “Nếu anh không có thời gian, em có thể tự đi được.”

“Anh rảnh, tối nay trước sáu giờ anh có thể đi cùng em.” Sau bảy giờ hắn phải đi hẹn hò với Allen.

“Nếu buổi tối anh không cần đi xã giao với cấp trên, tất cả thời gian buổi tối anh đều dành cho em.” Hắn nắm chìa khóa xe đi về phía cửa chờ cô đi tới.

“Làm ngân hàng giống như anh thật khổ. Ngày nghỉ cũng phải đi xã giao với cấp trên sao?” Cô từ từ đi tới nhưng vẫn không dám quá gần gũi với hắn, sợ hắn lại bất ngờ giống như con sói nhào tới.

“Anh không biết những ngành khác như thế nào chẳng qua số anh khổ, không có biện pháp.” Ánh mắt hắn lóe lên một cái.

“Đi thôi, chúng ta đi taxi, chiếc xe ngày hôm qua của anh bị hư đang đi sửa, thứ hai tuần sau mới có thể lấy về.” Ngày mai, hắn phải đi mua một chiếc xe cũ mới được.

“Nghe nói gần đây quan hệ của cháu với cô Cát rất tốt? Chúc mừng, Ai Sâm cháu cũng nên lập gia đình rồi, chú rất tán thành cháu cùng cô Cát kết hôn, có như vậy chú không cần phải lo lắng cháu phải gánh vác cái ngân hàng sắp đóng cửa này, ít nhất sự nghiệp khổng lồ của nhà họ Cát có thể cho cháu bộc lộ khả năng của mình.” Jose mới xuất viện, việc đầu tiên ông làm là tìm Lôi Ai Sâm nói chuyện.

Trong mắt Jose, Lôi Ai Sâm vẫn còn là đứa trẻ miệng còn hơi sữa, một đối tượng có thể dễ dàng thao túng không làm gì được, ngày nào đó còn có thể giúp ông kiếm tiền từ việc bán ngân hàng.

“Cảm ơn chú đã quan tâm.” Lôi Ai Sâm đưa lưng về phía Jose, gương mặt lạnh lùng, ngoài miệng nói cảm ơn nhưng trong lòng lại rét run lên.

Một ông chú quan tâm như vậy rõ ràng nghĩ rằng có thể nuốt trọn ngân hàng Phỉ Lâm lại còn nói rằng thay hắn gánh trách nhiệm? Rõ ràng là đang diêm trò.

Không! Chú Jose sẽ không được toại nguyện, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy lại ngân hàng.

Mặc dù hắn đã có kế hoạch dựa vào gia tộc họ Cát nhưng không có nghĩa là hắn phải phủ nhận toàn bộ quan hệ với Allen.

Chú Jose là một người thông minh nhất định sẽ nghĩ đến nguyên nhân hắn tiếp cận nhà họ Cát, vì vậy có thể đến nhà họ Cát ngã bài cản đường của hắn như vậy hắn nên từ bỏ kế hoạch này tìm người khác có thể

giúp hắn hoàn thành kế hoạch, Allen trước mắt vẫn là bia đỡ đạn có thể giúp hắn dời đi sự chú ý của chú Jose.

“Không phải chú muốn cho cháu với mẹ chịu khổ, trách nhiệm lớn nhất của chú là hai người.”

Nếu không phải vì hai người bọn họ hắn không thể nào có cơ hội lấy được ngân hàng Phỉ Lâm! “Chú phải về nghỉ ngơi, bác sĩ muốn chú nghỉ dưỡng thật tốt, hôm nay nếu không có gì cháu ở lại công ty thích ứng với các tình huống, lần này chú không muốn đi.”

Mặc dù đứa nhỏ này nhìn ôn hòa vô hại nhưng sau lưng sẽ có chút thủ đoạn, Jose âm thầm nhắc nhở mình, gần đây phải chú ý nhất cử nhất động của Lôi Ai Sâm với nhà họ Cát.

“Chú đừng lo lắng ẹ con cháu nhiều quá, dưỡng bệnh quan trọng hơn.” Tốt nhất đừng quá chú ý đến hắn tránh cho kế hoạch của hắn bị lộ.

Đem theo nụ cười ôn hòa xoay người lại, Lôi Ai Sâm đi tới đỡ chú đứng dậy đi ra phòng làm việc cùng ông đưa ông rời khỏi công ty.

Khi Jose vừa đi hắn lập tức trở về phòng làm việc chuẩn bị gọi cho những người mà hắn muốn hợp tác.

Không nghĩ tới còn chưa cầm điện thoại lên Allen Cát đã gọi điện thoại tới.

“Ai Sâm hôm nay em không được khỏe có thể do tối qua khiêu vũ quá mệt, về nhà lại gặp gió sáng nay lúc rời giường cảm thấy có chút đau đầu, phát sốt, em nghĩ tối nay em không thể hẹn cùng anh.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói không còn chút hơi sức của Allen Cát đang nằm dài trên giường không dậy nổi.

“Em đã uống thuốc chưa? Có cần anh cho bác sĩ tới khám cho em không?” Một chút cũng không có gì là có lỗi vì hắn cũng đang muốn hủy bỏ buổi hẹn.

“Ừ, khám rồi, uống thuốc rồi, bây giờ chỉ muốn ngủ, nếu như anh bận không cần phải đến, sau khi tan làm nếu rảnh có thể đến thăm em, được không?”

“Anh phải xem lịch công tác, bởi vì tối nay có buổi gặp mặt khách hàng quan trọng, anh sợ không có thời gian.....” Thật ra thì ngay cả lòng muốn đến thăm hắn cũng không có.

“Vậy anh làm đi!” Lôi Ai Sâm từ chối như vậy cũng làm cho Allen cảm thấy lạnh trong lòng.

“Hẹn gặp lại!” Một chút hắn cũng không thêm để ý cảm nhận của Allen Cát, trực tiếp cúp điện thoại.

Hắn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Chú Jose, chú cứ chờ xem đi, cháu sẽ cho chú thấy năng lực của cháu, cháu sẽ chứng minh cho chú thấy cháu không phải là cục đất sét mà chú có thể nhào nặn lúc nào cũng được.

Cùng hẹn hò với Ai Sâm một tháng, mặc dù thời gian gặp không nhiều lắm, thường thường thì Lôi Ai Sâm làm thêm giờ về muộn hoặc là ngày nghỉ mới có thể gặp mặt nhưng cô chưa bao giờ cầu nhau.

Bởi vì cô thông cảm cho sự bận rộn của Lôi Ai Sâm, cô cũng đang cảm thấy thiết kế quần áo, hai người đều bận việc của mình với lại Lôi Ai Sâm cũng cho cô tự do ra vào phòng của hắn đồng thời làm người mẫu cho cô thiết kế nên không có gì để oán trách.

Cô cảm thấy có thể gặp được hắn là may mắn, có thể qua một thời gian dài thì cô sẽ đưa hắn về ra mắt gia đình.

Có lẽ Lôi Ai Sâm không có nhiều tiền, tiền lương xem như cũng ổn định nhưng cô không tính toán bởi vì gia cảnh của cô cũng không tệ lắm, tương lai cô có thể tự lo cùng với sự phụ giúp của gia đình tuyệt đối có thể để cho cô cùng Lôi Ai Sâm có cuộc sống thoải mái không phải lo cả đời.

Quan Ngân Hà chỉ là một cô gái hai mươi một tuổi rất đơn thuần, Ngân Ứng rất quan tâm chăm sóc cô, trái tim cô đều đã trao cho Lôi Ai Sâm.

Móc chìa khóa ra mở cửa, đây là chỗ ở của Lôi Ai Sâm.

Sau khi tan học Quan Ngân Hà mua hai cái bánh bao Pháp cùng một túi cà phê đi tới đây bởi vì mỗi khi cô thường thường bắt đầu công việc thiết kế thì không có thời gian đi ra ngoài ăn cơm không thể làm gì khác hơn là dựa vào bánh bao với cà phê để làm no bụng.

Vừa vào cửa còn chưa kịp để túi giấy xuống, đột nhiên trong bóng tối một đôi tay cường tráng vươn ra kéo lấy cô sau đó ôm eo cô.

“A.....” Cô vừa la lên đôi môi đã bị che lại, trong lòng nháy mắt hoảng sợ bởi vì đây là hơi thở quen thuộc của Lôi Ai Sâm, nụ hôn dịu dàng này đều là của Lôi Ai Sâm.

Đôi tay ôm gáy hần, nhón chân dựa vào lồng ngực hần, hai đôi môi cùng kết hợp dây dưa cùng hần.

Trong phòng truyền đến anh thanh thở dốc, cơ thể hần bắt lửa, mà cô bị hần hôn đến mệt lả.

Nếu như không phải hần dừng lại trước, cô tuyệt đối không còn sức, thậm chí giao mình cho hần, trở thành người phụ nữ của hần.

“Tại sao anh lại ở nhà?” Cô thở hổn hển, gương mặt cô bởi vì hần hôn mà đỏ hồng hơn nữa còn làm động lòng người.

“Hôm nay không phải làm thêm giờ.” Hần đè nén ham muốn của mình, thống khổ đem gương mặt cô để trên ngực.

Trên thực tế là bởi vì Allen Cát bị bệnh, theo đạo nghĩa hần tặng một bó hoa, chỉ tới thăm qua loa liền đi, buổi tối dĩ nhiên không cần đi hẹn hò, cho nên có thời gian đi tới nhà trọ này gặp cô.

6. Chương 6

Cô là người phụ nữ hần khát vọng được gặp, Allen Cát chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của hần nhưng bây giờ đã không còn giá trị lợi dụng, bởi vì hần đã liên lạc được với bạn học lúc trước với hần Colline.

Gia tộc Colline là một dây kiến trúc cổ của nhà họ Kha, sản nghiệp so với nhà họ Cát gấp mấy lần hơn nữa sự nghiệp vẫn tiếp tục phát triển ở khắp nơi cho nên hần tính toán lợi dụng cơ hội này hợp tác với Colline. Nếu như có thể thuận lợi có được sự ủng hộ của nhà họ Kha, như vậy hần sẽ dễ dàng đoạt được quyền điều hành công ty.

“Thật tốt quá, vừa đúng lúc em cần anh thử đồ, anh xem tác phẩm của em một chút.” Cô ngẩng đầu trước ngực hần, cô thật vui vì tác phẩm của cuối cùng cũng có thể cho hần thử.

Sự hưng phấn hiện trên khuôn mặt cô, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Hần hôn hờ đồng ý bởi vì có thể làm cho quan hệ với cô càng thân hơn.

Đi theo cô vào phòng, cô lấy từ trong ngăn bàn ra quần áo mới tinh còn có áo khoác, mũ cùng giày.

“Mau thay đi, em không thể chờ được nữa, em muốn nhìn thấy anh mặc nhìn như thế nào.” Nhất định cực kỳ đẹp trai.

“Được.”

Nói xong hần đứng trước mặt cô cởi áo polo màu xám ra, lộ ra lồng ngực cường tráng cùng bụng bằng phẳng.

Cơ thể hoàn mỹ của hần làm cho Quan Ngân Hà nhìn chăm chú, cả khuôn mặt đỏ ửng, nhất thời quên mất phải đi ra ngoài mà đứng nhìn hần chăm chú.

“Em không ngại nếu anh cởi quần dài ở đây chứ?” Hần cười đắc ý, ánh mắt chớp chớp đầy gian đạo.

“A!... ..” Cô thét chói tai, xoay người, hai tay áp lên hai gò má nóng ran.

“Anh là bạn trai em, tương lai sẽ là người đàn ông thân mật với em, có cái gì phải để ý?” Hần cố ý xông qua làm cho lồng ngực dán sau lưng cô, cánh tay dài ôm chặt hông cô, nhiệt độ cơ thể cách một lớp vải truyền đến cô, dụ hoặc cô.

“Ai Sâm, anh đã nói sẽ không làm loạn với em nhưng bây giờ không phải anh đang làm loạn sao.”

Người đàn ông này rõ ràng muốn quyến rũ cô, hại mặt cô đỏ rực, tim đập rộn lên.

“Ai nói em mê hoặc như vậy? Hại anh không thể không làm loạn.” Giọng nói trầm thấp như sức quyến rũ chấn động bên tai cô, câu hồn cô.

“Không, không cần quyến rũ em, bây giờ em phải làm việc, không thể phân tâm.” Cô cố gắng bình tĩnh.

Hắn thở dài, nặng nề thở dài.

“Được rồi, vậy anh lập tức thay quần áo cho em xem.”

Hắn buông cô ra, lui về sau hai bước, không hỏi cô có để ý nữa hay không, ở đằng sau lưng cô cởi quần dài, tiếng vải vóc va chạm vào nhau làm cho Quan Ngân Hà không dám lộn xộn nghiêng mắt nhìn.

“Được rồi, em có thể quay lại rồi.”

“Thật sự có thể rồi sao?” Hắn có gạt người hay không? Ngộ nhỡ cô quay lại nhìn thấy là cơ thể không mặc gì sẽ chảy máu mũi thì làm sao?

“Không nhìn anh muốn cởi ra…….”

Cô lập tức quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú mê người.

Áo màu trắng cổ chữ V cùng với áo khoác phong cách anh, nửa người dưới là quần da cùng với giày da, cô thiết kế ôn nhã, mặc trên người hắn quả là hoàn mỹ.

“Thế nào? Đối người mẫu không chuyên như anh có hài lòng không? Anh không làm hư thiết kế của em chứ?” Một tay dứt trong túi quần da, hắn đi lại trước mặt cô, toàn thân hiện lên phong thái tự tin, tuyệt đối không khác gì người mẫu chuyên nghiệp.

“Rất tốt, anh rất tuyệt! Quá tuyệt vời.”

Cô vui vẻ ôm lấy hắn, rất hài lòng với tác phẩm mà mình làm ra, tâm tình của cô vô cùng kích động.

“Cô bé đáng yêu, anh biểu hiện mặt khác sẽ tốt hơn, em có muốn nhìn thử không?” Khát vọng của hắn đối với cô gần như đã bộc phát.

Quan Ngân Hà trong lòng hắn cười khanh khách, xem ra hắn đòi với cô là tận tâm hết sức.

“Không cần chỉ lo cười, trả lời anh có muốn nhìn không?” Thân thể lại lần nữa có phản ứng với cô làm cho hắn thống khổ.

“Không cần, để hôm khác đi.”

Cô thật hư làm hại hắn phải đi tắm nước lạnh.

Một buổi sáng tinh mơ Lôi Ai Sâm rời khỏi tiệm cơm của Colline sau khi ngủ lại.

Nửa tháng trước Colline đồng ý giúp hắn đoạt lại ngân hàng Phỉ Lâm đồng thời Colline cũng đưa ra điều kiện trao đổi.

Đó là sau khi thành công, Colline phải có được mười lăm phần trăm cổ phần của ngân hàng, trở thành cổ đông lớn thứ hai sau Lôi Ai Sâm, mặt khác sau khi thành công Lôi Ai Sâm phải giúp nhà họ Kha thành lập ngân hàng ở Seattle cho đến khi ngân hàng chính thức hoạt động mới thôi.

Lôi Ai Sâm cảm thấy yêu cầu của Colline không quá đáng, ngược lại cảm kích vì Colline đồng ý giúp đỡ hắn, vì vậy nửa tháng trước liền đưa Colline đến Pháp, mỗi ngày ngoài việc cùng Colline bàn kế hoạch lấy lại ngân hàng còn âm thầm giao tiếp với các nhân viên trong ngân hàng.

Tính sơ qua đã hơn nửa tháng, cơ hội hắn gặp Quan Ngân Hà chỉ đếm trên đầu ngón tay, rõ ràng là hắn đã lạnh nhạt với cô.

Trước mắt kế hoạch của hắn với Colline tiến hành rất thuận lợi, Colline về Mỹ gửi tiền cho hắn, hắn tạm thời có mấy ngày để thở, có thể cùng Quan Ngân Hà bồi dưỡng tình cảm.

Vào một buổi sáng hần cấp tốc lái xe về nhà trọ.

Trước tiên hần phải thay quần áo đắt tiền ra sau đó đi gặp Quan Ngân Hà, trao cho cô một nụ hôn chào buổi sáng, nếu như cô rảnh, hần muốn đưa cô đi du lịch, bây giờ tạm thời nghỉ ngơi.

Lôi Ai Sâm mới trở về thay quần áo xong đang muốn ra ngoài thì Quan Ngân Hà xuất hiện ở cửa phòng trọ.

“Chào buổi sáng.” Sự vui mừng hiện ra trong mắt hần nhưng ngay sau đó biến mất bởi vì nhìn cô không tốt lắm, sắc mặt tái nhợt, trên mặt còn đọng lại nước mắt. “Em khóc sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Hần lo lắng nhìn cô.

Cô phát hiện ra sao? Phát hiện ra hần lừa cô, qua ại cùng cô với Allen? Chuyện này đã nửa tháng rồi, hiện tại hần không liên lạc với Allen,

Hay là.....Không phải vì quan hệ với Allen Cát, cô phát hiện ra việc hần giấu diếm thân phận của hần sao?

Chết tiệt! Hần chưa đủ dũng cảm để nói với cô chuyện liên quan đến việc hần giấu diếm thân phận, chuyện đó có thể ngăn cản tình yêu của hần với cô.

Nghĩ tới đây Lôi Ai Sâm bắt đầu lo lắng, sắc mặt vô cùng lo lắng.

“Ai Sâm, tác phẩm thiết kế của em bị bạn học ăn cắp, lại sớm đưa cho giáo viên hướng dẫn xem.....Em xong đời rồi! Em không còn thời gian đưa bài cho giáo viên hướng dẫn xem nữa, tuyệt đối sẽ bị giáo viên cho rằng em chép lại ý tưởng.....”

Chiều hôm qua giáo viên muốn các sinh viên trình diễn thử các tác phẩm mình đã thiết kế, một nam sinh đến từ Anh lại có tác phẩm giống y đúc tác phẩm của cô làm cô kinh ngạc.

Sau khi tan học cô chạy đi tìm bạn học kia tìm hiểu lại có được là sự châm chọc vì vậy hôm qua cô về nhà với khuôn mặt như đưa đám, tâm tình hoảng loạn.

Cô vẫn gọi điện thoại tìm hần bởi vì điện thoại của hần khóa máy nên không liên lạc được, cộng thêm mấy ngày trước quên đem theo chìa khóa nhà trọ của hần cho nên không vào được nhà hần, tối hôm qua hần vẫn chưa về nên cô chỉ có thể về nhà trọ của mình.

Đau khổ cả đêm sáng sớm cô liền chạy tới đây, thật may là có thể gặp hần.

“Thật là ác!” Hóa ra sự việc là như vậy. “Nói cho anh biết, em muốn anh đối phó với hần thế nào, anh sẽ giúp em.” Lôi Ai Sâm thoát khỏi tảng đá trong lòng, hần ôm cô vào ngực an ủi.

Nếu như vậy có thể khiến cho hần có được trái tim cô, để cô biết được thân phận thật sự của hần mà không trách móc, hần tình nguyện làm mọi việc vì cô.

Quan Ngân Hà trong lòng hần lắc đầu, thút thít khóc “Anh an ủi em như vậy là được rồi.” Cô chỉ muốn tâm sự với ai đó, không muốn tạo thêm phiền toái cho hần.

“Như vậy đi, anh xin nghỉ mấy ngày cùng em đi giải sầu.” Cô khóc thút thít làm cho hần đau lòng, hần quyết định thực hiện kế hoạch đi du lịch với cô.

Hần quyết định đưa cô đi khỏi đây, trút bỏ ưu tư.

“Không cần đem theo quần áo, chúng ta sẽ mua trên đường đi.” Vào phòng lấy chìa khóa xe, trực tiếp đưa cô ra cửa.

“Như vậy có được không?” Cô không muốn hại hần mất việc.

“Chuyện của anh em không cần lo lắng, em chơi vui vẻ là được.” Mấy ngày nay hần chỉ cần đợi tiền Colline gửi tới, chỉ cần tiền đến tay hần lập tức có thể phối hợp với Colline, diệt trừ kế hoạch của Jose.

7. Chương 7

Trời đã gần tối, đi bên hồ cô kéo tay Ai Sâm mua cho cô áo choàng Kashmir, bao trùm cơ thể đang rét run lên của cô, ánh mắt nhìn mấy căn biệt thự bên bờ bên kia.

Mỗi căn biệt thự thấp thoáng trong rừng cây rậm rạp, cách nhau một khoảng, xây xung quanh bờ hồ, ánh sáng trong biệt thự hắt ra phía mặt hồ, làn sóng gợn lăn tăn nhìn rất đẹp.

“Đây là Hồ Quá Trọ, anh thuê một ngôi nhà trong đó, mấy ngày nay chúng ta cứ ở đây, không đi đâu cả.”

Lôi Ai Sâm xuống xe đi tới phía cô, ôm cô từ phía sau, nhiệt độ ấm áp của hân bao trùm cơ thể rét run của cô, hơi thở của hân vây quanh cô.

“Ở đây mất nhiều tiền không?” Cô rất thích chỗ này nhưng chỉ cần nghĩ đến hân vì cô mà mua áo khoác đắt tiền cho cô, bây giờ lại nghỉ phép ở biệt thự cao cấp như vậy trong lòng cô rất băn khoăn.

“Không cần phải lo việc này, anh tự có tính toán.” Tiền này không có gì phải tính toán cả, nếu không phải lúc vừa quen cô hân đã gạt cô, hân muốn thương yêu cô thật tốt, để cho cô ở phòn sang trọng, cho cô hưởng thụ cảm giác xa hoa. “Đi thôi, bên hồ có chút lạnh, muốn đi dạo trưa mai lại đi, bây giờ chúng ta vào phòng trọ tắm sau đó đi ăn.”

Hai người ngồi vào chiếc xe thể thao đắt giá đi vòng quanh hồ, mấy phút sau liền tới Hồ Quán Trọ, lấy chìa khóa phòng đến một căn biệt thự cạnh bờ hồ.

Quan Ngân Hà không thể chờ đợi xuống xe, nắm chìa khóa mở cửa, bước vào trong lò sưởi ấm áp trong nhà.

Trong phòng được bố trí trang nhã ấm áp, ghế salon màu đỏ cùng đồ dùng gia đình bằng gỗ cộng thêm lò sưởi gắn trong tường, mặt bàn cùng giá nến làm đẹp thêm không khí trong phòng, căn nhà này quả thật rất đẹp.

Bên cạnh đó trong phòng còn có hai cửa sổ sát đất có thể ngắm nhìn cảnh hồ, đẩy cửa ra ngoài chính là sân phơi liền với mặt hồ.

“Trời đất!” Cô sợ hãi than “Ai Sâm, anh mau đến xem!”

Cô đứng trên ban công quay đầu gọi hân, lại quay đầu nhìn mặt hồ, trong lòng cực kỳ kích động.

“Vào phòng đi, bên ngoài rất lạnh.” Hân không muốn cô mất hứng nhưng nhiệt độ ở đây giảm rất nhanh, hân sợ cô sẽ bị cảm.

Lôi kéo cô vào trong nhà, đem cửa sổ đóng lại, hân đưa cô đi tham quan phòng ngủ.

“Đây là phòng của em.” Tắm chăn màu đỏ phủ lên chiếc giường lớn, có ba túi chườm nóng làm cho người ta cảm nhận được sự ấm áp thân thiết “Nếu em không thích anh có thể chia nửa giường của anh cho em.” Hân cúi đầu nói nhỏ bên tai cô.

“Nếu giường em ngủ không thoải mái em sẽ xem xét.” Khuôn mặt cô đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn về mặt mong đợi của hân “Giường này rất tuyệt, em nghĩ em sẽ thích.”

Đi tới bên giường ngồi xuống, độ ẩm cùng với sự mềm mại lần nữa làm cho cô thích thú.

Trong nháy mắt Lôi Ai Sâm suy sụp cũng không cười nổi.

Nhìn dáng dấp này tối nay khát vọng lãng mạn là vô dụng.....

“Đến phòng ăn đi, đầu bếp đã chuẩn bị xong bữa tối đang chờ chúng ta đến!” Chỗ này rất nhiều phục vụ, thời gian phục vụ bữa ăn tối cũng rất đúng lúc.

Quả nhiên sau khi hân đưa cô tới phòng ăn thì trên chiếc bàn dĩa cổ kính đã có ánh nền màu bạc, tất cả đồ ăn đều đã được đưa lên, còn có một nữ phục vụ bên cạnh bàn ăn, chờ bọn họ đến.

“Đây là.....”

“Đây là phục vụ giỏi nhất quán trọ, có đầu bếp dành riêng cho chúng ta còn nghiêm chỉnh huấn luyện nữ phục vụ cho chúng ta.” Chi phí một buổi tối ở đây là mười hai vạn tệ cũng không phải là đắt.

Chi phí này Quan Ngân Hà không cần biết bởi vì đây là cách hấn thương yêu cô.

Trong không khí sợ hãi cùng lãng mạn, bọn họ ăn tối.

Sau khi ăn tối, bọn họ ngồi trên ghế salon trước lò sưởi, thưởng thức cảnh hồ buổi tối.

Nữ phục vụ rất nhanh dọn sạch sẽ phòng ăn sau đó nhanh chóng rời đi cùng đầu bếp, để lại không gian lãng mạn cho đôi tình nhân.

Lôi Ai Sâm nhìn cả đêm sau khi nữ phục vụ cùng đầu bếp đi khỏi liền không thể chờ đợi ôm Quan Ngân Hà đang ngồi ở ghế salon, hôn lên đôi môi đỏ mē người của cô.

Không ngủ được.

Bởi vì ánh trăng thật đẹp, không khí quá lãng mạn, cảm giác thật tuyệt, Quan Ngân Hà không cách nào nhắm mắt ngủ được.

Cô xuống giường đẩy cửa sổ sát đất, thưởng thức cảnh đêm, ngoài ý muốn phát hiện đèn trong phòng Lôi Ai Sâm vẫn sáng.

Thì ra anh vẫn chưa ngủ.

Một cảm xúc khác dâng lên, cảm giác đó giống như là rung động, hạnh phúc.

Hạnh phúc này là Lôi Ai Sâm cho cô.....

Trong nháy mắt cô quyết định chính là Lôi Ai Sâm.

Đóng cửa sổ, cô nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đi qua ánh đèn ấm áp ở hành lang, đi tới trước cửa phòng Lôi Ai Sâm.

Đưa tay xoay cánh cửa, phòng Lôi Ai Sâm giống như cô đoán không có khóa.

Hắn không mặc áo chỉ mặc một chiếc quần ngủ màu xanh dương, không sợ lạnh đứng trước tủ đựng đồ, chăm chú nhìn, hoàn toàn không phát hiện cô vào phòng.

Lặng lẽ đi tới phía sau hắn, đôi tay mịn màng ôm lấy eo hắn, gương mặt đỏ ửng dán lên lưng hắn.

Lôi Ai Sâm giật mình không thể tin được.

“Em quyết định thử một chút xem biểu hiện của anh thế nào sao?”

Hắn cười khē, bàn tay to của hắn nắm bàn tay nhỏ bé của cô không buông.

“Không thử một chút xem anh có tốt hay không? Có đủ tư cách làm người yêu em không?” Trời! Cô đang nói cái gì vậy chứ?

Dám nói những lời to gan như vậy.

Gương mặt ửng đỏ thật đáng yêu.

“Em yên tâm, anh tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của em, tối nay sau khi thử nghiệm em sẽ biết.”

Không cho cô có cơ hội chạy trốn, hắn xoay người một cái ôm eo cô, trng tiếng hét chói tai của cô đem cơ thể cô ném lên giường.

Hắn chột đi tới, vay cô trên giường, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mē mại của cô, lập tức triển khai một cuộc kích tình.

Ở nơi núi rừng yên tĩnh cách xa huyên náo, trước sự chứng kiến của cái hồ xinh đẹp, Quan Ngân Hà trở thành người của Lôi Ai Sâm.

Cô đem tất cả sự trân quý giao cho hắn, yêu thương hắn.

Lôi Ai Sâm yêu cô nhưng bây giờ lại sợ vì lúc trước hắn che giấu thân phận thật của mình với cô, sợ lúc này nếu thẳng thắn sẽ phá hư mọi thứ, vì vậy hắn quyết định chờ sau khi kết thúc chuyến du lịch này tìm cơ hội nói rõ ràng với cô, sau đó hắn sẽ toàn tâm toàn ý cùng Colline liên kết chống lại chú Jose.

Hắn quyết định sau khi đoạt được ngân hàng Phỉ Lâm, hắn cam kết cả đời sẽ yêu thương cô.

Quan Ngân Hà đắm chìm trong không khí ngọt ngào hạnh phúc hoàn toàn không ngờ tới người đàn ông mà cô thật lòng yêu thương lại đang che giấu thân phận thật sự của hắn.

Sau khi kích tình đi qua, hắn ôm cô cùng nhau ngâm mình trong bồn tắm trải đầy hoa hồng, rửa đi mệt mỏi sau khi hoan ái, giúp cô giảm bớt đau đớn của thân thể sau khi ném thử mùi vị tình dục.

Sự săn sóc của hắn càng làm cô thêm cảm động, tối nay cô ngủ trên giường hắn, vùi trong ngực hắn, thoải mái chìm vào trong giấc mộng đẹp.

Sáng sớm Lôi Ai Sâm đánh thức Quan Ngân Hà dậy, xác định cơ thể cô đã tốt hơn một chút, hắn trùm chiếc áo khoác dày cộm lên người cô, kéo cô đến phòng khách cùng thưởng thức bữa sáng.

Đầu bếp cùng người phục vụ đã giúp bọn họ chuẩn bị xong bữa ăn sáng.

Ở một góc bàn có một chén đèn cây nhỏ, bữa ăn được bố trí theo phong cách phương tây, một ly thủy tinh đựng đầy trái cây.

“Chỗ này thật đẹp.” Cô kéo chặt ó khóa bước ra sân nhìn2canh3 đẹp trước mặt nhìn không được thốt lên.

Cô quay đầu nhìn hắn phía sau, cô muốn cùng hắn ở đây vĩnh viễn, cùng hắn hạnh phúc cả đời.

“Một ngày nào đó anh sẽ mua chỗ này, về sau chúng ta có thể thường xuyên về đây nghỉ phép.” Hắn ôm cô từ phía sau, thưởng thức hương thơm ngọt ngào từ cô.

“Em rất mong đợi ngày đó đến.” Cô thật vui vì hắn có tấm lòng như vậy, mặc dù cô biết hắn không có năng lực làm việc đó nhưng chỉ cần nhớ tới là cô đã hài lòng rồi.

8. Chương 8

“Ăn sáng đã, tối hôm qua em đã mệt lắm rồi, tiêu hao thể lực, chắc đói bụng lắm rồi nhỉ?” Hắn kéo ghế cho cô, mỉm cười mơ hồ nhắc tới tối hôm qua, làm cho gương mặt cô ửng hồng. “Bình thường.” Cô cúi đầu thật thấp, trong đầu hiện lên cảnh thân mật tối qua làm cho cô không dám ngẩng đầu nhìn hắn ngồi ở phía đối diện.

“Xem ra anh cần phải cố gắng một chút, em thấy có đúng không?” Hắn mong đợi nhìn cô.

“Em không biết, mau ăn sáng đi, đồ ăn lạnh rồi sẽ không tốt.” Không cần nói với hắn. Hắn cố tình muốn chọc cô vui.

Cầm chiếc nĩa xiên một miếng chân giò hun khói cùng phô mai, há miệng cắn một miếng thưởng thức, đôi mắt xinh đẹp đều là ánh sáng biểu hiện sự vui mừng.

“Ăn ngon đúng không? Đây là bữa sáng đầu bếp chuẩn bị hết sức tỉ mỉ. Em ném thử thịt gà nướng cùng salad trái cây hoặc là thịt bò sầy bảo đảm em sẽ ăn không ngừng.”

Cô giương mắt ngạc nhiên nhìn hắn “Anh ăn rồi sao?” Nếu không làm sao hắn biết ngon.

“Trước khi em dậy anh đã chạy quanh bếp một vòng, đầu bếp cho anh ném thử một chút, anh cảm thấy rất ngon.” Hắn thưởng thức thịt bò sầy cũng không nói cho cô biết hắn đã từng nghỉ phép ở đây mấy lần, đối với đầu bếp hầu rất rõ.

Thân là người thừa kế của gia tộc họ Lôi, trước khi bị chú Jose xâm chiếm, hắn ở quán trọ cao cấp này mười ngày đến nửa tháng hưởng thụ phục vụ chất lượng cao là chuyện bình thường.

Chỉ là trước khi hắn chưa bao giờ tính toán sẽ mua lại quán trọ này cho đến tối hôm qua hắn mới có ý nghĩ này, hơn nữa hắn cũng đang tính toán đối đầu với đối phương lấy lại tài sản của mình.

“Thì ra là như vậy.” Cô nở nụ cười, hoàn toàn tin tưởng hắn.

Trong tim Lôi Ai Sâm xẹt qua một tia áy náy, hắn muốn trực tiếp nói thẳng với cô nhưng sau khi suy nghĩ hắn quyết định kiềm chế lại.

“Sau khi ăn sáng chúng ta đi bộ ven hồ, nếu em thích còn có thể câu cá, buổi trưa anh nói đầu bếp giúp chúng ta chuẩn bị đồ ăn để đi dã ngoại, ăn ở ven hồ được không?” Trong lòng áy náy nên chỉ còn ái yêu thương để đền bù thôi.

“Tuyệt quá đi, làm sao em có thể bỏ qua được.” Cô chưa từng được hưởng thụ như vậy, Quan Ngân Hà hoàn toàn rơi vào bể yêu thương của Lôi Ai Sâm, không thể kiềm chế được.

Cả buổi sáng không câu được con cá nào, Quan Ngân Hà cũng không vì vậy mà từ bỏ, bởi vì chỉ đi bộ ven hồ, nghỉ ngơi ven hồ, hưởng thụ cảnh đẹp của sông nước cùng bữa ăn ngon cũng đã thích rồi.

Bữa trưa sau khi kết thúc bữa ăn dã ngoại, Lôi Ai Sâm đưa cô đi thám hiểm trong rừng.

Hắn đã đến đây vô số lần, đường xá rất quen thuộc, tuy nhiên hắn cố ý giả bộ cẩn thận đưa cô đi giữa rừng cây.

May mắn bởi vì hoàn cảnh địa lý làm cho cảnh đẹp trong rừng không kém gì ven hồ hơn nữa rừng cây này đã trải qua tu bổ, rừng cây già phía trước có một căn nhà để nghỉ ngơi, chỉ là đa số khách tham quan đều thích cảnh sắc ven hồ, hiếm khi có người vào đây, vì vậy bọn họ mới có thể độc chiếm cảnh sắc xanh tươi của rừng cây, độc chiếm hưởng thụ tiếng chim hót cùng tiếng côn trùng kêu trong rừng.

Bất chợt bầu trời vang đầy sấm, bầu trời mới vừa trong xanh bị mây đen che kín.

Lôi Ai Sâm không kịp đưa Quan Ngân Hà về tránh khỏi cơn mưa này, trong nháy mắt mưa to ướt đầm cả người.

“Cẩn thận đi theo anh.” Mưa róc rách, hắn cởi áo khoác sưởi ấm cho cô, nhanh chóng phân tích vị trí địa lý dẫn cô đi tới một căn nhà.

Ở sau căn nhà khô ráo không bị mưa xối ướt.

Bọn họ nhanh chóng chạy vào tránh mưa.

“Em có lạnh không?” Nhiệt độ giảm xuống, sau buổi trưa ở đây rất lạnh, hắn sợ cô bị lạnh, ôm cô vào lòng sưởi ấm.

“Không sao.” Cơ thể mảnh khảnh của cô run lên, nhiệt độ đột ngột giảm làm cô lạnh run lên nhưng miệng vẫn không thừa nhận.

“Anh thấy em lạnh run lên kìa.” Hắn yêu thương ôm cô vào ngực, bàn tay vuốt ve cơ thể cô cho cô một chút ấm áp. “Ở đây thời tiết thay đổi thất thường, hôm nay trời mưa như vậy sợ rằng chúng ta phải ở đây hơi lâu.”

Trận mưa này có thể ngừng ngay cũng có thể thật lâu, nếu như mưa vẫn rơi như vậy, hắn sợ rằng sẽ phải gọi điện thoại cho nhân viên ở quán trọ, yêu cầu bọn họ đưa áo mưa cùng áo khoác tới đưa bọn họ về.

“Không sao, em có thể chịu được.” Đôi tay cô ôm hắn, vùi vào trong ngực hắn, cảm giác ấm hơn nhiều “Chỉ là toàn thân ướt lại dính nên hơi khó chịu.”

Toàn bộ quần áo dính vào người làm cho cô khó chịu.

“Vậy anh giúp em cởi ra.” Nói xong hắn động tay muốn kéo áo khoác cô xuống.

“Cởi ra sẽ lạnh hơn.....”

Hắn điên rồi sao? Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt áo khoác, cô ngẩng mặt lên, nước mưa ướt đầm đôi lông mi dài cùng với tóc nhỏ giọt trên vai.

“Anh đảm bảo sẽ không để em bị lạnh.” Mái tóc ngắn của hắn dính vào gò má, xem ra mặc dù nhếch nhác nhưng nhìn vẫn anh tuấn. “Ngân Hà, tin tưởng anh.” Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi cô, bàn tay ướt đầm từ từ chui vào sau lớp vải, vuốt ve đôi bông ngọc lạnh lẽo của cô.

Thì ra hắn muốn sử dụng nhiệt độ cơ thể hắn để sưởi ấm cho cô.

Quan Ngân Hà vừa nũng nịu vừa thẹn thùng, ở trong lòng hần giãy dụa muốn kháng cự.

Cô không nghĩ tới hần có hành vi lớn mật như thế, xem như bây giờ đang ở trong rừng không có ai nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài, một chút không gian kín đáo cũng không có.

“Yên tâm giao mình cho anh, anh yêu, đừng kháng cự anh.....” Hần thì thầm hôn cô, dụ dỗ cô, ôm cô ngồi trên bàn, bên ngoài mưa rơi kinh người mà sự xâm chiếm hùng dũng của hần cũng làm người khác chống đỡ không được.

Quan Ngân Hà chỉ có thể đầu hàng, giao mình cho hần, mặc cho hần trêu chọc nhiệt độ cơ thể cô, chậm chậm đốt lửa tình.

Nắm lửa này cháy rực làm cho cô không cảm thấy lạnh nữa.....

Qua thật lâu mưa ngừng rơi tiếng thở dốc cũng dần dần phục hồi.

Cô rúc vào trong ngực hần, không còn sức sửa sang lại quần áo.

Lôi Ai Sâm rất vui thay cô sửa quần áo lại đàng hoàng, sau đó ôm cô ngồi trên đùi hần cùng nhau thưởng thức cảnh hoàng hôn sau cơn mưa.

“Cảnh rất đẹp nhưng không đẹp bằng em.” Tiếng nói dịu dàng của hần làm mê lòng người. Một người đàn ông như vậy làm sao có thể khiến người khác không say mê chứ?

“Ai Sâm, em yêu anh.” Ngửa khuôn mặt đẹp sau khi hoan ái lên, cô nhìn vào con người màu xám của hần.

Hần cúi đầu ngậm chặt đôi môi hồng của cô “Ngân Hà, anh nguyện ý cả đời dùng sinh mệnh của mình để yêu em.”

Ngày thứ ba đi du lịch, mười một giờ rưỡi khuya Lôi Ai Sâm nhận được điện thoại của Colline.

Colline báo cho hần biết, hần đã phá vỡ năm luật sư kinh doanh cùng năm trợ thủ đắc lực đi trưa hôm sau sẽ đến, Colline muốn hần đến lúc đó tự mình bàn bạc với bọn họ. Cúp điện thoại hần nói với Quan Ngân Hà công ty có việc quan trọng phải quay về xử lý, Quan Ngân Hà đang uể oải nằm trên giường tinh thần lập tức phục hồi, lập tức đi theo hần về.

Trên đường trở về, Quan Ngân Hà nằm ngủ phía sau, khuôn mặt mệt mỏi nằm ngủ làm người ta đau lòng, Lôi Ai Sâm không thể làm gì khác là tạm thời gác lại chuyện nói thật thân phận của hần với cô, chuyên chú lái xe.

Tám giờ sáng sau khi Lôi Ai Sâm đưa Quan Ngân Hà về nhà hần lập tức trở về chỗ ở thay quần áo đến công ty.

Lôi Ai Sâm bước vào công ty, thư ký lập tức đưa tới một tờ giấy lớn, phôi trên đều là ghi chép về việc Allen tìm hần.

“Cô Cát nói gì?” Nghĩ đến Allen Cát hần liền nhức đầu.

Mặc dù lúc trước là hần chủ động tìm cô ta nhưng sau này hần biểu lộ xa cách rõ ràng “Phải để cô ta hiểu rõ thái độ của hần, nếu như cô ta là một người hiểu rõ đạo lý dễ không tiếp tục dây dưa nữa.”

Chỉ là trên tờ giấy ghi một ngày có bảy đến tám cuộc điện thoại gọi đến, xem ra Allen Cát không phải là người hiểu rõ đạo lý.

“Cô Cát rất muốn gặp mặt giám đốc, cô ấy nhớ giám đốc.” Thư ký mặt không thay đổi nói. Lôi Ai Sâm nhìn tờ giấy suy tư một hồi lâu, trong lòng hần đã có quyết định.

“Giúp tôi đặt một phòng ăn, sau đó liên lạc với cô Cát hẹn cô ấy nửa tiếng sau gặp tôi.”

Hần cần một nơi kín đáo để ngả bài với Allen Cát, hơn nữa gặp nhau trong phòng ăn, vừa đúng lúc có thể làm cho người giám sát hần hiểu lầm, làm cho chú Jose tưởng rằng hần cùng cô ta đi “thuê phòng”, đồng thời thuận lợi để cho Colline đến Paris.

Thư ký lập tức đi làm, sau khi đi đặt phòng âm thầm gọi điện cho Jose báo cáo địa điểm Lôi Ai Sâm sẽ đi.

9. Chương 9

Lôi Ai Sâm đi vào phòng làm việc, lấy tài liệu cơ mật trong ngăn kéo sau đó nhanh chóng rời đi.

Hắn tới phòng ăn trước năm phút.

Thư ký giúp hắn đặt một phòng gần như phòng trắng mật, khi thấy căn phòng có thể thấy thư ký tướng hắn và Allen Cát sẽ lãng mạn ở đây.

Cốc Cốc!

Tiếng gõ cửa làm cắt đứt suy nghĩ của Lôi Ai Sâm.

Hắn xoay người về mặt bình thường đi mở cửa.

Đúng như mong đợi Allen Cát về mặt xấu hổ, ăn mặc tỉ mỉ, cô ta hơi cúi đầu, trên mặt không giấu được nụ cười.

“Lôi.....Ai Sâm, em rất vui khi được gặp anh.” Hơn nữa hắn còn hẹn gặp ở chỗ này, điều này làm cho cô ta vô cùng mong đợi.

Cô ta cho rằng mấy ngày nay Lôi Ai Sâm đang trốn tránh cô ta, vô tình lại khiến tình yêu của hai người tiến triển tiếp nhưng hắn đứng trước phòng trắng mật lại làm cho cô ta dấy lên hy vọng.

“Đi vào bàn thôi.” Hắn nghiêng người để Allen Cát đi vào.

Cô ta vừa vào phòng hắn lập tức đóng cửa lại, trong nháy mắt sắc mặt chuyển thành lạnh lùng.

“Cô Cát, hôm nay thật bất đắc dĩ hẹn gặp cô ở đây, bởi vì tôi không muốn người thứ ba nghe được cuộc nói chuyện củ chúng ta, tôi muốn chúng ta có một chút riêng tư.”

Đây là chỗ tốt nhất của nhà hàng để gặp mặt, đây là nơi hoàn toàn riêng tư đối với khách hàng, phục vụ cũng sẽ không để lộ bất cứ tin tức gì cho nên không có gì cản trở hai người.

Giọng cứng ngắt của hắn làm cho nụ cười của Allen Cát biến mất trong nháy mắt, rốt cuộc cô ta ngẩng mặt lên, không ngờ lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn.

“Sao vậy?” Trong mắt cô ta đều là thất vọng. “Anh muốn nói với em chuyện gì?” Nếu như là lời nói đau lòng vậy thì cô không muốn nghe.

Hắn không có cách nào thể nghiệm tình yêu của Allen Cát. Cô ta vừa thấy đã yêu hắn, giao tiếp mấy ngày đã quyết định sẽ giao đời mình cho hắn, cô ta thấy gia cảnh cùng bề ngoài của cô ta nhất định có thể chiếm được tim hắn, nhưng từ giọng nói lạnh lùng của hắn cô ta có thể thấy cô ta đã quá đề cao vị trí của cô ta.

“Tôi nghĩ nên nói rõ ràng với cô Cát, trong lòng tôi đã có người phụ nữ của mình, đối tượng kết hôn cũng đã có, thời gian này tôi qua lại với cô Cát chỉ trên danh nghĩa bạn bè, nếu làm cho cô Cát hiểu lầm thì tôi xin lỗi.”

Lời nói này chính là điều mà Allen Cát sợ nghe nhất.

“Em hiểu lầm? Nếu như anh không lấy lòng em như vậy thì làm sao em có thể hiểu lầm chứ?” Mặt Allen Cát trắng bệch, đôi tay nắm chặt, nhìn chằm chằm hắn.

“Lôi Ai Sâm, chú Jose đã từng hỏi anh có thật lòng với em hay không? Ông ấy nói thật ra anh vì quan hệ hợp tác với nhà họ Cát mới tìm em, em không tin lời ông ấy, thậm chí còn bảo đảm trước mặt ông ấy rằng anh yêu em.....Xem ra là em quá ngây thơ rồi mới có thể bị anh lừa như vậy, còn nói chuyện với anh như một con ngốc!”

Cô ta cực kỳ kích động lên án hắn.

“Chú Jose của anh làm việc thật hiệu quả, nhanh như vậy đã tìm tới em rồi?” Lôi Ai Sâm lạnh lùng cười, nụ cười kia không thể che được ánh mắt lạnh lùng của hắn.

“Lôi Ai Sâm, nếu như anh muốn chống lại chú Jose, em nguyện ý giúp anh! Chỉ cần anh yêu em, kết hôn với em, em bảo đảm nhà họ Cát sẽ dốc sức giúp anh.” Sau khi lên án, Allen Cát lại đổi ý, cô ta quyết định cầu xin Lôi Ai Sâm, chỉ cần hắn chịu yêu cô ta, cô ta nguyện ý làm mọi việc vì hắn.

“Cô Cát, lời vừa rồi xem như tôi không nghe thấy, em về đi. Anh đã cho lái xe chờ dưới nhà hàng đưa em về nhà, sẽ không có ai biết em ở đây.” Đáng tiếc Lôi Ai Sâm không thể chấp nhận bởi vì hắn biết rõ hắn không thể phản bội Quan Ngân Hà, hơn nữa tự hắn cũng có thể tìm được hậu phương giúp đỡ.

“Không cần! Trừ khi anh chịu yêu em!” Cô yêu hắn đến mất đi tự trọng tự cởi quần áo của mình trước mặt hắn.

“Lôi Ai Sâm, cầu xin anh yêu em, van xin anh!” Cô ta muốn chủ động hiến thân.

Lôi Ai Sâm lạnh lùng đẩy cô ta ra.

“Đủ rồi, chúng ta đến đây là chấm dứt.”

Hắn đẩy cô ta té xuống giường rồi sải bước ra cửa.

“Lôi Ai Sâm nh đối với tôi như vậy tôi sẽ khiến anh hối hận.....” Allen Cát đã mất lý trí.

Lôi Ai Sâm cũng không quay đầu lại sải bước đi.

Trên thực tế hắn tuyệt đối không để ý tới sự uy hiếp của Allen Cát, bởi vì bây giờ hắn phải đi gặp luật sư của Colline để bàn luận kế hoạch chiến đấu.

Quan Ngân Hà quyết định rút khỏi buổi diễn thử, trừ đi học thời gian còn lại là ở ngoài, sau khi tan học đều rất chán.

Cô không vào phòng của Lôi Ai Sâm bởi vì cô không có lý do gì để đến làm phiền hắn, hơn nữa từ sau khi nghỉ phép về hắn liền quay lại làm việc bù lại những ngày nghỉ phép, thường làm thêm đến khuya, thậm chí còn ở lại qua đêm ở công ty cho nên mấy ngày nay họ chỉ gọi điện cho nhau.

Ai Sâm nói với cô hắn sẽ bận một thời gian dài nên tạm thời không có thời gian gặp cô.

Cô thông cảm cho hắn bởi vì cô mà hắn bận rộn như vậy, nếu như Ai Sâm không đưa cô đi nghỉ phép thì bây giờ hắn đã không phải làm việc như vậy.

Tối hôm nay cô lại nhàn rồi đi đến chỗ lần đầu tiên cô cùng hắn gặp mặt. Ở đây có chợ, tiệm bán hoa còn có tiệm sách cùng một nhà hàng nhỏ, rất thích hợp để giết thời gian.

Quan Ngân Hà ôm một bồn hoa nhỏ từ tiệm hoa đi ra định tìm một nhà hàng để ăn tối.

Khi cô đi ngang qua một sạp báo thì có một tạp chí rất hấp dẫn sự chú ý của cô.....

Cô tưởng rằng cô hoa mắt nhìn lầm nhưng dừng lại nhìn kỹ thì cô xác định cô tuyệt đối không nhìn nhầm. Người đàn ông trên tạp chí kia là Lôi Ai Sâm không sai mà trong ngực hắn có một người con gái tóc nâu đang dựa vào.

Mặc dù Quan Ngân Hà không hiểu cuốn tạp chí kia viết gì nhưng nhìn sơ qua cô biết Lôi Ai Sâm là giám đốc điều hành ngân hàng Phỉ Lâm là một đôi với cháu gái nhà họ Cát, tình yêu nhanh chóng tăng lên, nghe nói tối nay nhà họ Cát tổ chức một bữa tiệc tuyên bố tin tức kết hôn của hai người.

“Lôi Ai Sâm giám đốc điều hành ngân hàng Phỉ Lâm.....Không! Hắn chỉ là Lôi Ai Sâm, một nhân viên nhỏ trong công ty mới đúng!” Trong nháy mắt, thế giới hạnh phúc bỗng tan tành, bồn hoa nhỏ trong tay rớt xuống đường bỗng tan tành, bùn trong chậu hoa làm dơ hết cả mặt đường.

“Cô gái, cô có mua báo hay không? Không mua trả lại cho tôi được không?” Người chủ sạp báo đứng lên, hướng về phía cô yêu cầu trả cuốn tạp chí cô nắm trong tay không chịu buông. “Còn nữa, cô làm bẩn bồn hoa, cô phải dọn sạch sẽ.”

“Tôi mua cuốn tạp chí này, tôi sẽ tăng tiền gấp đôi, làm phiền giúp tôi dọn dẹp chỗ này.”

Cô phải biết rõ chân tướng cùng với thân phận thật sự của Lôi Ai Sâm.

Móc túi tiền ra cô trả tiền cho người bán hàng, sau đó cầm tạp chí chy đến ven đường bắt taxi.
Cô muốn tìm giáo sư Ngụy cũng đến từ Đài Loan có thể phiên dịch cuốn tạp chí cho cô nghe.
Sau khi cô rời đi người bán tạp chí nhanh chóng thay cô dọn dẹp sạch sẽ.
Lôi Ai Sâm mệt mỏi đi vào cửa, cởi quần áo, nhét vào trog tủ.
Bên trong nhà tối như mực chỉ có một chút ánh sáng hắt vào từ phía cửa sổ.
Thân hình cao lớn ngã ngồi trên ghế sofa, bàn tay lục tìm bật lửa, hẩn đốt một điếu thuốc, mệt mỏi hút.
Khói thuốc âm trầm lượn lờ quanh hẩn.
Cuộc chiến này khó hơn so với hẩn tưởng tượng nhiều, mấy ngày nay làm cho hẩn kiệt sức.
Nhưng hẩn sẽ không từ bỏ, hẩn sẽ ra sức chống lại chú Jose.
Nhả một làn khói ra, tàn thuốc rơi xuống làm dơ thảm, tàn thuốc tạo ra những lỗ nhỏ, bóng tối bao trùm căn phòng của hẩn.
Hẩn rất tịch mịch, tranh quyền đoạt lợi làm cho hẩn trở nên tịch mịch, còn có thống khổ.
Sự thống khổ cùng với sự tịch mịch này chỉ có Quan Ngân Hà mới có thể trấn an hẩn nhưng mấy ngày nay hẩn bận mù mịt, căn bản không có thời gian gặp cô. Huống hồ còn có chú Jose, ngộ nhờ bị chú Jose phát hiện hẩn yêu người khác, đối với Quan Ngân Hà sẽ rất bất lợi.
Đây là chi tiết mà hẩn không tính đến, sau khi được các luật sư của Colline nhắc nhở, hẩn mới cảnh giác.
Nhưng mà điều này cũng cho thấy hẩn tạm thời không có cơ hội giải thích với Quan Ngân Hà thân phận thật sự của hẩn, nếu phơi bày thân phận thật sự sẽ nguy hiểm, cầu nguyện Quan Ngân Hà sẽ không phát hiện ra, tình yêu đối với hẩn cũng sẽ không thay đổi.
Trong lòng đang lo lắng chuông cửa đột nhiên vang lên.
“Ai vậy?” Hẩn bỏ phiên nào lo lắng xuống, miễn cưỡng kéo lê thân thể mệt mỏi đi tới bên cửa.
Hình ảnh trong máy camera phát ra, không ngờ xuất hiện khuôn mặt tái nhợt của Quan Ngân Hà.
“Ngân Hà?” Lòng hẩn chợt lo lắng, so với lúc này còn lo lắng hơn nhiều.
Hẩn vội vàng mở cửa, sải bước đi về phía Quan Ngân Hà.
Hai người mặt đối mặt, hẩn nhìn cô khóc đến đỏ mắt cảm thấy lo sợ trong lòng càng tăng lên, cảm giác giống như trái tim cùng cổ họng bị nghẹn lại, đau đến không chịu được.

10. Chương 10

“Đây là trò chơi sao? Một giám đốc ngân hàng chơi trò tình ái trong lúc nhàn chán?” Cô đau khổ nhìn hẩn, nước mắt lăn xuống hai gò má, giọng nói của cô run run, cơ thể cô phát run, trong lòng cũng lạnh run.
Vừa rồi cô ấn chuông cửa là muốn kiểm chứng, cô thậm chí cầu nguyện hẩn không xuất hiện, cầu nguyện đó là một Lôi Ai Sâm khác mà không phải là người đàn ông mà cô yêu.
Nhưng mà hẩn lại xuất hiện.....
Trong một căn phòng xa hoa, cuộc sống giàu có đang hiện ra trước mặt cô. Hẩn là Lôi Ai Sâm, từ nhỏ đã là công tử giàu có, cho tới bây giờ đều không phải xuất thân bình thường, cả ngày bận rộn làm thêm giờ.
Những lời hẩn nói đều là giả dối thế nhưng cô lại tin là thật.
Quan Ngân Hà mày thật ngốc nghếch.

Một lúc sau rốt cuộc hắn cũng có thể nói chuyện.

“Ngân Hà, anh đã từng muốn tìm cơ hội nói cho em biết nhưng anh có nỗi khổ của riêng mình.....”

Lôi Ai Sâm không biết chuyện Allen Cát tuyên bố tin tức đính hôn cho nên hắn không biết Quan Ngân Hà ngoài việc đau lòng vì hắn giấu diếm thân phận còn vì chuyện hắn sắp đính hôn với Allen Cát mà đau lòng.

Bởi vì hắn lừa dối cô nên hắn sợ nói lung tung sẽ chấm dứt chuyện tình cảm của bọn họ, vì vậy hắn không có cách nào giải thích.

Hôm nay chỉ có cách cầu xin chỉ cần cô ở bên cạnh hắn, hắn nguyện ý dùng cả đời để yêu cô, đem lấy toàn bộ tài sản đoạt được đều cho cô.

“Lời của anh thật buồn cười! Em sẽ không lưu luyến với tình cảm dối trá này, bắt đầu từ bây giờ, trò chơi của anh kết thúc, bởi vì tôi không còn là con bé Quan Ngân Hà ngốc nghếch nữa.....” Nước mắt tuôn rơi, cô nói to với hắn.

Đụng phải chuyện như vậy ai còn có thể tỉnh táo để đối mặt.

Cô không chịu được, bởi vì cô quá đau lòng.

Nỗi đau như ngọn lửa đốt cháy tim cô, nếu như bây giờ không rời khỏi đây, cô sẽ chết trước mặt hắn.

Tức giận xoay người, cô muốn rời khỏi đây, cũng không muốn thấy người đàn ông này nữa.

“Ngân Hà!” Hắn đi lên kéo cô lại, hắn không muốn cô rời khỏi đây “Cho anh một cơ hội, anh sẽ bù đắp lại lỗi lầm của mình!” Hắn dùng sức kéo cô quay lại.

Trong lòng hắn đau so với cô cũng không ít nhưng hắn là thủ phạm tạo nên đau khổ cho cả hai người cho nên hắn phải chịu nhưng cô vô tội, hắn không muốn cô phải đau khổ.

“Tôi hận anh cả đời.....” Khi hơi thở của hắn vây quanh cô, cô nghiêng rằng tức tối “Mời buông tay ra, nếu không tôi sẽ càng hận anh, đến kiếp sau cũng hận! Vĩnh viễn không ngừng hận!” Hắn muốn đền bù thế nào cũng không thể bù đắp lại vết thương đã tạo ra, thời gian ngọt ngào kia cũng không trở về được nữa.

Hắn hoảng sợ buông tay ra, đôi mắt xám tro khiếp sợ nhìn cô.

Chỉ vì hắn giấu diếm thân phận mà cô lại muốn rời khỏi hắn sao?

“Anh tự nguyện bù đắp cho em, em đừng nói những lời tuyệt tình như vậy.” Giọng nói của hắn khàn đục, mắt đỏ, nước mắt chảy xuống, trong lòng rối như tơ vò.

“Không kịp nữa rồi!” Cô xoay đầu đi, bỏ lại hắn sau lưng.

Lôi Ai Sâm quỳ trên mặt đất, khóc rống lên.

Giờ phút này lòng hắn đau như dao cắt.

Có lẽ số phận trêu đùa mới có thể để cho Allen Cát gở thủ đoạn làm cho hai người hiểu lầm nghiêm trọng, tình duyên đứt giữa chừng.....

Bốn năm sau.

Quan Ngân Hà toàn thân mặc đồ thể thao màu trắng đang luyện đánh gôn.

Đây là môn thể thao cô yêu thích, bây giờ chỉ cần lúc nào rảnh cô liền lái xe, cầm theo dụng cụ đến câu lạc bộ gôn này.

“Ngân Hà, ngày mai bốn giờ chiều được không?” Huấn luyện viên câu lạc bộ gôn sắp đặt thời gian cho lần sau.

“Được, em sẽ đến đúng giờ.” Cô là học sinh gương mẫu. “Anh Phòng, anh thấy kỹ thuật hiện tại của em thế nào? Có đạt tiêu chuẩn làm bạn gái anh không?”

Phòng Đông Hán là bạn của Quan Ngân Ung anh lớn của Quan Ngân Hà, là cao thủ đánh gôn, câu lạc bộ đánh gôn này là tài sản của anh ta.

Lần này có thể mời anh ta tới trường học tất cả đều là nể mặt anh trai, Phòng Đông Hán thường ra nước ngoài thi đấu, còn bận rộn kinh doanh câu lạc bộ đánh gôn làm sao có thời gian nhận cô làm học trò.

Chính bởi vì Phòng Đông Hà là bạn thân của Quan Ngân Ưng nên Quan Ngân Hà mới dám đến gần anh ta, nói giỡn với anh ta.

“Tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh không phải dựa vào kỹ thuật đánh gôn.” Phòng Đông Hán dọn dẹp dụng cụ của mình, anh ta thường vận động nhưng cơ thể không cường tráng, khi giơ tay nhắc chân cũng đều rất nhẹ nhàng là một người đàn ông ưu nhân nhưng kín đáo.

“Điều kiện như thế nào? Nói cho em nghe một chút đi.” Giống như anh trai, nghiêm túc nhưng mãnh liệt.

“Em không cần biết bởi vì anh không muốn theo đuổi em.” Anh ta cự tuyệt cô, anh ta đối xử với Ngân Hà như em gái, chưa từng có vọng tưởng gì bởi vì trong lòng hắn đã có một người chiếm giữ.

“Hừ, quỷ hẹp hòi!” Cô bĩu môi, cầm khăn lông màu trắng lên lau mồ hôi trên mặt. “Em cũng không muốn theo đuổi anh? Chỉ là tùy tiện hỏi một chút, anh làm gì chảnh thế!”

Lau xong mồ hôi cô dọn dẹp dụng cụ của mình.

“Em về đây, bái bai.” Khoác cái túi màu đỏ trắng được thiết kế độc đáo lên vai, cô tức giận không buồn nhìn Phòng Đông Hán đi ra khỏi sân tập.

Phòng Đông Hán bắt đầu đi về sân tập.

Hắn đã quá quen thuộc với tính khí của Quan Ngân Hà, cô gái này có lúc tùy hứng làm cho không ai chống đỡ được, có lúc lại ngoan ngoãn nghe lời khiến người ta thương yêu, có lúc lại ưu tư, sầu bi giống như đang phải chuyện tình cảm đầy chua cay làm người ta đau lòng.

Quan Ngân Hà có anh trai là Quan Ngân Ưng quản thúc rồi, anh ta cũng không muốn can thiệp vào, bởi vì anh ta còn phải quan tâm người con gái của mình không có thời gian quan tâm đến chuyện khác.

Quan Ngân Hà đi ra khỏi sân banh, đi tới bãi đậu xe, nhét dụng cụ vào phía sau chiếc xe thể thao, ngồi vào ghế lái.

Xe thể thao hiện ngang rời đi.

Bởi vì cô đem theo tức giận rời khỏi sân banh, trong lòng chỉ muốn lập tức rời khỏi đây cho nên không phát hiện ra bóng dáng đi theo cô ra khỏi sân banh.

Bóng dáng này có khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt màu xám tro.

Hắn là Lô Ai Sâm hiện đang là tổng giám đốc ngân hàng Phỉ Lâm tại Pháp, một nhân vật rất khiêm tốn, ở Đài Loan không có nhiều người biết đến hắn.

“Ngân Hà, anh thề anh sẽ đưa em về bên cạnh anh.” Hắn hướng về phía chiếc xe thể thao tuyên thệ.

Sau khi rời khỏi sân banh, Quan Ngân Hà về nhà tắm rửa, thay quần áo nhàn nhã, đeo giày cao gót Crystal, chuẩn bị đi hẹn hò với một người đàn ông.

Người mà cô hẹn tối nay không phải bạn trai cô mà là bạn anh trai cô Quan Ngân Ưng thường gọi Hoàng Dục

Thật ra cô với Hoàng Dục rất thân, đối với quá khứ của Hoàng Dục cũng không rõ lắm, cho nên cô rất kính yêu Hoàng Dục.

Trước mặt Hoàng Dục, cô sẽ không hỏi những câu hỏi tương tự như Phòng Đông Hán. Buồn cười là muốn làm không khí trở nên náo nhiệt, hết sức cười duyên, làm cho Hoàng Dục lạnh lùng phải cười.

“Nhưng hiệu quả của mỗi lần đều không tốt. Ai!” Cô than thở cầm túi xách ra khỏi cửa.

Cô đổi một chiếc xe màu đen nhàn nhã, tốc độ lái xe không tràn đầy tức giận như lúc này.

Nhìn đồng hồ một chút, thời gian vẫn còn sớm, Quan Ngân Hà không lo lắng trầm ỏn lái xe đi về phía cửa hàng đồ cổ của Hoàng Dục.

Một chiếc xe Lamborghini đi theo sau xe Quan Ngân Hà, tốc độ của đối phương cũng nhàn nhã như cô cho đến khi Quan Ngân Hà dừng xe trước tiệm đồ cổ chiếc xe Lamborghini kia mới dừng lại.

“Tổng giám đốc, chúng ta có vào không ạ?” Người con gái ngồi phía sau với Lôi Ai Sâm là một cô gái trẻ tuổi Âu Dương Minh Lệ.

Cô ta là thư ký ở ngân hàng Phỉ Lâm, bởi vì Lôi Ai Sâm muốn tới Đài Loan cho nên cô ta đi cùng, phụ trách việc phiên dịch.

Mục đích của Lôi Ai Sâm là muốn đưa Quan Ngân Hà về Pháp đoàn tụ cùng hắn, chỉ là hắn không muốn làm cô sợ bỏ chạy cho nên chuyện này phải có biện pháp, không thể nóng nảy để tránh gây hậu quả.

“Ừ, tùy cơ ứng biến nếu như có việc gì cần giúp lập tức gọi điện thoại cho tôi.” Ánh mắt Lôi Ai Sâm dừng lại chỗ Quan Ngân Hà đi vào tiệm đồ cổ.

Hắn không hiểu, Quan Ngân Hà mấy năm nay lại thay đổi như vậy, có sở thích với đồ cổ.

“Được, tổng giám đốc, tôi vào đây.” Âu Dương Minh Lệ mặc đồ công sở nhìn rất mê người.

Cô ta đem theo túi xách LV đi vào tiệm đồ cổ.

11. Chương 11

Cửa hàng đồ cổ này không lớn lắm. Trang hoàng rất đẹp, có phong cách cổ điển nhưng lại có cảm giác nghi ngờ, phòng khách cùng phòng trưng bày cùng một phòng, không linh hoạt cho lắm.

“Chào mừng quý khách.” Trong tiệm đồ cổ chỉ có Quan Ngân Hà cùng một người đàn ông cao lớn.

Người đàn ông kia nhìn thấy Âu Dương Minh Lệ đi vào cũng chỉ nhàn nhạt nói chào mừng quý khách, sau đó liền dời ánh mắt, nói chuyện cùng Quan Ngân Hà.

“Ngân Ưng anh kiểm dùm em được cửa hàng chưa?” Hoàng Dục vẫn muốn tìm chỗ yên lặng để khai trương, anh không có thói quen ở trung tâm chợ, mỗi ngày đều hải đối phó với những người rảnh rỗi đến để giết thời gian, anh cảm thấy thật nhức đầu.

Việc buôn bán của anh từ trước đến giờ đều lấy khách quen làm chủ hoặc là bạn bè giới thiệu, vì vậy dời cửa hàng đến chỗ yên lặng, đối với việc buôn bán của anh cũng không ảnh hưởng gì lớn, hơn nữa còn có thể yên tĩnh làm ăn, đúng như mong muốn của anh.

“Kiếm được rồi, tối qua anh gặp bạn có nghe nhắc tới một chỗ, chỗ đó anh cũng biết, ở gần nhà anh. Chỗ đó do bà của bạn anh làm chủ, anh trai anh đang định thông qua ba anh hỏi bà ấy một chút, có thể thuê cửa hàng cho em hay không.” Hôm nay lại có hàng mới đến, Quan Ngân Hà tò mò nhìn những hoa văn Châu Âu trưng bày trong tủ kính “Anh Dục, cái này có quý hay không?”

Hoa văn Châu Âu này cô nhìn rất quen, cô từng nhìn thấy ở quán trọ ven hồ, chỉ là không xác định được đó có phải đồ cổ hay không, duy nhất có thể xác định đó là nghĩ tới đoạn ký ức kia cô sẽ cảm thấy đau.

Hoàng Dục không ngờ nhìn Quan Ngân Hà “Em thích cái này?” Đưa em gái này chưa bao giờ hứng thú với đồ cổ của hắn, sao hôm nay đột nhiên lại hỏi?

“Không có, chỉ muốn hỏi một chút. Cái này đẹp quá.” Cô nhàn nhạt trả lời nhưng ánh mắt lại không như vậy, sâu kín nhìn đồ cổ Châu Âu đó, hồn phách bay xa.

“Em thích thì có thể lấy.” Hoàng Dục cảm thấy sự khác thường của cô nhưng không hỏi, hắn đưa cho cô.

Bởi vì là người bán đồ cổ Hoàng Dục không quan tâm giá tiền, hắn nghĩ đến tình anh em của Quan Ngân Ưng và cô.

Hôm nay Quan Ngân Hà có gì đó không bình thường, lúc trước cô đều hay quần lầy hần riu rít nói cười không thôi nhưng hiện tại lại im lặng không nói gì.

“Cám ơn anh, em nghĩ là không cần đâu.” Quan Ngân Hà không vì Hoàng Dục tặng món quà đắt tiền mà vui, cô lập tức cự tuyệt hơn nữa về mặt càng thêm cô đơn, chăm chú nhìn vào giá nền đó.

Hoàng Dục không quấy rối suy nghĩ của cô đi đến chỗ khác.

Cô yên lặng một chút cũng tốt, vừa đúng lúc anh ta có việc bận, có tài liệu cần sửa lại.

Về phần Âu Dương Minh Lệ thì bị gạt ra một bên, xem ra Hoàng Dục không quan tâm có thể bán được hàng cho khách hay không.

Âu Dương Minh Lệ thấy Hoàng Dục lạnh nhạt liền đi ra ngoài cửa gọi điện thoại cho tổng giám đốc trên xe, báo cáo hoạt động của Quan Ngân Hà cùng Hoàng Dục, lấy được chỉ thị mới, cô ta quay trở lại chủ động nói chuyện cùng Hoàng Dục.

“Xin chào, tôi là Âu Dương Minh Lệ quản lý tiệm cơm “Hoa Hồng” của Pháp, ông chủ của tôi muốn tìm một món đồ cổ cho tiệm cơm, tôi mới nhìn một chút cảm thấy món đồ cổ này rất thích hợp, không biết có thể cho tôi biết giá được không, để tôi báo về cho ông chủ.”

Âu Dương Minh Lệ đi qua Quan Ngân Hà vẫn mắt hờn bên cạnh, cố ý cất cao giọng nói chuyện với Hoàng Dục cũng đưa ra danh thiếp của mình.

Công việc của cô ngoại trừ giúp Lôi Ai Sâm dò hỏi tin tức của Quan Ngân Hà còn là người thiết lập địa điểm cho tiệm cơm Hoa Hồng tại Đại Loan của Lôi Ai Sâm, vì vậy cô ta đồng thời cũng là người phụ trách.

Quan Ngân Hà không nghe thấy cô ta nói, về phần Hoàng Dục rút cuộc cũng chào hỏi khách một cách thân thiện.

“Cô Âu Dương, thật xin lỗi, bây giờ tôi có việc phải ra ngoài, thời gian không nhiều lắm cho nên chỉ có thể cho cô xem tài liệu trước, nếu như cô xác định muốn mua, tôi có thể tự mình đến công ty cô.”

Hoàng Dục không ngờ tới cô gái này lại có chức cao như vậy, nhận lấy danh thiếp hần lấy một xấp tài liệu đồ cổ ở sau bàn làm việc đưa cho cô.

“Cám ơn, trước tiên tôi đem tài liệu về, hai ngày sau cho anh câu trả lời.” Nhận lấy tài liệu, Âu Dương Minh Lệ bàn việc với Hoàng Dục chủ yếu là hiểu rõ lịch sử cùng danh tiếng phòng đồ cổ này.

Mặt khác cô ta giả bộ chú ý giá nền cổ mà Quan Ngân Hà nhìn chăm chú từ nãy giờ, được sự đồng ý của Hoàng Dục cô ta lấy điện thoại chụp hình lại.

Mấy phút ngắn ngủi cô ta hài lòng với những gì mình thu thập được rời khỏi tiệm.

Một thời gian dài Quan Ngân Hà vẫn mắt hờn nhìn giá nền phong cách Châu Âu trong tủ kính, giống như nhớ về một kỷ ức rất buồn, thật lâu không có hoàn hồn.

Lôi Ai Sâm khoác áo choàng tằm màu trắng, tóc còn ướt khó nén một nỗi buồn dựa trên ghế sofa.

Sau khi Âu Dương Minh Lệ từ tiệm đồ cổ về báo cáo còn có hình ảnh Quan Ngân Hà đứng trước tủ kính nhìn giá nền phong cách Châu Âu làm cho hần xúc động.

Trong tấm hình Quan Ngân Hà nhìn giá nền đến mắt hờn chứng tỏ cô còn nhớ chuyện hai người ở quán trọ ven hồ.

Cô chưa từng quên quá khứ làm cho tâm tình hần kích động nhưng bộ dáng cô đơn mắt hờn của cô lại làm hần đau lòng.

“Ngân Hà.” Đôi tay che mặt, hần khẽ than nhẹ.

Hần có thể dễ dàng đưa Quan Ngân Hà quay về Pháp để tìm lại tình cảm của hai người sao?

Cơ hội rất mong manh.

Hần quyết định đánh cược một lần.

Rời khỏi ghế sa lon Lôi Ai Sâm đi tới phòng khách gọi điện thoại cho Âu Dương Minh Lệ ở phòng bên cạnh.

“Cô Âu, ngày mai cô đi gặp ông chủ Hoàng, yêu cầu anh ta đem cả bộ đồ cổ đến gặp tôi, nói với anh ta tiền không thành vấn đề, ngoài ra yêu cầu anh ta tìm người phiên dịch tiếng Pháp đi theo. Cô nói với anh ta tôi không hiểu tiếng trung, tiếng anh cũng không tốt, tốt nhất nên tìm người đã từng ở Pháp, có thể nói lưu loát tiếng Pháp, nếu như anh ta không có cách nào tìm được phiên dịch vậy thì xem như cuộc giao dịch này bị hủy.”

Nếu Quan Ngân Hà quen Hoàng Dục vậy thì khá thân, như vậy yêu cầu này của hần sắp có cơ hội gặp Quan Ngân Hà nếu Hoàng Dục muốn hoàn thành cuộc mua bán này.

Bất kể cô có phải là người phụ nữ của Hoàng Dục hay không, chỉ cần cô còn tự do, không có bất kỳ trói buộc nào về hôn nhân hần sẽ tìm mọi cách đưa cô về bên cạnh.

“Vâng thưa tổng giám đốc, tôi sẽ làm ngay.” Âu Dương Minh Lệ thanh thoát đồng ý. Cô ta là một thư ký làm việc ngăn nắp, trong lòng cô ta hiểu rõ cô ta là cấp dưới của tổng giám đốc, bất kể lần này hần đến Đài Loan với mục đích gì, cô ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được, không nên xen vào chuyện riêng tư của người khác.

“Vậy việc này giao cho cô, ngày mai tôi sẽ bay chuyển sớm nhất về Pháp, chúng ta liên lạc qua điện thoại.”

Công ty còn có việc quan trọng cần hần xử lý, hần tới Đài Loan năm ngày đã là giới hạn rồi.

Ngày mai hần không thể không rời khỏi nơi người hần yêu thương sinh sống, cô đơn bay về Pháp, trải qua những ngày bận rộn với công việc.

“Tổng giám đốc yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi.” Âu Dương Minh Lệ trả lời.

Lôi Ai Sâm hài lòng cúp điện thoại.

Nhấn nút điều khiển tắt ti vi trong phòng, tắt đèn cùng kéo rèm cửa đóng lại.

Trong phòng tối đen như mực, hần quay về giường, mang theo sự sảng khoái đi ngủ.

“Anh Dục, em buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ, trước khi em tỉnh lại đừng làm ồn, nếu không em lập tức từ chối làm phiên dịch.” Đến Pháp, Quan Ngân Hà lập tức chui vào phòng, trước khi vào phòng, sắc mặt cô khó coi đứng trước cửa phòng Hoàng Dục.

Không đợi Hoàng Dục phản ứng, cô đóng cửa lại, giống như chuyện này do cô định đoạt, Hoàng Dục không thể có bất kỳ ý kiến nào.

Đem hành lý để trước cửa, cô cởi giày cao gót, đi chân không trên mặt thảm trắng mịn, bắt đầu đi tham quan trong phòng.

“Không nghĩ tới anh Dục giàu như vậy, đặt phòng lớn như vậy.” Gian phòng này có phòng ngủ, phòng khách, cách bố trí cực kỳ hiện đại, phòng khách được trang trí một tấm kính thủy tinh tạo tầm nhìn thật tốt, hơn nữa trong phòng còn có mùi thơm của hoa.

Chỗ này tạo cảm giác thoải mái làm cho người ta muốn buông lỏng căng thẳng, hơn nữa dọc đường đến đây cô hối hận vì nhận lời làm phiên dịch, vài chục phút trước khi đặt chân đến Paris vết thương trong lòng lại nhói đau làm cho cô không chịu nổi.

Bây giờ rốt cuộc có thể thở rồi.

Cởi áo khoác ra, cô nằm trên giường, thật ra thì một chút cũng không ngủ được.

Cô nói lung tung với Hoàng Dục mới lừa gạt được sự mệt mỏi, trên thực tế cô đang suy nghĩ, thương tiếc chuyện ngu xuẩn bốn năm trước.

Lúc ấy cô đơn thuần ngu ngốc, bị Lôi Ai Sâm lừa, trao trái tim cho hần, kết quả bởi vì hần mà vết thương chồng chất.

Cô đã từng thề không quay lại Paris nữa, vì vậy năm đó sau khi rời khỏi Lôi Ai Sâm, cô du lịch khắp nước Pháp, học tiếng Pháp để xua tan đau đớn, đi khắp nước Pháp nếu không có cơ hội quay lại.

Nguyễn tưởng rằng cả đời này sẽ không quay lại Pháp, không nghĩ bây giờ lại tới.

Tại sao cô mong đợi được gặp hân một lần chứ? Lần này đến đây trong lòng cô đều nghĩ muốn như vậy chứ?

Thừa nhận đi Quan Ngân Hà mày còn muốn hân là của mày.

Giọt nước mắt lăn xuống, đây lại là lần thứ hai từ sau bốn năm lại khóc vì hân.

Cho dù hân đã hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của cô nhưng vẫn có thể làm cho cô đau lòng.

Bàn tay trắng như tuyết lau đi nước mắt trên mặt, cô quyết định xuống tiệm cơm uống rượu, mượn rượu quên đi đau thương trong lòng.

Ra khỏi cửa, Quan Ngân Hà không có đi tới cửa phòng Hoàng Dục nói cho anh biết nơi cô đi, tự mình cầm ví da đi đến lầu một hỏi nhân viên lễ tân quầy rượu ở đâu.

Nhân viên lễ tân dẫn cô đến cuối quầy rượu, chỗ này đều là đàn ông phong tình, ánh đèn nhẹ nhàng tạo cho người ta cảm giác phóng túng.

Không biết sao cô cảm thấy nơi này tạo cho cô cảm giác ưa thích, giống như năm đó Lôi Ai Sâm đưa cô đến quán trọ ven hồ giải sầu.

12. Chương 12

Lại nghĩ tới hân.

Chỉ cần ở Paris cô vẫn nghĩ tới hân.

“Làm ơn cho tôi một ly Long Island Iced Tea ” Dùng sức nhét ví vào quầy bar, cô ủ rũ ngồi vào quầy bar.

Mái tóc đen dài buông sau lưng, quần áo đen, nhìn rất ưu nhã mê người hơn nữa cả người toát ra phóng cách cổ điển của phụ nữ phương Đông, ngồi một mình ở quầy rượu như vậy sẽ làm cho cánh đàn ông kinh ngạc.

Vài phút trước lúc mới bước vào quầy rượu ánh mắt Lôi Ai Sâm cũng bị cô hấp dẫn.

Thấy cô ánh mắt hân liền không dời đi được.

Rốt cuộc cô đã tới cùng hân ở trên một mảnh đất.

Trong nháy mắt hân cảm thấy linh hồn hân không còn cô đơn nữa bởi vì có cô làm bạn. “Ngài Lôi Ai Sâm tôi đã làm theo lời ngài dạy dỗ, mười phút sau là hoàn thành.”

Quản lý quầy rượu báo cáo với Lôi Ai Sâm.

“Được, tôi sẽ chờ.”

Hân đi về phía góc cây dừa, đầu ngón tay kẹp thuốc hút, đôi mắt màu xám tro nhìn về phía quầy rượu nơi Quan Ngân Hà đang uống rượu một mình.

Quan Ngân Hà rơi vào trong cảm giác ảo não, không phát hiện ra tất cả khách bên cạnh đều bị mời sang chỗ khác để phục vụ.

Trong quán rượu ánh đèn mê ly, chỉ còn lại một mình cô còn có Lôi Ai Sâm ngồi sau cây dừa.

“Cho tôi thêm một ly.” Uống cạn sạch ly đầu tiên còn chưa cảm nhận được tác dụng của rượu, cô lại tiếp tục gọi thêm một ly.

Người bán rượu nhìn về phía sau vai cô, Lôi Ai Sâm bắt đầu gõ gậy đầu, vì vậy người bán rượu lại làm thêm một ly cho cô lúc này mới rời khỏi quầy rượu.

Trong quán rượu không có ai khác chỉ còn lại hai người bọn họ.

Không biết tại sao Quan Ngân Hà chợt rơi nước mắt, cô nhớ tới cảnh chia tay với Lôi Ai Sâm bốn năm trước, đau lòng đến khóc.

Hắn cứng ngắc đứng sau lưng cô, cánh tay muốn đụng vào vai cô bỗng dừng lại giữa không trung.....Bởi vì cô khóc thút thít làm cho tâm tình hắn rối bời.

“Đừng khóc, Ngân Hà, đừng khóc.” Hắn nhìn không được nữa giang hai cánh tay ôm chặt cô từ phía sau, lồng ngực vững chãi dựa vào lưng cô.

Trong nháy mắt tiếng khóc của cô dừng lại, hô hấp cũng thể.....

“Ngu ngốc.” Khi tiếng khóc cùng hô hấp khôi phục lại cô tức giận cô lại suy nghĩ về Lôi Ai Sâm.

“Đúng, là anh ngu ngốc.” Hắn thở dài, tự nguyện chịu cô mắng chửi.

“Tôi không mắng anh, là tôi mắng mình ngu ngốc.” Chuyển động trong lòng hắn, gương mặt đỏ hồng, ánh mắt mờ ảo,xem ra cô đã say, ngay cả hắn là thật hay giả cô cũng không phân biệt được.

“Tại sao?” Cúi đầu nhìn cô, trong lòng hắn không biết là vui sướng hay đau lòng, hắn đột nhiên cảm thấy may mắn vì cô không có ý thức, để cho hắn không phải đối mặt với sự chỉ trích cùng cực tuyệt của cô, tối nay có lẽ hắn phải đối xử tốt với cô.

“Tôi nhớ người làm tổn thương tôi,xé rách lòng tôi.....Anh ta thật vô tình,tại sao tôi lại nhớ anh ta vậy chứ? Tôi nên hận anh ta mới đúng! Phải hận anh ta,cả đời hận anh ta.....” Nước mắt rơi nhiều hơn, có thể thấy trong lòng cô đau như thế nào.

“Muốn hận thì hận đi chỉ là đừng hận sâu quá, bởi vì năm đó anh ta cũng không phản bội em,chỉ là hiểu lầm.....” Lôi Ai Sâm đau lòng ôm lấy cô, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô”Chỉ cần em còn nhớ, còn yêu anh ta là được.”

Hắn hối hận năm đó sơ sót nhằm tưởng chỉ vì hắn giấu diếm thân phận mà cô chia tay hắn, không nghĩ tới người làm tổn thương cô lại là Allen Cát, thông báo với báo chí bọn họ sắp đính hôn.

Vì Allen Cát mà hắn phải trả giá cao.

Từ lúc cô bỏ đi bốn năm trước, hắn đã hứa sẽ chờ cô quay lại, chỉ cần cô còn yêu hắn, hắn tin tưởng trong biển người mênh mông hắn có thể tìm được cô.

Chỉ là cuộc tìm kiếm này mất bốn năm.....

Đầu đau muốn nứt hết ra, đây là kết quả của việc uống quá nhiều rượu của đêm hôm trước.

Cô trải qua mấy lần như vậy,chỉ là lúc trước có người ở bên cạnh không thì là anh trai, mỗi lần uống say đều có người đưa cô về nhà an toàn, hôm sau cô đều tỉnh lại trên giường của mình.

Nhưng hôm nay không giống như vậy.

Bởi vì khi cô tỉnh lại phát hiện ra mình nằm trên một chiếc giường xa lạ.

Đây không phải là căn phòng ở khách sạn kia. Bởi vì ga giường ở căn phòng kia của cô là màu vàng, phía trên có vẽ hoa hồng thể nhưng cái ga giường này không có hoa hồng, tất cả đều là hoa sen màu trắng.

“Trời, đây là đâu?” Chịu đựng cơn đau đầu, trong lòng bắt đầu hoảng, vội vàng nghiêng người muốn xuống giường nhưng khi cái đùi trắng ngần của cô lộ ra dưới cái mền, cảm giác lạnh ở dưới chân làm cô thét chói tai.

Tại sao chân cô lại lộ ra như vậy?

Tay run run dùng sức đem chăn trên người mở ra không nhìn được phát ra tiếng kêu.

“A!”

Người cô không mảnh vải che thân.

Gương mặt bỗng dưng trắng bệch, môi hồng trong nháy mắt không còn chút máu.

Vội vàng về giường, kéo lấy mền che kín người, vùi mình trên chiếc giường êm ái.

Trời ơi! Tôi qua cô đã làm chuyện gì?

Cùng đàn ông tới thuê phòng làm tình một đêm sao?

Không! Cô không nghĩ mình vì say rượu mà làm chuyện phóng đảng như vậy.

Phá hủy! Cô lại lần nữa phá hủy mình.....Lần thứ nhất là trên người Lôi Ai Sâm, từ lần trước đến giờ chưa quen ở với đàn ông xa lạ bao giờ.

Đầu óc trống rỗng, cơ thể bực trong cái mền phát run lên đó là bởi vì sợ hãi, bởi vì hối hận.

Lôi Ai Sâm từ phòng khách vào phòng ngủ, hấn đi chân trần nên không phát ra âm thanh, đi thẳng đến trước giường, Quan Ngân Hà cũng không phát hiện ra sự hiện diện của hấn.

“Em lạnh lắm sao?”

“Uống.....Uống.....ng!” Thân thể mềm mại cứng đờ, Quan Ngân Hà cảm giác tóc gáy dựng lên, sống lưng lạnh toát.

“Sao vậy? Không thoải mái sao?” Khấn trương ngồi ở góc giường, Lôi Ai Sâm đưa tay ấn lên vai cô “Ngân Hà, quay lại cho anh nhìn một chút, rốt cuộc em bị sao?”

Hấn lo lắng cho cô, hấn hoàn toàn quên cô tối hôm qua say rượu, bất tỉnh tới phòng hấn, điều này cho thấy trong trí nhớ cô tối hôm qua không có sự hiện diện của hấn, vì vậy sáng nay mới bị kinh sợ.

Hấn quên mất, chỉ nóng lòng muốn biết cô thế nào.

Bàn tay dưng vào vai cô như muốn đốt cháy da cô, cô vội vàng tránh ra nhanh chóng xoay người lại, đôi tay nắm chặt trước ngực, đôi mắt đen tràn đầy lửa giận nhìn hấn “Anh Lôi, sao anh lại ở đây? Tôi nghĩ anh nên cho tôi một lời giải thích hợp lý!”

Trải qua mấy năm trưởng thành, hấn trở nên thành thực, càng có sức quyến rũ càng làm cho người ta thêm động lòng.

Trong nháy mắt, trong lòng cô như muốn đầu hàng, thật may là còn một chút lý trí còn lại.

“Tôi hôm qua em uống say rồi ới ra người, anh chỉ đưa em về phòng tắm rửa.” Muốn giải thích vậy sao? Hấn liền ngoan ngoãn giải thích cho cô.

Hấn giúp cô tắm rửa?

Cô nghe mà sắc mặt trắng hơn toàn thân run kịch liệt hơn.

“Anh cố ý đến gần tôi có đúng không?” Nếu không hấn làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này? “Còn nữa,tối hôm qua.....Anh còn làm gì với tôi?” Cô hoảng sợ.

Đối với chuyện tối qua một chút cô cũng không nhớ, nếu hấn làm chuyện gì quá phạm với cô thì cô tuyệt đối không tha thứ cho hấn.

“Đúng! Anh cố ý đến gần em, từ lúc anh liên lạc với Hoàng Dục tới Pháp, mục đích của anh chính là muốn đến gần em! Bắt đầu từ bây giờ, anh muốn chuộc tội những lời nói dối trước đây, đồng thời anh cũng muốn giải thích, anh với Allen Cát không có gì, năm đó anh chưa từng qua lại với cô ta, càng không có chuyện đính hôn, cho nên anh không thể chấp nhận chuyện em đối xử với anh như vậy.”

Hấn không muốn lừa gạt cô nữa, lần này hấn muốn chân thành đối mặt cô, dùng tấm lòng chân thành để cảm động cô.

“Còn nữa, em có thể yên tâm, tối qua ngoại trừ giúp em tắm rửa anh không có làm bất kỳ chuyện gì vượt giới hạn.”

Đêm qua tấm thân mềm mại như lụa ở trong lòng hấn, làm hấn muốn phát hỏa. Có mấy lần hấn mất khống chế muốn ôm cô, lần nữa kết hợp thân mật với cô nhưng cuối cùng hấn nhịn được.

Hấn phải tôn trọng cô, trước khi cô tha thứ cho hấn, hấn tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đối mặt với những lời giải thích thẳng thắn của hắn, Quan Ngân Hà chần chừ nói không ra lời.
Năm đó cô thật sự hiểu lầm hắn sao?
Đầu óc trống rỗng, cô hoàn toàn không hiểu có nên tin tưởng hắn hay không.....

13. Chương 13

Lúc Quan Ngân Hà bước tới phòng của Hoàng Dục thì Hoàng Dục đối với việc cô ngủ tới trưa hôm sau cảm thấy vô cùng không vui.

Cho dù là chênh lệch thời gian cũng không nên trăn hện với khách hàng như vậy, nếu như khách hàng hủy bỏ cuộc trao đổi này thì tổn thất rất lớn.

“Anh Dục, anh không cần nói em là Heo.” Dẫn đầu đi về hướng thang máy, Quan Ngân Hà không muốn cho Hoàng Dục thấy cảm xúc trên gương mặt cô.

Buổi sáng sau khi quay lại phòng cô liền không ngủ được chỉ cần vừa nghĩ tới gặp Lôi Ai Sâm lần nữa, hơn nữa lần này là do hắn xếp thời gian, trái tim cô liền loạn nhịp.

Nếu không phải là anh ta nhờ cô làm phiên dịch, hôm nay anh ta cũng sẽ không ở trong căn phòng này lãng phí thời gian. “Hôm nay nếu như không phải đối phương tạm thời có hội nghị quan trọng cho quản lý tiệm cơm đến xin đổi thời gian gặp mặt, anh xem cuộc trao đổi hôm nay sẽ bởi vì việc em ngủ nướng mà bị hủy rồi.”

Thật may là chuyện còn có thể cứu vãn được.

Quan Ngân Hà trong lòng cười lạnh. Sáng sớm nay căn bản Lôi Ai Sâm không bận họp gì, hắn một mực ở trong phòng với cô.

Nếu không phải là cô nhất quyết đòi quay về phòng của mình, hơn nữa không cho phép hắn để lộ tin tức tới qua cô ở đâu cho ai biết nếu không cô sẽ lập tức quay về Đài Loan, nếu không làm sao hắn chịu thả cô ra chứ?

Chỉ là tạm thời Lôi Ai Sâm thả cô ra bây giờ cô vẫn phải vì tiệm đồ cổ của Hoàng Dục đi gặp hắn.....

Trong lòng hỗn loạn, bọn họ đã đi tới phòng họp được chỉ định.

Bước vào trong phòng Quan Ngân Hà cố ý thân mật với Hoàng Dục còn chủ động khoác tay Hoàng Dục, dựa cơ thể mình vào anh ta.

Chỉ là Hoàng Dục vô cùng không phối hợp, dám đẩy cánh tay cô ra, thuận tiện cho cô một ánh mắt trách móc, muốn cô đừng làm loạn ở chỗ quan trọng này.

“Anh Dục, anh.....” Cô lẩm bẩm nghĩ muốn khoác tay Hoàng Dục.

“Xin chào.” Lôi Ai Sâm đợi ở trong đột nhiên mở miệng cắt đứt cô “Mời vào.”

“Xin chào.” Hoàng Dục lần nữa đẩy tay cô ra, dùng từ ngữ căn bản học được từ Quan Ngân Hà chào hỏi.

Quan Ngân Hà ở phía sau không phản ứng kịp, cơ thể mảnh khảnh dính tại cửa, quên mất phải đi vào.

Hoàng Dục quay lại cho cô ánh mắt trách cứ cũng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô “Ngân Hà, Sao thế?” Hắn đi về phía Quan Ngân Hà mặt lộ vẻ quan tâm.

“Em không sao.” Miễn cưỡng nở nụ cười, cô đè nén nội tâm bất ổn đi vào phòng họp.

Từ khi cô bước vào phòng họp Lôi Ai Sâm nhìn chăm chăm cô, ánh mắt màu xám nhìn thấy cô liền vui, đối ngược với ánh mắt khó chịu lạnh lùng của cô.

Hắn cảm nhận được tâm tình của cô.

Quan Ngân Hà rất muốn đứng dậy rời khỏi đây bởi vì chỉ cần ở chung với Lôi Ai Sâm cô đã cảm thấy khó thở.

Nhưng nếu như vậy sẽ làm cho Hoàng Dục tổn thất một khoản buôn bán rất lớn, cô không muốn hại Hoàng Dục, không muốn Hoàng Dục phát hiện ra, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng làm phiên dịch.

Hơn một giờ sau, ánh mắt của cô chỉ nhìn vào mặt bàn có đồ cổ nhân viên đưa tới, từ đầu tới cuối không nhìn Lôi Ai Sâm một lần.

“Cô Quan, về giá của đồ cổ này tôi còn phải suy nghĩ thêm một chút, làm phiền cô nói cho anh Hoàng biết, ngày mai tôi không rảnh có thể phải đợi đến ngày mốt mới có thể trả lời.” Lôi Ai Sâm nhẫn nại chịu đựng sự vô lễ của cô, yên lặng nuốt tất cả vào lòng.

Quan Ngân Hà nói lại cho Hoàng Dục nghe cũng hỏi sự đồng ý của anh ta.

“Được, anh không có ý kiến.” Từ đầu đến cuối Hoàng Dục chỉ quan tâm buôn bán, không để ý Quan Ngân Hà và Lôi Ai Sâm có gì đó không bình thường.

Quan Ngân Hà lần nữa nói lại, ánh mắt không tình nguyện nhìn hần.

Hôm nay gặp mặt đến đây là kết thúc, cô thở phào nhẹ nhõm đứng lên, Hoàng Dục cũng thế, hai người chuẩn bị cùng rời khỏi đây.

Lôi Ai Sâm đứng dậy đi theo tới cửa, đột nhiên xoay người lại.

“Ngân Hà, tối nay chúng ta gặp mặt đi, anh sẽ cho người đến đón em, sáu giờ gặp.” Cơ thể tuấn tú dừng lại ở cửa, lấy giọng bàn chuyện để nói chuyện, không nghĩ tới hần muốn hẹn gặp Ngân Hà.

Quan Ngân Hà tức giận nhìn hần chằm chằm, cô mở miệng muốn lớn tiếng từ chối, lúc này Hoàng Dục mở miệng cắt đứt cô.

“Anh ta nói gì?”

Cô đành nuốt những lời mắng người vào trong, cắn răng hướng về phía Hoàng Dục nói: “Anh Lôi nói anh là một đối tượng buôn bán tốt, anh ta hy vọng lần gặp dịch này có thể thành công.”

Cô vừa dịch bữa, trong lòng hết sức tức giận hần bày ra chiêu này.

Hoàng Dục mỉm cười gật đầu “Em nói với anh ta, anh hy vọng có thể hợp tác với anh ta.”

Cô quay đầu lại, rút cuộc ánh mắt chịu nhìn Lôi Ai Sâm “Anh cứ chờ đi.”

Lôi Ai Sâm xanh mặt.

Sáu giờ tối.

Vốn dĩ Quan Ngân Hà sau khi tắm rất khoan khoái, đột nhiên có một nhân viên mặt khẩn trương chạy tới gõ cửa phòng cô, báo cho cô biết khách sạn không hiểu xảy ra chuyện gì, cho nên khẩn cấp thông báo cho tất cả khách trọ lập tức đến lầu cuối tránh nạn.

Dưới sự thúc giục của nhân viên, cô không để ý trên người chỉ khoác áo tắm, trở về phòng lấy hộ chiếu cùng ví da, đi dép của khách sạn, đi theo nhân viên chạy tới chỗ tránh nạn.

“Bạn thì sao? Anh ấy ở phòng bên cạnh, mọi người có gọi anh ấy không?” Hoàng Dục còn trong phòng sao?

Quan Ngân Hà đang chạy theo nhân viên khách sạn liền dừng lại, lo lắng quay đầu nhìn về phía hành lang yên tĩnh.

“Các khách trọ do các nhân viên khác phụ trách, tôi đảm bảo anh ấy an toàn, cô yên tâm.” Đi tới lầu cuối, nhân viên khách sạn đẩy cửa thoát hiểm ra để cô đi ra ngoài. “Lập tức lên trực thăng, sẽ có nhân viên đưa cô rời khỏi khách sạn an toàn.”

Ở bên ngoài, máy bay trực thăng phát ra tốc độ gió không lồ, mái tóc dài của cô bị gió thổi ngổn ngang.

“Đeo cái này lên, sau đó đi về phía trước mau lên!” Không biết nhân viên khách sạn lấy đâu ra một tai nghe cách âm đeo cho cô.

“Được rồi, tốt lắm.” Đeo tai nghe cách âm màu đen, cô cúi đầu kéo chặt áo tắm, đem ví da ôm trước ngực, từng bước đi tới phía máy bay trực thăng, hoàn toàn không có cách ngẩng đầu nhìn xem máy bay trực thăng thế nào.

Khi cô đi tới trước cửa máy bay trực thăng thì đột nhiên có một đôi tay kéo cánh tay cô.

“Mau lên đây.” Người kia kêu to.

Cô không nghe rõ giọng của người đàn ông kia bởi vì đeo tai nghe. Chỉ là ở nơi này đang khẩn cấp đâu còn quan tâm có nghe hay không, trực giác của cô cho biết cô phải đưa tay cho đối phương, tay trái ra sức nắm chặt áo tắm cùng ví da.

Cô bị kéo lên trực thăng cửa phía sau lập tức bị đóng lại.

Còn chưa kịp ngồi vững máy bay liền trực tiếp bay lên không trung, cả người cô ngã vào trước ngực người đàn ông kia.

“Xin lỗi.” Mặc dù cả người có vẻ nhếch nhác, tâm tình căng thẳng nhưng cô vẫn lịch sự nói xin lỗi đối phương, ba chân bốn cẳng rời khỏi ngực người đàn ông muốn ngồi bên cạnh.

Người đàn ông kia giúp cô ngồi xuống xong giúp cô cài dây an toàn, đột nhiên kéo một bên tai nghe của cô, vui vẻ nói “Không sao, anh rất sẵn lòng bảo vệ em.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu.

Cô lại nhìn thấy đôi mắt xám tro quen thuộc của Lôi Ai Sâm.

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn lavender89 về bài viết trên: Tử Quân, futhuybilangquen 24.06.2013, 21:44lavender89Chiến Thần Bạch Phượng Bang Cầm ThúNgày tham gia: 04.09.2012, 12:15

Tuổi: 24 Re: [Hiện Đại] Tổng Giám Đốc Lừa Đảo - Quý Hồng - Điểm: 11 “Em không chịu hẹn với anh, anh chỉ còn biện pháp này. Thật sự xin lỗi, chỉ có thể làm như vậy mới gặp được em.” Thấy cô kinh ngạc nói không nên lời, Lôi Ai Sâm không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói rõ, đánh tan không khí lúng túng giữa hai người.

“Anh.....lừa tôi! Không phải đã nói không lừa gạt tôi nữa sao? Người đàn ông ghê tởm này!” Cô không quản đang nắm ví da trong tay, cô dùng đánh mạnh vào ngực hắn.

Lôi Ai Sâm như đã dự đoán trước được phản ứng của cô, hắn để mặc cho cô đánh.

“Anh không có lừa em, khách sạn thực sự có tình huống không rõ lắm, anh chỉ là lo an toàn cho em nên mới đưa em đi trước.” Trong lòng hắn thật vui vì cô phản ứng như vậy, điều này chứng tỏ cô còn quan tâm hắn.

“Cái gì mà không rõ tình trạng chứ? Rõ ràng là mưu kế của anh!” Cô căn bản không tin hắn.

Sự tức giận làm cho khuôn mặt cô đỏ hồng, ánh mắt như ngọn lửa thiêu đốt làm người ta mê muội, càng tăng thêm vẻ đẹp của cô.

“Rất cuộc anh muốn thế nào? Nhất định phải để tôi cự tuyệt anh mới vừa lòng sao? Được, nếu như vậy, bây giờ tôi cho anh biết, xem như anh không kết hôn với Allen nhưng anh lừa gạt tôi, đối với một người lừa đảo tôi Quan Ngân Hà sẽ không ngốc nghếch yêu lần nữa.....”

Câu nói kế tiếp bị ngăn lại.

Hắn đột nhiên hôn cô ngăn mọi âm thanh từ cô.

Bên tai ong ong, giống như có rất nhiều ong vây quanh cô làm cho đầu cô ngừng hoạt động, ngay cả tứ chi cũng trở nên cứng ngắc.

Hắn hôn cô, trước khi cô kịp nói lời đau như xé lòng hắn kịp thời ngăn chặn cô.

Cánh môi đỏ tươi như hoa hồng của cô hẳn đã khát vọng bốn năm nay, hôm nay rốt cuộc có thể nếm lại hương vị ngọt ngào này.

Tất cả đều đáng giá!

Máy bay trực thăng an toàn hạ xuống một bãi đậu tư nhân ở đỉnh núi.

Sắc trời đã trở nên mờ mờ, hai bên bãi đậu máy bay có không ít ánh sáng chiếu vào để duy trì tầm mắt.

Lôi Ai Sâm xuống máy bay trước, sau đó lôi kéo Quan Ngân Hà đang tức giận xuống.

Khi bọn họ rời khỏi máy bay được một đoạn thì máy bay trực thăng lại lần nữa bay lên không trung rời khỏi đỉnh núi.

Sắc mặt Quan Ngân Hà trắng bệch, nhìn chằm chằm máy bay trực thăng rời đi.

Bây giờ thì sao?

Cô bị kèm tới khu sơn trại không thể quay về sao?

“Rất lạnh, đến bên cạnh anh.”

Một cái áo vét màu đông ấm áp phủ lên vai cô, hẳn ôm cô trong ngực để tránh cho khí lạnh ở sơn trại tràn vào cô.

Cô theo bản năng muốn phản kháng thoát khỏi cái ôm của hắn lại bị hắn cường ngạnh ôm chặt hơn.

“Ngân Hà, ngoan một chút, anh đảm bảo trước buổi trưa mai sẽ đưa em về.” Đây chính là nguyên nhân cô xuống máy bay cùng hắn.

Mới vừa rời trên máy bay hắn trao đổi điều kiện với cô, chỉ cần cô chịu đi theo hắn, hôm sau cô có thể quay lại khách sạn, cũng giúp Hoàng Dục đạt được buôn bán, thuận lợi rời khỏi Paris, trở về với cuộc sống tại Đài Loan của cô “Anh có thể bảo đảm với tôi sao?” Vì có khả năng phải ở đây cô đành phải thỏa hiệp. Nhưng hắn sẽ giữ lời sao?

Ngẩng đầu tức giận nhìn hắn cô lại cảm thấy cơ thể anh tuấn của hắn mà ánh mắt hắn có một chút bi thương.

Nhất thời cô mềm lòng không nói thêm gì nữa.

“Bây giờ em có thể tin tưởng anh.” Qua một lúc hắn mới nói chuyện, ôm cô đi về phía ngoài sân bay.

Chỗ đó có dừng một chiếc xe jeep.

Lên xe hắn chăm chú cẩn thận lái xe đến quán trọ ven hồ, Quan Ngân Hà không nói một câu, ánh mắt nhìn bên ngoài cửa xe.

Sau khi đi một đoạn đường, đột nhiên cả khuôn mặt cô dính vào cửa sổ xe, phong cảnh ngày càng quen thuộc, ánh mắt lấp lánh.

Từ bóng phản chiếu của kính xe hắn thấy vẻ mặt cô.

Khóe miệng khẽ cười, hắn cảm giác lần này hắn sắp xếp đúng rồi.

Khi xe Jeep chạy vào đậu tại một căn nhà ở quán trọ ven hồ, Lôi Ai Sâm xuống xe đi tới mở cửa xe cho cô.

“Anh biết em không quên chỗ này.”

Hắn cúi đầu nói với cô, ánh mắt khiếp sợ của cô làm hắn cảm thấy vui nhưng cũng có chút lo lắng.

“Em xuống xe được không? Em lạnh đến phát run nên vào nhà đi. Lò sưởi đã được đốt, bây giờ trong nhà rất ấm.”

Hắn lo lắng cô không chịu vào trong nhà.

Nhưng không ngờ cô không phát câu mà trực tiếp xuống xe nhanh chóng chạy vào nhà, cởi áo vét màu đen của hắn xuống, sau đó chạy tới ngồi trước lò sưởi.

Cơ thể vẫn phát run trong nháy mắt được âm áp vây quanh, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt cô còn có cơ thể cùng áo choàng tấm màu trắng, ánh sáng chiếu vào làm cơ thể cô thật đẹp.

“Hai ngày này chúng ta có thể gần nhau sao? Ngân Hà.” Hấn khom người nhặt áo vét đi tới đến cạnh cô. “Anh bỏ ra thời gian lâu như vậy, thật vất vả thuyết phục ông chủ của quán trọ này bán cho anh, đây sẽ là nơi chúng ta nghỉ phép, anh chỉ mong hai ngày này chúng ta yên bình ở bên nhau.”

Hấn hướng về phía lò sưởi nói chuyện, giống như là nói cho ánh lửa nghe chứ không phải cô.

“Nếu như anh cho rằng tôi cho anh hai ngày bình yên bên nhau là có thể thay đổi được nỗi hận trong tôi vậy thì anh sai rồi.” Quan Ngân Hà đè nén nội tâm, cô quay mặt lại nhìn hấn bị ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt anh tuấn. “Tôi sẽ không yêu anh nữa, anh muốn tôi giao mình cho anh lần nữa như vậy cũng chỉ là dục vọng, không phải tình yêu.”

Cô vô tình nói sau đó bỗng đứng đứng dậy, cao ngạo lạnh lùng trước lò sưởi bỏ ví da, cởi áo choàng tấm của mình, cơ thể hoàn mỹ hiện ra tước ánh mắt kinh ngạc của hấn.

Lôi Ai Sâm kinh ngạc, không thể tin nổi cô lại dễ dàng giao mình cho hấn.

“Nếu như anh tham lam muốn có tình yêu của em thì sao?” Đe nén ham muốn, hấn vươn tay kéo cơ thể cô vào ngực. “Xin hãy tin tưởng anh, anh thật sự không làm chuyện gì có lỗi với em! Ban đầu anh có lợi dụng Allen Cát để đoạt lại quyền kinh doanh ngân hàng Phi Lâm nhưng sau đó anh thay đổi chủ ý, hơn nữa xa cách Allen Cát, hoàn toàn không có tình cảm gì với cô ta, bọn anh trong sạch.”

Bàn tay vuốt lưng cô, ngón tay cuốn lấy mái tóc dài của cô, hấn lẩm bầm giải thích.

Đường cong cơ thể của cô dán vào người hấn làm cho dục vọng của hấn sắp nổ tung.

“Xem như anh nói thật, hôm nay cũng chỉ là dục vọng.” Giọng nói của cô kiên trì, vô cùng kiên trì nhưng nội tâm thật ra đang dao động.

Nếu như tất cả điều hấn nói đều là sự thật vậy thì là cô hiểu lầm hấn, năm đó hành động chia tay thật sự là ngu xuẩn.

Hấn than thở, nâng khuôn mặt lạnh lùng của cô lên cúi đầu hôn đôi môi quật cường, giọng kiên định nói “Anh sẽ khiến em bỏ đi sự kiên trì.”

Lòng của cô hoảng hốt muốn đẩy hấn ra nhưng đã không kịp.

Hấn cường thế muốn hấp dẫn làm động lòng cô, cô không thoát được cái ôm của hấn, không thể làm gì khác hơn là chứng minh cô không thương hấn, cả đêm phát tiết dục vọng lên hấn, xem hấn như là đối tượng mà cô lợi dụng.

Nhưng mà có thể dễ dàng vậy sao?

Quan Ngân Hà phát hiện, khi cô giao mình cho hấn lần nữa thì cô đã tin tưởng hấn thêm một lần..... Lúc Quan Ngân Hà bước tới phòng của Hoàng Dục thì Hoàng Dục đối với việc cô ngủ tới trưa hôm sau cảm thấy vô cùng không vui. Cho dù là chênh lệch thời gian cũng không nên trên hẹn với khách hàng như vậy, nếu như khách hàng hủy bỏ cuộc tro đổi này thì tổn thất rất lớn. “Anh Dục, anh không cần nói em là Heo.” Dẫn đầu đi về hướng thang máy, Quan Ngân Hà không muốn cho Hoàng Dục thấy cảm xúc trên gương mặt cô. Buổi sáng sau khi quay lại phòng cô liền không ngủ được chỉ cần vừa nghĩ tới gặp Lôi Ai Sâm lần nữa, hơn nữa lần này là do hấn xếp thời gian, trái tim cô liền loạn nhịp. Nếu không phải là anh ta nhờ cô làm phiên dịch, hôm nay anh ta cũng sẽ không ở trong căn phòng này lãng phí thời gian. “Hôm nay nếu như không phải đối phương tạm thời có hội nghị quan trọng cho quản lý tiệm cơm đến xin đổi thời gian gặp mặt, anh xem cuộc trao đổi hôm nay sẽ bởi vì việc em ngủ nướng mà bị hủy rồi.” Thật may là chuyện còn có thể cứu vãn được. Quan Ngân Hà trong lòng cười lạnh. Sáng sớm nay căn bản Lôi Ai Sâm không bận hợp gì, hấn một mực ở trong phòng với cô. Nếu không phải là cô nhất quyết đòi quay về phòng của mình, hơn nữa không cho phép hấn để lộ tin tức tối qua cô ở đâu cho ai biết nếu không cô sẽ lập tức nay về Đài Loan, nếu không làm sao hấn chịu thả cô ra chứ? Chỉ là tạm thời Lôi Ai Sâm thả cô ra bây giờ cô vẫn phải vì tiệm đồ cổ của Hoàng Dục đi gặp hấn..... Trong lòng hỗn loạn, bọn họ đã đi tới phòng họp được chỉ định. Bước vào trong phòng Quan Ngân Hà cố ý thân mật với Hoàng Dục còn chủ động khoác tay Hoàng Dục, dựa cơ

thể mình vào anh ta. Chỉ là Hoàng Dục vô cùng không phối hợp, dám đẩy cánh tay cô ra, thuận tiện cho cô một ánh mắt trách móc, muốn cô đừng làm loạn ở chỗ quan trọng này. “Anh Dục, anh.....” Cô lẩm bẩm nghĩ muốn khoát tay Hoàng Dục. “Xin chào.” Lôi Ai Sâm đợi ở trong đột nhiên mở miệng cắt đứt cô “Mời vào.” “Xin chào.” Hoàng Dục lần nữa đẩy tay cô ra, dùng từ ngữ cần bản học được từ Quan Ngân Hà chào hỏi. Quan Ngân Hà ở phía sau không phản ứng kịp, cơ thể mảnh khảnh dính tại cửa, quên mất phải đi vào. Hoàng Dục quay lại cho cô ánh mắt trách cứ cũng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô “Ngân Hà, Sao thế?” Hắn đi về phía Quan Ngân Hà mặt lộ vẻ quan tâm. “Em không sao.” Miễn cưỡng nở nụ cười, cô đè nén nội tâm bất ổn đi vào phòng họp. Từ khi cô bước vào phòng họp Lôi Ai Sâm nhìn chằm chằm cô, ánh mắt màu xám nhìn thấy cô liền vui, đối ngược với ánh mắt khó chịu lạnh lùng của cô. Hắn cảm nhận được tâm tình của cô. Quan Ngân Hà rất muốn đứng dậy rời khỏi đây bởi vì chỉ cần ở chung với Lôi Ai Sâm cô đã cảm thấy khó thở. Nhưng nếu như vậy sẽ làm cho Hoàng Dục tổn thất một khoản buôn bán rất lớn, cô không muốn hại Hoàng Dục, không muốn Hoàng Dục phát hiện ra, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng làm phiên dịch. Hơn một giờ sau, ánh mắt của cô chỉ nhìn vào mặt bàn có đồ cổ nhân viên đưa tới, từ đầu tới cuối không nhìn Lôi Ai Sâm một lần. “Cô Quan, về giá của đồ cổ này tôi còn phải suy nghĩ thêm một chút, làm phiền cô nói cho anh Hoàng biết, ngày mai tôi không rảnh có thể phải đợi đến ngày mới có thể trả lời.” Lôi Ai Sâm nhẫn nại chịu đựng sự vô lễ của cô, yên lặng nuốt tất cả vào lòng. Quan Ngân Hà nói lại cho Hoàng Dục nghe cũng hỏi sự đồng ý của anh ta. “Được, anh không có ý kiến.” Từ đầu đến cuối Hoàng Dục chỉ quan tâm buôn bán, không để ý Quan Ngân Hà và Lôi Ai Sâm có gì đó không bình thường. Quan Ngân Hà lần nữa nói lại, ánh mắt không tình nguyện nhìn hắn. Hôm nay gặp mặt đến đây là kết thúc, cô thở phào nhẹ nhõm đứng lên, Hoàng Dục cũng thế, hai người chuẩn bị cùng rời khỏi đây. Lôi Ai Sâm đứng dậy đi theo tới cửa, đột nhiên xoay người lại. “Ngân Hà, tối nay chúng ta gặp mặt đi, anh sẽ cho người đến đón em, sáu giờ gặp.” Cơ thể tuần tú dừng lại ở cửa, lấy giọng bàn chuyện để nói chuyện, không nghĩ tới hắn muốn hẹn gặp Ngân Hà. Quan Ngân Hà tức giận nhìn hắn chằm chằm, cô mở miệng muốn lớn tiếng từ chối, lúc này Hoàng Dục mở miệng cắt đứt cô. “Anh ta nói gì?” Cô đành nuốt những lời mắng người vào trong, cắn răng hướng về phía Hoàng Dục nói: “Anh Lôi nói anh là một đối tượng buôn bán tốt, anh ta hy vọng lần gặp dịch này có thể thành công.” Cô vừa dịch bữa, trong lòng hết sức tức giận hắn bày ra chiêu này. Hoàng Dục mỉm cười gật đầu “Em nói với anh ta, anh hy vọng có thể hợp tác với anh ta.” Cô quay đầu lại, rốt cuộc ánh mắt chịu nhìn Lôi Ai Sâm “Anh cứ chờ đi.” Lôi Ai Sâm xanh mặt. Sáu giờ tối. Vốn dĩ Quan Ngân Hà sau khi tắm rất khoan khoái, đột nhiên có một nhân viên mặt khẩn trương chạy tới gõ cửa phòng cô, báo cho cô biết khách sạn không hiểu xảy ra chuyện gì, cho nên khẩn cấp thông báo cho tất cả khách trọ lập tức đến lầu cuối tránh nạn. Dưới sự thúc giục của nhân viên, cô không để ý trên người chỉ khoác áo tắm, trở về phòng lấy hộ chiếu cùng ví da, đi dép của khách sạn, đi theo nhân viên chạy tới chỗ tránh nạn. “Bạn tôi thì sao? Anh ấy ở phòng bên cạnh, mọi người có gọi anh ấy không?” Hoàng Dục còn trong phòng sao? Quan Ngân Hà đang chạy theo nhân viên khách sạn liền dừng lại, lo lắng quay đầu nhìn về phía hành lang yên tĩnh. “Các khách trọ do các nhân viên khác phụ trách, tôi đảm bảo anh ấy an toàn, cô yên tâm.” Đi tới lầu cuối, nhân viên khách sạn đẩy cửa thoát hiểm ra để cô đi ra ngoài. “Lập tức lên trực thăng, sẽ có nhân viên đưa cô rời khỏi khách sạn an toàn.” Ở bên ngoài, máy bay trực thăng phát ra tốc độ gió không lồ, mái tóc dài của cô bị gió thổi ngổn ngang. “Đeo cái này lên, sau đó đi về phía trước mau lên!” Không biết nhân viên khách sạn lấy đâu ra một tai nghe cách âm đeo cho cô. “Được rồi, tốt lắm.” Đeo tai nghe cách âm màu đen, cô cúi đầu kéo chặt áo tắm, đem ví da ôm trước ngực, từng bước đi tới phía máy bay trực thăng, hoàn toàn không có cách ngẩng đầu nhìn xem máy bay trực thăng thế nào. Khi cô đi tới trước cửa máy bay trực thăng thì đột nhiên có một đôi tay kéo cánh tay cô. “Mau lên đây.” Người kia kêu to. Cô không nghe rõ giọng của người đàn ông kia bởi vì đeo tai nghe. Chỉ là ở nơi này đang khẩn cấp đâu còn quan tâm có nghe hay không, trực giác của cô cho biết cô phải đưa tay cho đối phương, tay trái ra sức nắm chặt áo tắm cùng ví da. Cô bị kéo lên trực thăng của phía sau lập tức bị đóng lại. Còn chưa kịp ngồi vững máy bay liền trực tiếp bay lên không trung, cả người cô ngã vào trước ngực người đàn ông kia. “Xin lỗi.” Mặc dù cả người có vẻ nhếch nhác, tâm tình căng thẳng nhưng cô vẫn lịch sự nói xin lỗi đối phương, ba chân bốn cẳng rời khỏi ngực người đàn ông muốn ngồi bên cạnh. Người đàn ông kia giúp cô ngồi xuống xong giúp cô cài dây an toàn, đột nhiên kéo một bên tai nghe của cô, vui vẻ nói “Không sao, anh rất sẵn lòng bảo vệ em.” Cô ngạc nhiên ngẩn đầu. Cô lại nhìn thấy đôi mắt xám tro quen thuộc của Lôi Ai Sâm.

Xem thêm: diendan.com/viewtopic.php?f=171&t=304073 Lúc Quan Ngân Hà bước tới phòng của Hoàng Dục thì Hoàng Dục đối với việc cô ngủ tới trưa hôm sau cảm thấy vô cùng không vui. Cho dù là chênh lệch thời gian cũng không nên trên hẹn với khách hàng như vậy, nếu như khách hàng hủy bỏ cuộc trò đối

này thì tổn thất rất lớn. “Anh Dục, anh không cần nói em là Heo.” Dẫn đầu đi về hướng thang máy, Quan Ngân Hà không muốn cho Hoàng Dục thấy cảm xúc trên gương mặt cô. Buổi sáng sau khi quay lại phòng cô liền không ngủ được chỉ cần vừa nghĩ tới gặp Lôi Ai Sâm lần nữa, hơn nữa lần này là do hấn xếp thời gian, trái tim cô liền loạn nhịp. Nếu không phải là anh ta nhờ cô làm phiên dịch, hôm nay anh ta cũng sẽ không ở trong căn phòng này lãng phí thời gian. “Hôm nay nếu như không phải đối phương tạm thời có hội nghị quan trọng cho quản lý tiệm cơm đến xin đổi thời gian gặp mặt, anh xem cuộc trao đổi hôm nay sẽ bởi vì việc em ngủ nướng mà bị hủy rồi.” Thật may là chuyện còn có thể cứu vãn được. Quan Ngân Hà trong lòng cười lạnh. Sáng sớm nay căn bản Lôi Ai Sâm không bận hợp gì, hấn một mực ở trong phòng với cô. Nếu không phải là cô nhất quyết đòi quay về phòng của mình, hơn nữa không cho phép hấn để lộ tin tức tới qua cô ở đâu cho ai biết nếu không cô sẽ lập tức nay về Đài Loan, nếu không làm sao hấn chịu thả cô ra chứ? Chỉ là tạm thời Lôi Ai Sâm thả cô ra bây giờ cô vẫn phải vì tiệm đồ cổ của Hoàng Dục đi gặp hấn..... Trong lòng hỗn loạn, bọn họ đã đi tới phòng họp được chỉ định. Bước vào trong phòng Quan Ngân Hà cố ý thân mật với Hoàng Dục còn chủ động khoác tay Hoàng Dục, dựa cơ thể mình vào anh ta. Chỉ là Hoàng Dục vô cùng không phối hợp, dấm đẩy cánh tay cô ra, thuận tiện cho cô một ánh mắt trách móc, muốn cô đừng làm loạn ở chỗ quan trọng này. “Anh Dục, anh.....” Cô lăm lăm nghĩ muốn khoác tay Hoàng Dục. “Xin chào.” Lôi Ai Sâm đợi ở trong đột nhiên mở miệng cắt đứt cô “Mời vào.” “Xin chào.” Hoàng Dục lần nữa đẩy tay cô ra, dùng từ ngữ căn bản học được từ Quan Ngân Hà chào hỏi. Quan Ngân Hà ở phía sau không phản ứng kịp, cơ thể mảnh khảnh dính tại cửa, quên mất phải đi vào. Hoàng Dục quay lại cho cô ánh mắt trách cứ cũng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô “Ngân Hà, Sao thế?” Hấn đi về phía Quan Ngân Hà mặt lộ vẻ quan tâm. “Em không sao.” Miễn cưỡng nở nụ cười, cô đè nén nội tâm bất ổn đi vào phòng họp. Từ khi cô bước vào phòng họp Lôi Ai Sâm nhìn chăm chăm cô, ánh mắt màu xám nhìn thấy cô liền vui, đối ngược với ánh mắt khó chịu lạnh lùng của cô. Hấn cảm nhận được tâm tình của cô. Quan Ngân Hà rất muốn đứng dậy rời khỏi đây bởi vì chỉ cần ở chung với Lôi Ai Sâm cô đã cảm thấy khó thở. Nhưng nếu như vậy sẽ làm cho Hoàng Dục tổn thất một khoản buồn bán rất lớn, cô không muốn hại Hoàng Dục, không muốn Hoàng Dục phát hiện ra, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng làm phiên dịch. Hơn một giờ sau, ánh mắt của cô chỉ nhìn vào mặt bàn có đồ cổ nhân viên đưa tới, từ đầu tới cuối không nhìn Lôi Ai Sâm một lần. “Cô Quan, về giá của đồ cổ này tôi còn phải suy nghĩ thêm một chút, làm phiền cô nói cho anh Hoàng biết, ngày mai tôi không rảnh có thể phải đợi đến ngày mốt mới có thể trả lời.” Lôi Ai Sâm nhẫn nại chịu đựng sự vô lễ của cô, yên lặng nuốt tất cả vào lòng. Quan Ngân Hà nói lại cho Hoàng Dục nghe cũng hỏi sự đồng ý của anh ta. “Được, anh không có ý kiến.” Từ đầu đến cuối Hoàng Dục chỉ quan tâm buôn bán, không để ý Quan Ngân Hà và Lôi Ai Sâm có gì đó không bình thường. Quan Ngân Hà lần nữa nói lại, ánh mắt không tình nguyện nhìn hấn. Hôm nay gặp mặt đến đây là kết thúc, cô thở phào nhẹ nhõm đứng lên, Hoàng Dục cũng thế, hai người chuẩn bị cùng rời khỏi đây. Lôi Ai Sâm đứng dậy đi theo tới cửa, đột nhiên xoay người lại. “Ngân Hà, tối nay chúng ta gặp mặt đi, anh sẽ cho người đến đón em, sáu giờ gặp.” Cơ thể tuần tú dừng lại ở cửa, lấy giọng bàn chuyện để nói chuyện, không nghĩ tới hấn muốn hẹn gặp Ngân Hà. Quan Ngân Hà tức giận nhìn hấn chăm chăm, cô mở miệng muốn lớn tiếng từ chối, lúc này Hoàng Dục mở miệng cắt đứt cô. “Anh ta nói gì?” Cô đành nuốt những lời mắng người vào trong, cắn răng hướng về phía Hoàng Dục nói: “Anh Lôi nói anh là một đối tượng buồn bán tốt, anh ta hy vọng lần giáp dịch này có thể thành công.” Cô vừa dịch bữa, trong lòng hết sức tức giận hấn bày ra chiều này. Hoàng Dục mỉm cười gật đầu “Em nói với anh ta, anh hy vọng có thể hợp tác với anh ta.” Cô quay đầu lại, rốt cuộc ánh mắt chịu nhìn Lôi Ai Sâm “Anh cứ chờ đi.” Lôi Ai Sâm xanh mặt. Sáu giờ tối. Vốn dĩ Quan Ngân Hà sau khi tắm rất khoan khoái, đột nhiên có một nhân viên mặt khẩn trương chạy tới gõ cửa phòng cô, báo cho cô biết khách sạn không hiểu xảy ra chuyện gì, cho nên khẩn cấp thông báo cho tất cả khách trọ lập tức đến lầu cuối tránh nạn. Dưới sự thúc giục của nhân viên, cô không để ý trên người chỉ khoác áo tắm, trở về phòng lấy hộ chiếu cùng ví da, đi dép của khách sạn, đi theo nhân viên chạy tới chỗ tránh nạn. “Bạn tôi thì sao? Anh ấy ở phòng bên cạnh, mọi người có gọi anh ấy không?” Hoàng Dục còn trong phòng sao? Quan Ngân Hà đang chạy theo nhân viên khách sạn liền dừng lại, lo lắng quay đầu nhìn về phía hành lang yên tĩnh. “Các khách trọ do các nhân viên khác phụ trách, tôi đảm bảo anh ấy an toàn, cô yên tâm.” Đi tới lầu cuối, nhân viên khách sạn đẩy cửa thoát hiểm ra để cô đi ra ngoài. “Lập tức lên trực thăng, sẽ có nhân viên đưa cô rời khỏi khách sạn an toàn.” Ở bên ngoài, máy bay trực thăng phát ra tốc độ gió không lồ, mái tóc dài của cô bị gió thổi ngổn ngang. “Đeo cái này lên, sau đó đi về phía trước mau lên!” Không biết nhân viên khách sạn lấy đâu ra một tai nghe cách âm đeo cho cô. “Được rồi, tốt lắm.” Đeo tai nghe cách âm màu đen, cô cúi đầu kéo chặt áo tắm, đem ví da ôm trước ngực, từng bước đi tới phía máy bay trực thăng, hoàn toàn không có cách ngẩng đầu nhìn xem máy bay trực thăng thế nào. Khi cô đi tới trước cửa máy bay trực

thăng thì đột nhiên có một đôi tay kéo cánh tay cô. “Mau lên đây.” Người kia kêu to. Cô không nghe rõ giọng của người đàn ông kia bởi vì đeo tai nghe. Chỉ là ở nơi này đang khẩn cấp đâu còn quan tâm có nghe hay không, trực giác của cô cho biết cô phải đưa tay cho đối phương, tay trái ra sức nắm chặt áo tắm cùng ví da. Cô bị kéo lên trực thăng của phía sau lập tức bị đóng lại. Còn chưa kịp ngồi vững máy bay liền trực tiếp bay lên không trung, cả người cô ngã vào trước ngực người đàn ông kia. “Xin lỗi.” Mặc dù cả người có vẻ nhếch nhác, tâm tình căng thẳng nhưng cô vẫn lịch sự nói xin lỗi đối phương, ba chân bốn cẳng rời khỏi ngực người đàn ông muốn ngồi bên cạnh. Người đàn ông kia giúp cô ngồi xuống xong giúp cô cài dây an toàn, đột nhiên kéo một bên tai nghe của cô, vui vẻ nói “Không sao, anh rất sẵn lòng bảo vệ em.” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu. Cô lại nhìn thấy đôi mắt xám tro quen thuộc của Lôi Ai Sâm.

Xem thêm: diendan.com/viewtopic.php?f=171&t=304073

14. Chương 14

Sáng sớm ánh nắng chiếu vào giường.

Quan Ngân Hà tỉnh lại trong ngực Lôi Ai Sâm.

Cơ thể trần trụi xinh đẹp của cô bị hắn bao vây, kết hợp với nhau, hắn cứ đầu chơ cô tỉnh lại để trao một nụ hôn, trong đầu nhớ lại hình ảnh đẹp tới qua.

Đó là khát vọng bốn năm qua của hắn, rốt cuộc hôm qua đã được toại nguyện.

Về sau hắn sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Khi cô được buông ra thở hổn hển lúc này cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tôi muốn xuống giường.” Tối hôm qua cô không chống lại được sự cám dỗ của hắn, hoàn toàn trầm luân trong sức quyến rũ của hắn, thậm chí còn nhiệt tình đáp lại hắn, làm cho cô cảm thấy xấu hổ, cho nên cô vội vã muốn xuống giường, muốn rời khỏi hắn, tìm một chỗ sám hối.

“Từ từ đi, anh sẽ không bá đạo ôm em ở trên giường mãi.” Là không buông tay được nhưng chuyện đã phát triển tới đây rồi hắn cũng nên thỏa mãn không thể quá bách bực cô “Anh đi ra ngoài xem bữa ăn sáng đã được chuẩn bị chưa, em đi rửa mặt trước đi, trong tủ quần áo có những thứ em cần.”

Hắn xuống giường trước, nhanh chóng mặc quần áo rời khỏi phòng, để lại không gian này cho cô, không tạo áp lực cho cô.

Rốt cuộc cô hết căng thẳng.

Bọc cái mền chậm rãi xuống giường cô đi tới phòng thay quần áo, trong tủ quần áo quả nhiên có quần áo đi làm, áo, quần dài, váy hoa, áo khoác cùng với giày và ví da, thậm chí ngay cả phụ kiện là khăn lụa cũng có.

Lật từng món đồ ra xem, cô phát hiện ra mỗi bộ quần áo đều đúng với số đo của cô, ngay cả giày cũng vậy, hơn nữa màu sắc đều là màu óc yêu thích.

Hắn đối với cô như vậy thật sự là muốn lấy lòng cô.

Cô cảm động, hoàn toàn quên mất phải sám hối hành động quá mức phóng khoáng tới qua.

Cốc cốc.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Em xong chưa?” Giọng nói trầm thấp từ bên ngoài truyền đến.

“Tôi cần mười phút, anh không cần chờ tôi, anh cứ ăn trước đi.” Cô nhanh chóng rời khỏi tủ quần áo trốn vào trong phòng tắm.

Tim nhảy thình thịch, cô nghĩ muốn bỏ đi tình cảm dành cho hắn thế nhưng bỏ thế nào cũng không hết được.

Làm sao đây?

Hốt hoảng suy nghĩ, cô rửa mặt xong quay lại tủ quần áo chọn một áo cao cổ màu tím cùng quần jean, ăn mặc bình thường, đem những vết hôn khắp cơ thể giấu đi, tức giận không muốn cho hắn thấy nửa phần.

Bước ra khỏi phòng cô liền thấy hắn.

“Cùng nhau ăn đi, không có em bên cạnh sẽ mất đi thi vị của bữa sáng.” Lôi Ai Sâm không rời đi ăn sáng trước mà kiên nhẫn đứng trước phòng đợi cô.

Ai quản bữa sáng của hắn có thi vị không chứ?

Cô buồn bực đi về phía trước, đẩy cửa kính ra ngồi xuống bàn anh sáng cạnh ven hồ, vén khăn ăn màu trắng lên nhìn bữa ăn phong phú trên bàn.

Ý nghĩ trong lòng cô lập tức sụp đổ!

Bữa ăn sáng đẹp như vậy nhất định không thể mất đi thi vị.

Không đợi hắn ngồi xuống, cô bắt đầu thưởng thức món salad.

Hắn kéo ghế ngồi đối diện với cô. “Tối hôm qua tiêu tốn nhiều thể lực em phải ăn nhiều một chút.”

Đem bổ sung lại thể lực đã mất thật tốt.

“Khụ khụ khụ.....” Hắn mỉm cười hại cô không cẩn thận bị sặc.

“Ăn chậm một chút không ai giành với em.” Hắn còn dám nói, trên mặt còn treo nụ cười vô tội.

Cô tức giận quay đầu đi nhìn hoa sen trên mặt hồ chứ không nguyện ý nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn.

“Không ăn sao? Hay em muốn anh đút cho em?” Nói xong hắn trực tiếp đứng dậy.

Sáng sớm nay tinh thần hắn tốt vô cùng, nguyện ý phục vụ cô.

“Làm ơn ngồi xuống, tôi sẽ tự ăn.” Quan Ngân Hà nhanh chóng cầm chiếc thìa bằng bạc lên.....không dám nghĩ hắn dùng hình thức ám muội uy hiếp cô.

“Thật đáng tiếc, anh còn tưởng rằng có cơ hội.....” Hắn cười đến ám muội.

“Câm miệng!” Trong nháy mắt sắc mặt trắng hồng, đầu cô thấp đến nỗi sắp đụng tới chén canh.

Không thể tưởng tượng nổi hai ngày nghỉ.

Hai ngày này Lôi Ai Sâm khá hài hước, cô lại gỡ bỏ sự phòng bị với hắn, ban ngày ở chung với hắn rất yên bình, ban đêm thì hắn hấp dẫn không buông cô ra, cô trầm luân trong dục vọng do hắn tạo ra.

Quán trọ ven hồ lại lần nữa lưu lại kỷ niệm của bọn họ.

Khi cô ngồi bên cạnh hắn lúc rời khỏi đây bằng máy bay, tâm tình của cô không phả nhẹ nhõm mà là nặng nề khổ sở.

Phần ký ức này chỉ có thể lưu lại trong đầu nhớ đến già.

Sau khi trở lại khách sạn bọn họ cũng trở thành người xa lạ bởi vì hắn đã từng đồng ý sẽ bỏ qua cho cô. Nhưng chung đụng hai ngày liên tiếp cô phát hiện bản thân căn bản không thể bỏ hắn, ngược lại còn hy vọng tình cảm này sẽ kéo dài mãi.

Cô biết chỉ cần cô mở miệng hắn sẽ thay đổi chủ ý.

Nhưng bây giờ có thể mở miệng sao? Cô còn chưa xác định được hắn có lừa gạt cô hay không?

Một tiếng sau cô xuống sân thượng của khách sạn từ máy bay trực thăng.

“Tôi về tới nơi rồi.” Quan Ngân Hà chậm rãi đi về phía cửa thoát hiểm, không liếc nhìn hần thêm nhưng trong lòng lại mong hần mở miệng giữ cô lại.

“Đợi chút, anh còn một câu phải nói cho em biết.” Hần bước qua bắt được khủy tay cô.

“Anh muốn nói gì?” Cô còn chưa bỏ tai nghe ra nên nghe không rõ hần nói gì nhưng trong lòng lại có chút mong đợi.

Lôi Ai Sâm kéo cô đi vào bên trong, đóng cửa thoát hiểm lại, ngăn cách âm thanh từ máy bay trực thăng, lấy tai nghe của cô xuống.

“Anh yêu em, anh hy vọng tình yêu của chúng ta tiếp tục phát triển.”

Đây là lời hần muốn nói.

Quan Ngân Hà đột nhiên ngẩng đầu, nhìn đôi mắt màu xám tro của hần, cô nhìn thấy đau thương trong mắt hần cùng với thời gian phải chờ đợi.

Lòng của cô có một lỗ thủng rất to rất đau.

“Ngân Hà, từ giờ trở đi giữa chúng ta không phải là kết thúc mà là bắt đầu một giai đoạn mới, anh sẽ chờ đáp án của em.” Hần cúi đầu hôn đôi môi bởi vì khiếp sợ mà mở ra của cô.

Khi hần thỏa mãn kết thúc nụ hôn, hần buông cô ra cố làm ra vẻ anh dũng rời đi, thật ra trong lòng hần rất khát vọng cô mở miệng giữ hần lại, nói cho hần biết cô nguyện ý yêu thương hần lần nữa.

Nhưng cho đến lúc hần biến mất Quan Ngân Hà vẫn không giữ hần lại.

Bởi vì Quan Ngân Hà hoàn toàn lâm vào kinh ngạc, cô chỉ có thể đứng sờ đứng đó cho đến khi Lôi Ai Sâm biến mất, có người đến đưa cô về phòng đầu của cô mới chậm rãi hồi phục lại.

Hần nói hần yêu cô!

Hần muốn tiếp tục với cô!

Không cách nào tiếp nhận ngay lập tức, sau khi Quan Ngân Hà bước vào phòng không quan tâm mọi thứ trong phòng, thậm chí cửa phòng cũng quên đóng lại, chỉ có thể ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon, nỗ lực tiêu hóa những lời Lôi Ai Sâm mới nói.

“Xem ra không những em đi chơi vui vẻ mà đi dạo phố cũng vui tới cực điểm.” Hoàng Dục mới đi ăn trưa về thấy cửa phòng Quan Ngân Hà vẫn mở mặt xanh mét đi tới. Ánh mắt quét tới các túi đồ hiệu bên cạnh ghế sa lon, tâm trạng lo lắng lập tức bị thay thế bởi sự tức giận.

Buổi chiều hai ngày trước, Quan Ngân Hà nhờ nhân viên khách sạn chuyển lời đến hần, cô muốn đi chơi với bạn, buổi tối không về, cô biến mất như không khí cũng không liên lạc được.

Lần này đến Paris hần đã đồng ý với Quan Ngân Hà trông coi cô nàng này, chú ý an toàn cho cô, kết quả cô lại ở trong phòng ngủ, lát sau lại biến mất, bây giờ quay về con mang theo chiến lợi phẩm.

Có thể nhìn thấy hai ngày này cô điên cuồng vui chơi mua sắm.

Đối với sự xuất hiện của Hoàng Dục Quan Ngân Hà không có phản ứng, cô còn đang rơi vào tâm trạng kinh ngạc.

15. Chương 15

“Quan Ngân Hà, bắt đầu từ bây giờ, em có thể không chạy loạn nữa được hay không? Buổi tối anh còn muốn nói chuyện làm ăn, không tìm thấy em làm cho anh khổ.” Kỳ quái, tại sao cô không trả lời?

Hoàng Dục đi tới cúi đầu nhìn cô.

Cô giống như người không còn chút sức lực.....

Đột nhiên phát hiện sự tồn tại của Hoàng Dục, Quan Ngân Hà nhìn chăm chăm giày da của anh ta, đột nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiê túc kia.

“Anh Dục?” Đột nhiên giật mình, cô vội vàng đứng lên từ ghế sa lon, cô không thể để lộ bí mật “Anh vừa mới nói gì?”

Anh ta vừa mới nói nhiều như vậy, cô lại không nghe lấy nửa câu? Bàn tay vuốt mặt, Hoàng Dục không biết nên làm thế nào?

“Thôi! Em nhớ đúng sáu giờ cùng anh đến chỗ hẹn, về phần người mua cho em quần áo này, em nhanh thu dọn lại, ngày mai chúng ta bay chuyến sớm nhất rời khỏi Paris, đến lúc đó em cũng đừng ngủ quên.” Khoát khoát tay, anh ta không thể giải thích tâm tư của con gái, cũng không muốn quản nhiều.

Dù sao bây giờ cô cũng đã quay lại khách sạn là hân yên tâm rồi.

Lúc Hoàng Dục đi còn thuận tay giúp cô đóng cửa lại.

Lúc này Quan Ngân Hà mới để ý đến những thứ kia, nhiều túi hàng, bên trong có các loại quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, ví da cùng phụ kiện.

Đây là ai đưa tới?

Cô chạy tới mở túi xem, phát hiện ra mỗi túi đều có một cái thẻ, phía trên dùng tiếng trung viết.....

Gửi người tôi yêu nhất Quan Ngân Hà.

Lôi Ai Sâm.

Nhìn vô số tờ thiệp này Quan Ngân Hà vừa mới bình thường trong lòng lại một lần nữa gợn sóng.

Cô nhìn thẻ ngây ngô cười.

Mặc quần áo âu phục nhà nhâ, đi giày cao gót, Quan Ngân Hà cùng Hoàng Dục đúng giờ đến chỗ hẹn.

Đối với thời gian ngắn như vậy, tâm tình còn đang lung tung, nếu gặp Lôi Ai Sâm cô cảm thấy khẩn trương.

Cô nhắc nhở mình đừng dễ dàng trao tình cảm lẫn nữa, suy nghĩ thêm một chút chuyện cô và hân, hơn nữa không bao giờ được quên chuyện quan trọng nhất.....tìm lại cảm giác tin tưởng hân.

Tinh thần thấp thỏm bước vào phòng họp cô cho rằng Lôi Ai Sâm sẽ giống như lần trước đợi sẵn trong phòng nhưng bên trong hoàn toàn vắng vẻ.

“Anh Lôi còn chưa tới, chúng ta ngồi đợi đi.” Hoàng Dục cũng đi tới chọn chỗ lần trước ngồi xuống.

Cô không trả lời, đem theo tâm tình thất vọng ngoan ngoan ngồi xuống.

Lúc đang đợi Lôi Ai Sâm tới, hai tay cô đặt trên eo, động tác này cho thấy trong lòng cô mãnh liệt lo lắng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã qua giờ hẹn mười lăm phút.

Hoàng Dục đứng dậy đi tới cửa phòng họp.

“Anh nhớ sai thời gian sao?” Lần nữa cuối xuống nhìn đồng hồ, hân không khỏi hoài nghi trí nhớ của mình.

“Em không biết, quản lý khách sạn nói với anh sao?” Quan Ngân Hà khẩn trương đến đau dạ dày “Hay là chúng ta hỏi quản lý khách sạn một chút?”

Việc chờ đợi sự xuất hiện của hân làm cho cô khẩn trương, hân không xuất hiện cô cũng khẩn trương, thật là giày vò.

“Anh đi hỏi. Nhìn em không tốt lắm, em ở đây chờ đi.” Hoàng Dục quay đầu nhìn thấy sắc mặt khó coi của Quan Ngân Hà cho rằng cô không thoải mái, nói cô ở lại, anh ta tự mình đi hỏi.

“Được.” Cô ngoan ngoan ngồi, bàn tay nhỏ bé ôm bụng, đè nén khẩn trương trong lòng.

Hoàng Dục rời đi cô ngồi một mình trong phòng.

Đợi một lúc lâu rồi cuộc Hoàng Dục cũng quay lại, hơn nữa trên mặt khó giấu được nụ cười.

Quan Ngân Hà miễn cưỡng hướng về phía Hoàng Dục cười hỏi “Anh Dục, chuyện gì làm anh vui như vậy?”

“Ồ lâu một anh mới gặp anh Lôi đi vào, anh ta nói có chuyện gấp cần xử lý, phải mở cuộc họp khẩn cấp, tối nay không có cách nào gặp chúng ta, anh ta xin lỗi ngay tại chỗ trao đổi cuộc giao dịch này, sáng sớm ngày mai sẽ chuyển tiền cho anh.”

Đây là một số tiền rất lớn, khó trách từ trước đến giờ Hoàng Dục không bao giờ nở nụ cười thế nhưng hôm nay lại cười.

Hắn không tới!

Tin tức này khiến Quan Ngân Hà thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng tuyệt vọng.

Ngày mai cô sẽ rời khỏi Paris, bọn họ sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa.....

Không phải hắn nói hắn yêu cô sao?

Thế nào lại bất chợt lạnh nhạt?

Chẳng lẽ lại đùa giỡn cô lần nữa?

Lòng lại đau như cắt như bốn năm trước, khó chịu cùng cảm giác khó thở.

Cô cảm thấy mình sắp không thở nổi, sắc mặt dần trắng bệch, hai chân đứng không vững, cơ thể mảnh khảnh chậm rãi lui về phía sau.

“Em làm sao vậy?” Hoàng Dục kịp thời bước tới ôm cô.

“Em.....Đau bụng.” Còn có đau lòng.

Nước mắt rơi xuống bên má, xem ra cô rất đau khổ.

“Em kiên nhẫn một chút, anh đưa em tới bệnh viện.” Hoàng Dục bế cô lên, xoay người đi ra cửa.

“Không cần.....Em về phòng nằm là được, trong phòng em có thuốc.” Năm cánh tay Hoàng Dục cô yếu đuối năn nỉ.

Đau bụng chỉ là do tâm tình không tốt tạo nên, tâm đau thì bác sĩ cũng không có biện pháp gì giải quyết.

Hoàng Dục dừng lại trước cửa phòng họp “Thật?” Anh ta không biết rõ cơ thể Quan Ngân Hà có bệnh gì mà hắn cũng không muốn hỏi chuyện riêng tư của cô.

“Ừ, chỉ cần uống thuốc rồi nằm một chút là được. Anh Dục, thả em xuống, em có thể tự đi được.” Không cần lại vì Lôi Ai Sâm mà giày vò bản thân, cô quyết định quay lại phòng dọn dẹp hành lý, sáng sớm ngày mai lập tức rời khỏi Paris.

Cô phải về Đài Loan suy nghĩ một chút chuyện giữa cô và Lôi Ai Sâm.

Bởi vì ngân hàng Phỉ Lâm có nhiều chi nhánh tại nhiều thành phố, xảy ra chuyện quản lý cao cấp biến thủ hai mươi triệu đồng làm cho ngân hàng Phỉ Lâm gặp nguy cơ lớn.

Vì nghĩ biện pháp bù lại tổn thất còn có giải trừ những ảnh hưởng đến các chi nhánh khác, Lôi Ai Sâm gọi cho tất cả các quản lý cấp ở cuộc họp khẩn cấp.

Cuộc họp này kéo dài liên tục mười tám tiếng, rồi cuộc cũng kết thúc vào ngày hôm sau.

Tất cả mọi người đều mệt mỏi tựa lưng vào ghế sa lon, có vài người nhắm mắt nghỉ. Có người kéo lê thân thể mệt mỏi rời khỏi phòng họp, trực tiếp ngủ lại trong khách sạn.

Đã gần ba mươi tiếng Lôi Ai Sâm không ngủ, gần như kiệt sức, buổi họp kết thúc hắn ngay lập tức đến phòng tìm Quan Ngân Hà.

Hắn biết hôm nay cô sẽ rời khỏi Paris nhưng trong lòng hắn vẫn ôm một tia hy vọng, hy vọng cô có thể vì hắn mà ở lại.

Nhưng khi hắn ở cửa phòng nhấn chuông lại không có người ra mở cửa làm cho hắn hoảng loạn.

Cô đi rồi sao?

Khi hắn nói với cô hắn cam kết cả đời nguyện vì cô, sao cô có thể nhẫn tâm rời đi như vậy?

“Cô Quan trong phòng đâu rồi? Anh có thấy cô ấy đi không?” Cầm điện thoại di động trực tiếp gọi cho quản lý khách sạn, giọng Lôi Ai Sâm hơi run.

“Thưa tổng giám đốc hai tiếng trước cô Quan đã trả phòng, cô cùng một vị khách nam đến sân bay hơn nửa tiếng trước đã cất cánh về Đài Loan.” Quản lý khách sạn báo.

Cô rời đi?

Cô lại có thể độc ác rời khỏi tầm mắt hắn, bay khỏi trái tim hắn vậy sao?

Lôi Ai Sâm cảm giác bàn tay nắm điện thoại tràn đầy mồ hôi, cảm giác trái tim nhói đau, cảm giác cổ họng nghẹn lại giống như không thở nổi.

“Tổng giám đốc ngài muốn xử lý chuyện gì sao?” Tổng giám đốc im lặng làm cho quản lý có chút lo sợ.

Hắn đã nói không ra lời, trái tim như chết đi.

16. Chương 16

Quan Ngân Hà mặc quần áo đi làm, chân đi dép, cả ngày ngồi trong phòng làm việc.

Qua kính tủy tinh trong phòng làm việc nhìn ra bên ngoài, cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn cây bút máy bằng gỗ, cắn trong tay bản đồ thiết kế nhưng ánh mắt lại chưa bao giờ nhìn vào bản thảo thiết kế.

Cô khẽ nhíu lông mày, đi lại trong nhà, thỉnh thoảng gỡ gỡ tóc cảm giác giống như đang suy nghĩ công việc gì đó.

“Chị Quan có cần em giúp gì không?” Cô phụ tá tên Vân đột nhiên mở cửa thò đầu vào, nhìn cô có chút đau đầu.

Xem ra không phải đang đau đầu vì bản thiết kế.....đây là do Vân suy nghĩ thật lâu mới suy đoán.

“Không có việc gì, em làm việc của em đi, không cần lo cho chị.” Rốt cuộc bước chân Quan Ngân Hà tạm dừng lại, cô hướng về phía Vân khoát khoát tay.

“Vậy không có việc gì thì em tan làm, tối nay em có việc.” Giờ tan làm còn mười phút, hy vọng ông chủ sẽ không so đo.

“Đi Đi.” Cô về vừa đúng lúc bởi vì Quan Ngân Hà đang cần có không gian riêng.

Vân vui vẻ tan việc, bên trong phòng làm việc nháy mắt trở nên vắng vẻ.

Để bút máy cùng bản thiết kế xuống, cô tắt đèn trong phòng làm việc, đi ra ngoài bên công nhìn con đường náo nhiệt bên ngoài.

Lúc gần tan làm, con đường trong thành phố bắt đầu xuất hiện những dòng xe làm cho đường phố càng trở nên chật chội.

Cúi đầu nhìn cảnh đường chật chội lòng của cô trống rỗng.

Hôm nay là sinh nhật của hắn, cả ngày cô đều muốn biết thời gian này hắn sẽ mừng tuổi mới cùng với ai?

Kể từ tuần cô cùng Hoàng Dục rời khỏi Paris trở về Đài Loan, giữa bọn họ liên lạc liên lạc giống như giấc mơ ở quán trọ ven hồ kia, hắn hủy bỏ cuộc gặp với Hoàng Dục, biến mất lúc cô về Đài Loan.

Nếu hai bên không có liên lạc thì sinh nhật của hắn cô cũng sẽ không có cơ hội tham gia bởi vì khoảng cách giữa bọn họ thật xa, mà có lẽ hắn cũng đã quên lời cam kết ban đầu.....

Trong lòng đau ê ẩm.....

Tại sao bây giờ cô lại hối hận không ở lại Paris?

Có lẽ một tuần trước cô ở khách sạn đợi hân xuất hiện thì bây giờ kết cục sẽ không như vậy, sẽ là một sự tốt đẹp hơn mà không phải là đối mặt với nỗi cô đơn một mình như vậy.

Bỗng丁ưng điện thoại di động vang lên tạm thời cắt đứt suy nghĩ của cô.

Bóng dáng mảnh khảnh đi vào phòng đi tới bàn làm việc cầm điện thoại di động lên nghe.

“Alo, nói trước hôm nay tôi tuyệt đối không ra khỏi cửa, ai mời tôi cũng sẽ không đi.” Giọng nói phờ phạc rũ rượi. Cô tính toán tới nay bất kể là ai hẹn cô ra ngoài uống rượu đi nhảy, tham gia bữa tiệc xã giao cô đều sẽ từ chối.

Bởi vì hôm nay tâm tình của cô vô cùng không tốt.

“Vậy xem như hồng bát! Bây giờ anh đang lạc đường, em không ra ngoài, ở trên đất Đài Loan này còn có ai để ý anh chứ?” Điện thoại bên kia truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Quan Ngân Hà sợ tới mức làm rớt điện thoại di động.

A! Điện thoại có ngắt cuộc gọi hay không?

“Alo, Lôi Ai Sâm, anh còn đó không? Lôi Ai Sâm?” Cô khẩn trương ngồi xuống nhấc điện thoại lên trong lòng gấp đến nỗi muốn khóc “Lôi Ai Sâm? Anh có nghe thấy giọng em nói không?”

“Ngân Hà đừng hoảng hốt, anh ở đây, anh vĩnh viễn ở đây. Em quên anh đã hứa sẽ mãi chờ em sao?” Giọng nói Lôi Ai Sâm kèm theo tiếng cười, hân biết mình bay tới đây là việc làm đúng.

Bởi vì trong tiếng gào thét của cô hân biết hân chưa bị cô vứt bỏ cũng không bị cô cho vào quên lãng.

“Anh đang ở đâu? Thật sự ở Đài Loan sao?” Làm sao cô không nóng lòng chứ, cô cho rằng bỏ lỡ cuộc điện thoại này cô sẽ mất hân vĩnh viễn.

Cô cũng đã suy nghĩ kỹ cô không thể bỏ hân, ai bảo cô yêu hân như vậy chứ.

“Anh đang ở trung tâm đoạn đường phía Đông, chỗ này rất náo nhiệt, người rất nhiều, rất nhiều cửa hàng, ngõ hẻm cũng nhiều nhiều đến nỗi anh không tìm thấy đường về nhà em.....” Trong tay nắm tờ giấy Âu Dương Minh Lệ điều tra được, trên đó viết địa chỉ cùng số điện thoại của Quan Ngân Hà.

Hân bắt taxi đi từ sân bay tới Đài Bắc, hân cho rằng có thể đi theo địa chỉ này thì có thể tìm được cô, kết quả bởi vì nóng lòng nhìn thấy cô, đường kẹt xe, hân nói tài xế để hân xuống xe.

Nhưng vừa xuống xe hân liền hối hận, bởi vì hân hoàn toàn không biết phương hướng, bị hàng loạt người bao phủ quanh người.

Bây giờ hân gọi điện cầu cứu cô.

“Vậy anh nói tên chỗ anh đang đứng, em lập tức tới tìm anh.” Cô cũng khẩn trương giống như có bão đánh vào.

Một tuần lễ liền cô thông qua tin tức Lôi Ai Sâm đóng góp tìm hiểu, xác nhận hân chưa từng đính hôn với Allen Cát, hân thậm chí còn tuyên bố thẳng với báo chí rằng cô ta đưa tin không chính xác.

Những tin tức này để cho cô hoàn toàn tin tưởng tình cảm của Lôi Ai Sâm, cũng đang mong đợi hân xuất hiện trước mặt cô.

Bây giờ rốt cuộc hân đã tới!

“Anh không hiểu tiếng Trung, ở góc đường có một biển tiếng Anh.....” Hân dựa vào biển tiếng Anh ở góc đường, hân chỉ biết mấy chữ tiếng Trung mà thôi chính là mấy chữ lần trước hân viết cho cô. “Như vậy đi, anh đến quảng trường Sogo chờ em ,người không nhiều, mục tiêu rõ ràng.”

“Được, anh đến quảng trường đi. Anh yên tâm, em nhất định có thể tìm thấy anh.” Bởi vì hân đã thừa nhận cô là người trong lòng hân, làm cho người ta khắc sâu cũng khó có thể bỏ được.

“Được, anh chờ em.” Lôi Ai Sâm cảm thấy cô vội vàng cùng khát vọng, trước khi cúp điện thoại hẳn còn dịu dàng nói với cô.....”Anh yêu em.”

Quan Ngân Hà vui đến nỗi khóc.

Cô cúp điện thoại lập tức chạy ra cửa, vội vàng đến nỗi quên đóng cửa cùng tắt đèn trong phòng làm việc.

Chạy thẳng ra ngõ hẻm, nước mắt hưng phấn từ khóe mắt tràn ra ngoài, bóng dáng mảnh khảnh chạy đến Sogo, cuối cùng rơi vào trong ngực Lôi Ai Sâm.

Kích tình trôi qua.

Hai người tới phòng Quan Ngân Hà, dây dưa ở trên giường màu hồng của cô, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Khi bóng đêm xuống, khi dòng xe rộn rã trở về yên tĩnh, bọn họ cũng chậm rãi điều chỉnh hơi thở sau khi vận động kịch liệt.

“Thật vui em lại quay về với anh.” Hôn trán cô Lôi Ai Sâm quyến luyến ôm cô vào lòng, bàn tay vuốt ve cơ thể mảnh khảnh của cô.

“Mệt quá.” Quan Ngân Hà cả người mệt lả không còn sức đối phó với hắn, cả người nằm úp trong ngực hắn.

Chỉ cần yêu cầu hắn không quá đáng, bàn tay hắn không cần làm loạn thôi.

“Em có biết sau khi nghe quản lý nói em đã quay về Đài Loan lòng anh đau như thế nào không?” Đó là cảm giác trái tim bị xe nát.

“Em buồn ngủ quá!” Hơn nữa cái mông bị hắn bóp có chút đau. “Đừng làm ồn được không? Em muốn ngủ.....” Mí mắt nhắm lại không mở ra được.

“Em ngủ đi, anh giúp em.” Thật may là cô không bỏ hắn.

Lôi Ai Sâm kéo mền đắp cho cô, để cô yên tâm ngủ.

Chiều nay hắn cũng ngủ khá ngon, cả tuần mất ngủ rất cuộc tối nay đã chữa trị được, cô là thầy thuốc tốt nhất.

Ban đêm kết thúc thay vào đó là ánh bình minh rạng ngời.

Quan Ngân Hà tỉnh lại, gương mặt ngẩng lên từ trong lồng ngực hắn, nhìn hắn ngủ cùng với mái tóc rối, cảm giác thật ấm áp.

Nhẹ nhàng kéo cánh tay hắn đặt trên cơ thể không mảnh vải che thân của cô, cô rời khỏi ngực hắn ngồi dậy, ngón tay mê luyến tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt hắn.

Hắn thật mê người, mà người đàn ông này thuộc về cô.

Khóe miệng khẽ cười ngọt ngào, cô cúi thấp mặt, dịu dàng hôn lên đôi môi mỏng của cô.

Cô chỉ muốn hôn chào buổi sáng với hắn, không có ý đồ khác, ai ngờ lại bị hắn bao quanh.....tay hắn giữ lấy gáy cô, trong nháy mắt trao cho cô một nụ hôn say đắm.

Dịu dàng nhẹ nhàng bỗng dưng chuyển thành nhiệt tình mê mẩn, cơ thể cường tráng của hắn đè lên cơ thể mềm mại của cô, mắt thấy một cuộc triển miên sắp bắt đầu.

“Không được, nửa tiếng nữa em có hẹn với anh trai, tới trễ không hay lắm.” Bị hôn tới mức thở hồng hộc, cô suýt nữa rơi vào ma chướng của hắn, kịp thời khôi phục lý trí ngăn chặn hắn.

“Anh không muốn xa em.” Hắn ôm cô thật chặt, không muốn buông tay.

“Anh có thể đi với em, em muốn giới thiệu anh với anh trai.” Cánh tay mảnh khảnh vỗ lưng hắn, an ủi hắn.

“Em thật sự để anh vào lòng rồi, em biết bây giờ anh kích động lắm không?” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt thâm tình nhìn cô, quan hệ giữa hai người từ xa đến gần, rốt cuộc có thể tìm lại sự thân mật, thực hiện mong đợi nhiều năm qua của hắn.

“Vậy còn anh? Có đặt em vào lòng không?” Tay cô run rẩy sờ lên lồng ngực hắn, sờ lên trái tim hắn.

“Ngay từ bốn năm trước đi vào không ai có thể thay thế.” Bàn tay hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, cúi đầu hôn lên đôi môi xinh đẹp của cô.

Tin của hắn, người của hắn đã hoàn toàn tặng cho cô.

Quan Ngân Ưng là một người hoàn toàn anh tuấn đẹp trai.

Nếu như anh đồng ý, anh có thể bước vào giới giải trí, trở thành minh tinh là thần tượng của bao cô gái.

17. Chương 17

Chỉ là ánh mắt của anh hơi hột, tạo cảm giác không thân lắm.....Đây là cảm giác của Lôi Ai Sâm khi lần đầu tiên nhìn thấy Quan Ngân Ưng.

Trong giờ phút này hắn hiểu, ánh mắt sắc sảo kia là dành cho hắn.

“Em xác định đây là người đàn ông của em?”

Người đàn ông tóc nâu trước mặt này lại là bạn trai của Quan Ngân Hà.

Mấy năm nay anh vẫn cho rằng bạn trai Quan Ngân Hà là người làm cùng công ty Tiểu Khải, bởi vì bình thường bọn họ hay đi cùng nhau, hơn nữa về ngoại hình, gia thế hay nghề nghiệp cung rất xứng đôi, tuyệt đối là một đôi rất xứng.

Quan trọng hơn là Tiểu Khải đối với công việc có trách nhiệm, tính cách đàng hoàng, đó là người chồng tốt sau này, hơn nữa sau khi kết hôn nhất định sẽ ở trong nước, sẽ không để cho Ngân Hà cách anh quá xa.

Loại đàn ông tốt mới thích hợp với Ngân Hà mà người đàn ông trước mặt này có thể đưa em gái hắn tới Pháp sinh sống, trong mắt hắn trăm phần trăm thất bại.

“Anh, em hết xúc xác định.” Từ sau khi gặp mặt, anh trai đã hỏi câu này ba lần rồi.

“Em thật sự qua lại với hắn? Tới mức độ nào rồi?” Cất cao giọng nói cùng vẻ mặt tức giận nhắc Lôi Ai Sâm lần nữa, Quan Ngân Ưng không chấp nhận hắn và Quan Ngân Hà qua lại.

Mặc dù Lôi Ai Sâm nghe không hiểu bọn họ dùng tiếng trung nói những gì nhưng lại có thể chính xác cảm nhận sự đối lập của Quan Ngân Ưng đối với hắn.

“Tối hôm qua anh ấy đến Đài Loan ở cùng em, nằm trên giường em như vậy đã đủ hiểu chưa?” Anh trai sao vậy, đúng lúc này lại hỏi vấn đề cá nhân? Nhưng mà anh đã hỏi thì cô cũng không dám không nói.

“Cái gì? Hai người đã đến trình độ này! Đáng chết! Cách nhìn của em thật kém lại coi trọng hắn. Nhìn hắn như vậy có thể làm được gì chứ? Sẽ không phải là một giáo viên ở nông thôn của Pháp chứ?”

Công việc như vậy lương không cao, có thể em gái anh phải nuôi hắn.

Quan Ngân Ưng nhảy dựng lên từ trên ghế, dùng sức bước trong phòng làm việc, ánh mắt không đồng ý vẫn bắn về phía Lôi Ai Sâm.

“Anh, mắt anh mới có vấn đề! Ai Sâm kém như vậy sao? Người ta là tổng giám đốc ngân hàng Phỉ Lâm tại Pháp, tài sản cùng gia cảnh đều tốt chứ không phải như lời anh nói.” Xem như Lôi Ai Sâm là một giáo viên ở nông thôn thì sao chứ? Yêu liên yêu, những thứ khác đều không quan trọng.

“Cái gì?” Bước chân dừng lại một chút, anh lớn giọng, ánh mắt vừa hung ác nhìn chằm chằm Lôi Ai Sâm chuyển thành hoài nghi. “Em vừa nói gì?”

Nói lại lần nữa hắn không nghe nhầm chứ?

“Anh nghe không sai, em không muốn tiếng nước miếng nữa?” Thái độ của anh trai làm cô tức giận, Quan Ngân Hà kéo Lôi Ai Sâm rời đi. “Ai Sâm, chúng ta đi thôi, hôm nay anh trai hẹn anh tới đây chủ yếu làm lãng phí thời gian của em, em không muốn tốn thời gian ở đây.”

Cô quyết định trực tiếp đưa Lôi Ai Sâm về gặp ba mẹ mặc dù ngôn ngữ có thể là chướng ngại nhưng chỉ cần cô kiên nhẫn tuyệt đối có thể làm cho ba mẹ chấp nhận.

“Xin lỗi chờ một chút được không? Có thể để anh nói chuyện với anh trai em một chút được không?” Lôi Ai Sâm vẫn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, hấn dùng anh vẫn nói với Quan Ngân Hà.

“Anh trai em rất ngoan cố, từ trước tới giờ rất hay quẫn thúc em, cái này không được, cái đó không cho phép, bây giờ là thế này đây.” Quan Ngân Hà dùng tiếng Pháp trả lời hấn.

Ý của cô là không muốn Lôi Ai Sâm tốn thời gian với Quan Ngân Ưng.

Lôi Ai Sâm chỉ cười cười cho rằng Quan Ngân Hà cố ý dùng tiếng Pháp là không muốn cho anh trai nghe nhưng khi liếc mắt thấy sắc mặt Quan Ngân Ưng trong lòng không khỏi kinh ngạc anh ta cũng hiểu được tiếng Pháp.

Xem ra hấn đánh giá thấp ngôn ngữ của Quan Ngân Ưng.

“Để anh nói chuyện với anh ấy một chút thôi.” Lần này hấn dùng tiếng Pháp nói làm như vậy để chứng thực suy đoán của hấn.

“Chúng ta cần nói rõ ràng.” Không đợi Quan Ngân Hà phản ứng Quan Ngân Ưng đã dùng tiếng Pháp lưu loát trả lời, chứng minh suy đoán của Lôi Ai Sâm.

Hai người đàn ông đã nói vậy cô không thể làm gì khác là đồng ý.

“Cẩn thận một chút.” Quan Ngân Hà kéo đầu Lôi Ai Sâm trước mặt Quan Ngân Ưng, ngửa mặt trao cho hấn một nụ hôn động viên, cố ý cho anh trai nhìn.

Lôi Ai Sâm rất muốn duy trì nụ hôn này chỉ sợ có người xông tới bên cạnh cản người nên khẽ chạm môi cô rồi để cô đi.

Cửa phòng làm việc đóng lại, bịt kín không gian chỉ còn lại Quan Ngân Ưng và em rể tương lai người Pháp.

“Cậu sẽ đưa Ngân Hà đến nước Pháp cho nên tôi sẽ không chấp nhận hai người qua lại, tương lai càng không chấp nhận hai người kết hôn.” Quan Ngân Ưng lập tức nói rõ lập trường của anh.

“Nếu như tôi nguyện ý đem một phần sự nghiệp chuyển về Đài Loan thì sao? Tôi đảm bảo hằng năm sẽ đưa Ngân Hà về thăm nhà một thời gian dài, nếu như Ngân Hà muốn quay về lúc nào cũng được, như vậy có phải anh và người nhà sẽ chấp nhận cho tôi và Ngân Hà qua lại cũng chúc mừng hạnh phúc của chúng tôi.” Lôi Ai Sâm cũng đưa ra lập trường của hấn.

“Tôi là tổng giám đốc ngân hàng Phỉ Lâm, anh có thể kiểm tra thân phận của tôi hơn nữa tôi nguyện ý dùng nhân cách cùng tài sản để đảm bảo tôi thật lòng với Ngân Hà, đời này người con gái tôi muốn cũng chỉ có cô.”

Hấn và Quan Ngân Hà đã chia tay bốn năm, bắt đầu từ bây giờ hấn muốn nắm chặt cơ hội, loại bỏ tất cả trở ngại để cô thực sự trở thành vợ hấn.

Quan Ngân Ưng khiếp sợ.

Không nghĩ tới người đàn ông này lại dứt khoát như vậy, mà khuôn mặt kia không làm cho người ta hoài nghi.

Lúc trước anh còn tưởng rằng người đàn ông lịch sự này rất sẽ đối phó, kết quả mới câu nói đầu tiên đã bị khí thế của hấn làm cho khiếp sợ.

“Trước khi tôi nhìn thấy cậu thực hiện lời hứa, tôi vẫn giữ thái độ cũ.” Qua một lúc lâu Quan Ngân Ưng mới tìm lại giọng nói của mình “Về phần thân phận của cậu, tất nhiên tôi sẽ kiểm tra rất nhanh sẽ có kết quả.”

Anh định khi người đàn ông Pháp này rời đi anh sẽ lập tức kiểm tra.

“Cảm ơn, tôi định trong sáu tháng hoàn thành lời hứa, đến lúc đo hoan nghênh anh tới tham gia tiệc khai trương ngân hàng Phỉ Lâm.” Sau khi nói lời thành khẩn hần đi ra khỏi phòng làm việc của Quan Ngân Ưng.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi khiến cho Lôi Ai Sâm muốn cưới Quan Ngân Hà càng mãnh liệt hơn, hy vọng cũng lớn hơn.

Bởi vì Quan Ngân Ưng đã bị cô thuyết phục một nửa, anh ta không hề tỏ thái độ đối đầu nữa mà là ôn hòa.

Rất tốt! Hần hài lòng với kết quả này.

Quan Ngân Hà chờ ở ngoài đứng ngồi không yên, vừa thấy hần ra ngoài lập tức chạy tới. “Anh em có nói lời khó nghe không? Ai Sâm, nếu như anh em có nói gì anh đừng để ý được không?”

Nhìn cô rất lo lắng, Lôi Ai Sâm cho cô một nụ cười.

“Không có, bọn anh nói chuyện rất bình thường.” Lúc này không có ánh mắt sắc sảo của Quan Ngân Ưng hần hôn đôi môi ngọt ngào của cô.

Kéo cơ thể mảnh khảnh của Quan Ngân Hà vào ngực, cúi đầu nhiệt tình hôn cô.

Sau khi ở Đài Loan năm ngày, công việc bận rộn khiến Lôi Ai Sâm không thể ở lại phải quay về Pháp.

“Ngân Hà về Pháp với anh đi.” Màn đêm buông xuống hần ôm cô, dùng tiếng nói trầm thấp dụ hoặc cô “Chỉ ở một ngày cũng được.”

Mỗi ngày buổi tối khi bọn họ ôm nhau ngủ thì hần luôn dụ hoặc cô như vậy, hy vọng cô đồng ý lời cầu xin của hần, cùng hần về Pháp.

“Tạm thời không được, việc của em chưa làm xong.” Giống như mấy ngày trước, cô vẫn cự tuyệt hần.

Cô đang làm việc thiết kế ột nhãn hiệu đồ lót, bây giờ đang trong giai đoạn tiến hành sản xuất và vận chuyển, cô không thể nói bỏ liền bỏ.

Muốn đi Paris cũng phải đợi công việc của cô hoàn thành, mà thời gian khoảng ba tháng.

Thật lâu! Vừa nghĩ tới hai người phải xa nhau ba tháng, tâm tình của cô không tốt lắm, lâm vào hoảng loạn như hần.

“Nếu như em đồng ý, anh có thể mở một nhãn hiệu cho em, thành lập một công ty thiết kế cho em, chỉ cần em ở bên cạnh anh, cái gì anh cũng có thể làm cho em.” Dựa vào thế lực của hần không có gì là không làm được.

Quan Ngân Hà rất cảm động nhưng vẫn không thể đồng ý.

“Lời hứa này có thể tạm thời cất giữ không để em có thời gian suy nghĩ được không?”

Câu trả lời của cô làm hần suy sụp “Được rồi, vậy giữ lại đã, hy vọng em có thể nhanh chóng quyết định.”

Sắp phải xa nhau, hần phải tranh thủ thời gian bồi dưỡng tình cảm với cô.

Nắm tay cô đưa lên đỉnh đầu hần cúi người cắn môi cô, hôn đôi ngực phấn hồng, khơi lên dục vọng trong cô.

Cô khẽ rên rỉ khía hần đốt lửa, cong người giao mình cho hần.....

Giờ phút sắp phải xa nhau, cô cũng khát vọng ở bên hần, thời gian này xem như là để khắc sâu vào trí nhớ.

Kích tình trong nháy mắt triển khai, một đêm này hai người không ngủ, khắc sâu thân thể, hơi thở của nhau vào trí nhớ cho đến khi mệt mỏi không chịu nổi, cho đến khi trời sáng.

Ngày hôm sau Quan Ngân Hà không đưa hần tới sân bay bởi vì cô sợ cô sẽ khóc lớn ở sân bay, cô đưa hần lên taxi là được rồi.

Lôi Ai Sâm không đành lòng nhìn cô khóc thút thít, không thể làm gì khác hơn là thất vọng một mình rời khỏi Đài Loan.

Khi máy bay cất cánh rời khỏi Đài Loan thì tim hắn xuất hiện một lỗ hổng bắt đầu rơi vào trạng thái nghiêm trọng.....

18. Chương 18

Lôi Ai Sâm thất vọng ngồi trong phòng làm việc nhìn về phía nhà trọ đối diện.

Mấy năm nay nhà trọ đó đối không ít người thuê là các cô gái đến từ rất nhiều nơi.Họ cũng thích mở cửa sổ ra, phần lớn cũng trồng hoa ở bên cửa sổ giống như Quan Ngân Hà năm đó.

Nhưng họ không phải cô, không phải cô gái xa hắn bốn tháng ngoan cố không chịu đến Pháp thăm hắn.

Ngay cả khi hắn cố ý tìm Hoàng Dục mua đồ cổ, cố gắng dụ dỗ cô đi theo Hoàng Dục tới làm phiên dịch mấy ngày cô cũng không chịu xuất hiện.

Cô giống như muốn hắn nhớ cô. Cô nàng này thật quá đáng.

Đã hơn bốn tháng,nếu như không phải do hắn quá bận rộn nhất định hắn sẽ bay đến Đài Loan đưa cô về Pháp không bao giờ để cô rời đi nữa.

“Thưa tổng giám đốc, Cô Âu Dương đang chờ ở bên ngoài.” Thư ký riêng báo cáo cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Để cô ấy vào đi.”Âu Dương Minh Lệ giúp hắn không ít việc, từ lần đầu tiên giúp hắn đến Đài Loan tìm Quan Ngân Hà, sau đó khi Quan Ngân Hà tới Pháp thì cũng do cô ta thay hắn mua quần áo cùng phụ kiện tặng cho Quan Ngân Hà, ngay cả bây giờ hắn bận việc không thể đến Đài Loan gặp Quan Ngân Hà cô cũng giúp hắn, thật là một nhân viên xuất sắc.

“Chào tổng giám đốc.” Vóc người nhỏ nhắn, diện mạo xinh đẹp, Âu Dương Minh Lệ nhanh chóng đi vào phòng làm việc.

Cô mặc đồ công sở màu xám, trong ngực ôm đầy giấy tờ, xem ra lần này cô đến báo cáo tiến độ chuẩn bị tương đối đầy đủ.

“Để giấy tờ xuống trước đi, ngồi đi, chúng ta còn nhiều thời gian,từ từ thảo luận.” Hắn đi từ bàn làm việc tới ý bảo Âu Dương Minh Lệ đến ghế sofa ngồi cho thoải mái.

Khi Âu Dương Minh Lệ để xấp tài liệu xuống thì thư ký bưng hai tách trà vào.

“An Thúy, cảm ơn.” Cô thân thiện nói với đồng nghiệp.

Âu Dương Minh Lệ rất cảm kích vì Lôi Ai Sâm đã trọng dụng cô, mặc dù lúc bắt đầu là giúp tổng giám đốc xử lý chuyện riêng với cô Quan Ngân Hà, nhắc lại có vẻ không quang minh chính đại, chỉ là khi có bất kỳ cơ hội nào cô đều sẽ toàn lực ứng phó, vì muốn mở rộng sự nghiệp của mình.

“Đừng khách khí.” An Thúy thấy Âu Dương Minh Lệ thì vui mừng.

Khi An Thúy rất nhanh rời khỏi phòng làm việc thì Lôi Ai Sâm ngồi đối diện với Âu Dương Minh Lệ, mở tài liệu trên bàn ra xem.

“Bắt đầu đi.” Hắn ra ý cho Âu Dương Minh Lệ.

Nhận được chỉ thị cô ta nghiêm túc báo cáo.

Thật ra thì trong lòng Âu Dương Minh Lệ có chút khản trương, không biết tổng giám đốc có hài lòng không? Bởi vì cô ta muốn mượn cơ hội này biểu hiện thật tốt, tìm cơ hội để tổng giám đốc cho phụ trách công việc tại Đài Loan, cô ta hy vọng có thể làm việc tại chính nơi mình được sinh ra mà không phải rời xa quê hương.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Âu Dương Minh Lệ báo cáo gần bốn mươi phút, báo cáo hoàn chỉnh khiến Lôi Ai Sâm không ngừng gật đầu, hắn không ngờ Âu Dương Minh Lệ lại xử lý công việc hoàn thiện như vậy

Nghe báo cáo cận kề xong Lôi Ai Sâm nở nụ cười.

“Cô Âu, cô có đồng ý làm quản lý dự án lập chi nhánh ngân hàng tại Đài Loan không? Tôi nghĩ cô là người thích hợp.” Hần nhàn nhã bưng tách cà phê lên uống, nói ra quyết định của hẳn.

Âu Dương Minh Lệ khiếp sợ nhìn Lôi Ai Sâm, cô ta không nghĩ tới có cơ hội tốt như vậy.

“Cám ơn tổng giám đốc, tôi đồng ý nhận công việc này! Tôi nhất định sẽ dốc sức, tuyệt đối không làm tổng giám đốc thất vọng.”

Cô ta cao hứng muốn kêu to nhưng ngại vì bây giờ không thích hợp, không thể làm gì khác hơn là đè nén lại niềm vui mừng này vào lòng.

“Đừng vui mừng quá sớm vì sẽ rất bận rộn, cô phải chuyên tâm chuẩn bị.” Không phải là Lôi Ai Sâm ích kỷ, thật sự là hẳn muốn có thời gian riêng một chút cho nên hẳn tính toán tương lai để giám đốc điều hành quản lý công ty chính, chi nhánh tại Đài Loan do Âu Dương Minh Lệ phụ trách.

Đương nhiên rồi, ở phương diện toàn diện hẳn tuyệt đối không bạc đãi những trợ thủ đắc lực này.

“Tôi biết rồi, tương lai dù có bận thế nào tôi cũng nguyện ý cống hiến cho công ty hết mình.” Âu Dương Minh Lệ vui đến nỗi muốn nhảy cẫng lên, cô ta cười đến vui vẻ, một vẻ đẹp tự nhiên.

Lôi Ai Sâm nhìn cô ta khẽ than thở trong lòng.

Có nhiều lần hẳn thấy Quan Ngân Hà kiêu diễm động lòng người như vậy.

Đã bốn tháng hai mươi bảy ngày rồi.

Cầm chìa khóa nhà trọ lần trước Lôi Ai Sâm đến Đài Loan đưa cho, Quan Ngân Hà mặc áo khoác màu đen, chân đeo giày, tay cầm hành lý vừa đến Paris, cô nhanh chóng đi tới nhà trọ của Lôi Ai Sâm.

Ở Paris hẳn có ba chỗ ở, một là nhà bố mẹ chỉ là hẳn ít khi về, nơi khác chính là tiệm cơm Hoa Hồng còn có căn nhà hai tầng này.

Ở đây giao thông thuận lợi, hoàn cảnh nhà trọ rộng rãi là chỗ hẳn thường ở nhất, bình thường hẳn sẽ ở nhà trước mấy phút trước khi đi làm.

Xa nhau gần năm tháng rồi cuộc hoàn thành công việc, tạm thời dừng công việc buôn bán lại sau này cô có thể ở bên cạnh Lôi Ai Sâm.

Về sau cô có thể ở cùng với hẳn, bất kể hẳn ở Đài Loan hay Paris hoặc là nơi khác, cô đều sẽ ở bên cạnh hẳn.

Cô mở cửa thuận lợi đi vào nhà.

Hẳn chưa có về nhà, bên trong nhà tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng chiếu vào qua ô cửa kính không kéo rèm để cô có thể đi lại.

Tốn chút thời gian thích ứng với bóng tối cô thật vất vả mới sờ được trên mặt tường nhìn thấy bàn phím hình bầu dục, phía trên có không ít nút ấn còn có một màn LCD nhỏ.

Cô nghiên cứu một lát tìm được công tắc đèn, nhẹ nhàng ấn một cái, đèn trần trong phòng khách cùng toàn bộ đèn trong nhà đều sáng lên vô cùng ấm áp.

Cô lại nhẹ nhàng ấn vào một công tắc khác.

Trong nháy mắt đèn thủy tinh trong nhà sáng chói, rèm cửa tự động đóng lại, âm nhạc cũng tự động mở, sau đó phát ra khúc biến tấu saxophone.

Khi tiếng nhạc vang lên trần nhà cũng chuyển sang màu xanh dương, bên trong phòng nháy mắt biến thành một không gian khác.

“Oa! Thật là vui!” Không nghĩ tới Lôi Ai Sâm có sở thích như vậy, tất cả đồ dùng trong nhà đều được thiết kế cao cấp, ánh sáng trong phòng sẽ biến hóa theo tiếng nhạc. “Nếu mình biết chỗ này hay như vậy mình đã sớm đến.”

Cô vui vẻ đi lại trong phòng một vòng, đi tham quan hết phòng khách, phòng ăn, phòng tập thể dục cùng phòng thể dục sau đó đi lên lầu.

Lầu hai có phòng khách cùng với một phòng thay quần áo và phòng ngủ, phòng đọc sách ấm áp, mỗi không gian đều vô cùng rộng rãi thoải mái.

Quả thật rất hấp dẫn.

Quan Ngân Hà chạy xuống lầu đem hành lý đưa lên lầu hai, vui vẻ chạy vào phòng tắm trong phòng ngủ ngâm mình trong bồn tắm.

Tắm đến khi toàn thân thơm ngào ngạt sau đó bôi kem dưỡng da, sấy khô mái tóc dài, cô quyết định tối nay cho Lôi Ai Sâm một bất ngờ lớn.

Hắn nhất định sẽ bị hù sợ bởi vì lần này cô giữ bí mật khi đến Paris, chưa từng cho hắn biết.

Cô hoàn thành tất cả công việc, bây giờ chỉ chờ anh về nhận món quà đặc biệt là cô.

Quan Ngân Hà mặc áo lót hấp dẫn, mặc áo ngủ màu đen của Lôi Ai Sâm chạy xuống tắt tất cả đèn, quay lại ngồi trên ghế sa lon ở lầu hai, lắng lắng chờ tiếng mở cửa ở dưới.

Cô tràn đầy vui mừng chờ đợi, khuôn mặt xinh đẹp mỉm cười hạnh phúc.

Mười giờ tối Lôi Ai Sâm mở cửa chính vào nhà, theo thói quen mở đèn trong phòng khách, điều chỉnh độ sáng thích nhất.

“Xin lỗi, làm phiền cô vào giờ một chút, tôi lên phòng lấy đồ đưa cho cô, cô đừng khách khí.” Phía sau hắn có một người khác đi theo, người đó chính là Âu Dương Minh Lệ.

Tối nay tổng giám đốc mời cô ta ăn tối, sau khi kết thúc bữa ăn tối, cô ta giúp tổng giám đốc đi chọn một vài bộ quần áo cùng phụ kiện, những thứ này tổng giám đốc muốn sau khi cô ta về Đài Loan thì đưa cho cô Ngân Hà.

Trừ tối nay ở ngoài mua quần áo, tổng giám đốc muốn nhờ cô ta đưa một món trang sức kim cương cho Ngân Hà, đây chính là cơ hội may mắn cô ta được bước vào nhà tổng giám đốc.

“Được, cảm ơn tổng giám đốc.” Âu Dương Minh Lệ không dám đi lung tung, cô ta nhàn nhã ngồi ở ghế sa lon, gương mặt nhìn căn phòng thiết kế đơn giản.

Vốn dĩ Lôi Ai Sâm muốn đi thẳng lên lầu nhưng đột nhiên phát hiện hắn nên đi lấy nước cho Âu Dương Minh Lệ trước, vì vậy hắn bước vào phòng bếp, hoàn toàn không chú ý đến cơ thể mảnh khảnh đứng ở lầu hai.

“Cô muốn uống gì không? Nước cam được không?” Giọng nói trầm thấp của hắn truyền đến từ phòng khách.

Âu Dương Minh Lệ vội vàng chạy vào phòng bếp khẩn trương nhìn tổng giám đốc mở tủ lạnh rót nước cho cô “Tổng giám đốc để tôi tự rót là được.”

“Đừng khách khí, bây giờ cô cũng đừng gọi tổng giám đốc, lúc tan làm rồi không nên gọi khách sáo như vậy.”

“Được, tổng giám đốc.....Không! Không! Ngài Lôi Ai Sâm.” Âu Dương Minh Lệ lúng túng, không tự nhiên kêu tên tổng giám đốc.

“Như vậy tốt hơn nhiều.” Lôi Ai Sâm mỉm cười gật đầu.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng nói chuyện. Bởi vì tâm tình khá tốt nên Lôi Ai Sâm luôn nở nụ cười mà Âu Dương Minh Lệ lúng túng không biết làm sao chỉ biết phối hợp cùng Lôi Ai Sâm.

Bỗng dưng trên lầu truyền đến tiếng vỡ vụn.

Mặt Lôi Ai Sâm liền biến sắc.

“Âm...âm thanh gì?” Có ăn trộm sao? Âu Dương Minh Lệ hoảng sợ.

“Cô đợi ở đây, đóng tất cả cửa lại.” Khẩn trương giao phó xong hần xoay người ra khỏi phòng bếp chạy như bay lên lầu.

Chết tiệt! Không nghĩ tới hần tốn nhiều thời gian lắp đặt thiết bị bảo vệ cao cấp thế nhưng một chút tác dụng cũng không có.

19. Chương 19

Quan Ngân Hà của hần không nghĩ tới bản thân đợi hần kết quả là hần đưa một cô gái phương Đông khác về.

ô cứng người đứng ở lầu hai, hạnh phúc trong tim trong nháy mắt tan vỡ.

Giống như bốn năm trước phát hiện Lôi Ai Sâm nói dối, lòng quặn đau, cảm giác như bị xé rách.

Cả người rét run, sắc mặt tái nhợt, đau đến không thở nổi muốn ngất xỉu, cơ thể nặng nề đi tới ngã trong phòng.

Trước khi Lôi Ai Sâm đưa người con gái kia lên phòng cô nên rời khỏi đây.

Cô sợ rằng thấy ha người kia thân mật vào phòng cô sẽ đau lòng mà chết.

Khi cô đi trong bóng tối về phòng bởi vì khóc nhè mắt không nhìn rõ nên chân cô đụng phải bàn trong phòng khách.....

Mặt kính rơi xuống nền nhà vỡ tan bên cạnh chân cô, phát ra tiếng vang lớn, mảnh kính rơi khắp nơi găm vào chân cô làm cho làn da trắng nõn chảy máu.

“Đau!” Sắc mặt Quan Ngân Hà càng trắng hơn nhưng cô không để ý đến đau đớn vội vàng chạy vào phòng.

Mới vừa rồi cô không cẩn thận làm ồn làm cho cô không có thời gian thay đồ cũng không biết kế tiếp nên làm gì?

Tiếng bước chân từ xa vang đến, vội vàng trốn vào phòng thay quần áo, tay nhỏ bé che miệng, không dám thở cũng không dám phát ra nửa âm thanh.

“Đừng có trốn, tôi đã báo cảnh sát, mau ra đây!” Lôi Ai Sâm lập tức từ dưới lầu đi lên, nhìn một vòng quanh phòng ngủ cũng không thấy người lục dưới gầm giường, lập tức đi tới phòng thay quần áo, hần tức giận nói.

Trong tay cầm tạ tay định dùng để phòng thân.

Quan Ngân Hà núp ở trong bị tiếng quát của hần làm cho trái tim co rút nhanh.

Cô che miệng chặt hơn, bàn chân đau nhói làm cho cô vô cùng khó chịu sắp không chịu nổi.

Tất cả đều bao vây cô làm cho cô sắp không chống đỡ được, nước mắt bao phủ khuôn mặt cô chảy xuống hai bàn tay run rẩy.

“Ghe tởm!” Lôi Ai Sâm bên ngoài khôn muốn hao tổn với kẻ trộm bên trong nữa, hần kết luận kẻ trộm sẽ trốn vì vậy hần to gan mở cửa hùng dũng chạy vào.

Không nghĩ tới người mà hần thấy không phải trộm mà là Quan Ngân Hà ngồi trên ghế gỗ khóc sụt sùi.

“Ngân Hà?” Thật sự là cô sao? Người con gái hần mong nhớ bất chợt xuất hiện trong phòng hần.

“Ngân Hà thật sự là em!”

Để tạ tay xuống hần đến trước mặt cô, kích động vươn tay ôm cô vào lòng.

“Tránh ra! Không được đụng tới! Vĩnh viễn không cho phép gặp tôi!” Cô đẩy hần ra, mặt tái nhợt.

“Ngân Hà, đừng sợ, vừa rồi anh tưởng là có trộm nên mới kêu to như vậy, em đừng sợ.” Cơ thể hắn cứng đờ nhìn cố kéo dài khoảng cách với mình cho rằng vừa rồi quá to làm cô sợ.

Hít thật sâu hắn dụi dụi đi tới trấn an cô lại nhìn thấy chân cô chảy máu.

“Em.....Chân em đang chảy máu!” Lo lắng đi qua hắn nhẹ nhàng nắm chân cô.

“Không được tới gần tôi! Không cho chạm vào tôi!” Cô khóc dùng sức đập tay hắn.

“Sao vậy? Ngân Hà, sao không cho anh đến gần? Em bị thương, anh phải xem vết thương thế nào.”

Hắn không buông tay ra.

Hắn cường thế lại dụi dụi ôm cô vào ngực, xoay người đi ra phòng thay quần áo.

“Ồ.....” Bị hơi thở hắn vây quanh Quan Ngân Hà khóc to hơn, tim ngày càng đau hơn.

Tại sao hắn có thể đối với cô dịu dàng như vậy.

Bên cạnh hắn có người phụ nữ khác, hắn phản bội tình cảm của hai người, sao hắn có thể như vậy?

Đi ra phòng thay quần áo Lôi Ai Sâm lo lắng đặt Quan Ngân Hà khóc suốt lên giường.

“Rất đau sao? Em chịu đựng một chút anh lập tức bôi thuốc cho em.” Hôn trán cô, nếu như có thể hắn nguyện ý chịu đau thay cô.

Buông cô ra, hắn ra khỏi phòng hướng xuống lầu một nói “Cô Âu Dương, làm phiền cô lên đây giúp một tay.”

“Được.” Âu Dương Minh Lệ vội vàng chạy lên lầu nhìn phòng khách toàn mảnh kính vỡ còn có Quan Ngân Hà ngồi khóc trong phòng, Âu Dương Minh Lệ mặt nghi ngờ hỏi “Xin hỏi tôi có thể giúp đỡ gì?”

“Tôi đến phòng đọc sách lấy hộp thuốc, làm phiền cô thấm ướt khăn lau mặt cho Ngân Hà.”

“Được.”

Xoay người đi về phía phòng tắm, cô quay đầu chần chừ nhìn Quan Ngân Hà không ngừng khóc, trong lòng có cảm giác quái dị.

Cô ta nghĩ cô Quan không phải vì vết thương mà khóc như vậy phải có chuyện gì đau lòng lắm hoặc là.....

“Ai da!” Cô ta nghĩ nhất định là nguyên nhân đó, không sai!

Âu Dương Minh Lệ vội vàng chạy vào phòng khách, thấm ướt khăn chạy về phòng ngủ đưa cho Quan Ngân Hà khóc đến mặt trắng bệch.

“Cô Quan, cô lau mặt đi. Cô đừng khóc cũng xin đừng hiểu lầm quan hệ giữa tôi và tổng giám đốc, thật ra hôm nay tổng giám đốc có chuyện muốn nhờ tôi, muốn tôi tới lấy một món trang sức kim cương đưa cho cô, nào biết đúng lúc bị cô nhìn thấy như vậy. Tôi nghĩ bất kỳ cô gái nào khi thấy người đàn ông của mình đưa một người con gái khác về nhà nhất định sẽ hiểu lầm, nên đối với tôi mà nói.....tôi nhất định sẽ rất đau lòng.....” Khóc đáng thương giống như cô.

“Thật sao? Tôi hiểu lầm hai người sao?” Bàn tay run rẩy nắm khăn lông ướt, Quan Ngân Hà đáng thương ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn cô gái đang nói tiếng Trung này.

Nét mặt cô ta rất chân thành không giống như đang nói dối.

Nhưng trước kia Lôi Ai Sâm đã từng lừa cô, lúc ấy khuôn mặt của hắn cũng rất chân thành làm cho người ta không nghi ngờ.

“Ừ, tôi có thể thề với trời! Tôi chỉ là cấp dưới của tổng giám đốc, giữa chúng tôi còn không có tình bạn chứ đừng nói đến tình yêu. Cô Quan, xin lỗi đã làm cô hiểu lầm, tôi nghĩ tôi nên về trước để tổng giám đốc nói rõ mọi chuyện với cô.”

Giải thích xong thân phận của mình Âu Dương Minh Lệ thừa lúc tổng giám đốc chưa quay lại rời đi.

Nhìn sóng lớn phía trước cô ta không nên ở lại chỗ này, cô ta tin tổng giám đốc sẽ có biện pháp an ủi người con gái hần yêu, mà cô ta không nên can mũi nên đi thôi.

Khi Lôi Ai Sâm cầm hộp thuốc đi vào phòng đã không thấy bóng dáng Âu Dương Minh Lệ.

Nhưng mà bây giờ tâm tư của hần hoàn toàn đặt trên người Quan Ngân Hà không rảnh quan tâm chuyện khác.

“Ngoan, bảo bối, chịu khó một chút, trước tiên anh phải giúp em gấp mảnh kính ra, sau đó mới có thể băng vết thương lại.” Đứng bên giường hần nhẹ nhàng nâng bàn chân cô lên đặt trong lòng bàn tay, một tay cầm nhíp, cẩn thận giúp cô lấy mảnh kính vỡ ra.

Cô đã ngừng khóc, trong đầu nghĩ tới những lời Âu Dương Minh Lệ vừa nói, đôi mắt đỏ hồng nhìn động tác cẩn thận của hần, trong lòng cô lại đau.

“Được rồi, bây giờ anh đưa em đi rửa vết thương.” Tồn mấy phút hần mới giúp cô gấp mảnh kính vỡ ra.

Khi hần để cái nhíp xuống, ngẩng mặt nhìn cô thì cô lại rơi nước mắt.

Hần sửng sốt “Còn đau sao? Sao lại khóc?” Cô khóc làm hần đau lòng, đưa bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lau nước mắt trên má cô.

“Lôi Ai Sâm, thật xin lỗi, em hiểu lầm anh! Em thật sự xin lỗi, em nên tin tưởng anh, không thể nhìn thấy anh đi vào với một phụ nữ khác nhất định cho rằng anh phản bội tình cảm của chúng ta lần nữa.....” Cô khóc nhào vào trong ngực hần, đôi tay ôm gáy hần, không ngừng khóc và giải thích. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Hần thông minh nên lập tức hiểu.

Trong lòng vừa tức vừa buồn cười.

“Được rồi, em chịu nhận sai là tốt, anh sẽ hào phóng tha thứ cho em, chỉ là từ giờ trở đi, em phải ở lại Pháp, trừ khi anh về chỉ nhánh nếu không em phải ở cạnh anh chuộc lỗi.” Trở tay ôm chặt cô vào ngực, hần có thể cảm nhận sự tồn tại của cô, trong lòng mừng như điên.

“Được, em đồng ý.” Cô cũng hào phóng lập tức gật đầu.

Hần vui mừng cúi tình trao cho cô một nụ hôn.

Cô rên rỉ, chủ động dây dưa cùng hần, đẩy hần xuống giường, giạng chân bao quanh hông hần, cởi bỏ áo ngủ màu đen, lộ ra áo ngủ mỏng manh, ý muốn đốt lửa tình.

Hần rên rỉ, trong lòng lập tức khát vọng người con gái này, hợp nhất cơ thể, cảm giác vô cùng tinh tế.

Nhưng mà vết thương của cô chưa được xử lý tốt, hần không thể đụng vào cô.

“Đợi chút bảo bối, đừng nóng vội được không? Anh còn phải băng vết thương cho em.” Đẩy cô ra, hần thở hổn hển, đè nén nội tâm khát vọng, cẩn thận ôm cô ngồi xuống.

Quan Ngân Hà tuyệt không muốn đợi, cô chu môi đỏ, dùng sức kéo áo ngủ xuống, cơ thể xinh đẹp hiện ra trước mắt.

“Em xác định phải chờ đợi sao?” Cô căn bản muốn quỵến rũ hần, cô tương đối thành công.

Lôi Ai Sâm dù có tự chủ lớn như thế nào cũng không cách nào ngăn cản sự hấp dẫn của cơ thể trước mắt.

“Anh muốn.....Anh thay đổi chủ ý rồi.” Cô nằm nghiêng, lần này kéo vào trong ngực, giữa mạnh hôn lên môi cô, trong lòng thở dài hạnh phúc, trái tim nhúc nhích mãnh liệt.

20. Chương 20

Tại nhà Quan Ngân Hà.....

Căn nhà hai tầng rộng rãi màu trắng, diện tích một trăm ba mươi mét vuông với ao sen hơn hai trăm mét vuông. Đây chính là nhà ở Đài Loan do Lôi Ai Sâm xây cho Quan Ngân Hà.

Mỗi năm bọn họ sẽ ở lại Đài Loan ba tháng, Lôi Ai Sâm sẽ đi làm hai nơi mà cô còn có thể gặp bạn bè.

Biệt thự này chỉ là của riêng hai người, bọn họ ở lại đây thân mật, chia sẻ thời gian riêng tư bên nhau, chai sẻ tất cả.

Sau khi bọn họ cử hành hôn lễ, đầu tiên là đi hưởng tuần trăng mật hai tuần tại quán trọ ven hồ, sau đó bay về Đài Loan tham gia lễ khánh thành chi nhánh ngân hàng Phỉ Lâm.

Lần này quay về là lần đầu tiên bọn họ thực hiện lời hứa, sau ba tháng sống ở Đài Loan sẽ giúp Quan Ngân Hà bớt đi nỗi nhớ nhà.

Hôm nay đúng sáu giờ tối, sau khi tan làm Lôi Ai Sâm cho tài xế đưa về nhà.

“Cảm ơn, hôm nay tôi không dùng xe, anh có thể tan làm.” Về đến nhà hần xuống xe nhìn thấy bóng dáng cô đi lại trong phòng khách màu vàng ấm áp.

Cô về rồi!

Vốn dĩ cô nói hôm nay muốn gặp bạn bè, hần cho rằng mình sẽ phải một mình cô đơn ăn tối nhưng khi nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh trong phòng hần biết cô sẽ không để hần phải cô đơn.

Sau khi tài xế đi bước chân hần vội vàng đi vào nhà.

Khi hần đi tới trước cửa còn chưa móc chìa khóa ra, người con gái mỹ lệ đã ra mở cửa, giống như con chim chủ động nhào vào trong ngực hần.

“Ông xã, chào mừng về nhà.” Quan Ngân Hà hủy bỏ buổi gặp với bạn bè mà không báo cho Lôi Ai Sâm biết, nghĩ rằng hần sẽ làm thêm giờ hoặc là cùng Âu Dương Minh Lệ đi xã giao để đốt thời gian không nghĩ tới hần vẫn đúng giờ về nhà, thật là ngoan ngoãn.

Đáng được khen ngợi!

Cô chủ động ngừng mặt trao cho hần một nụ hôn.

Hần bị hôn tương đối vui vẻ, lập tức chủ động hôn lại, cường thế hôn cô thật thỏa mãn.

“Em đói bụng lắm sao?” Khi nụ hôn kết thúc, dục vọng trong cơ thể hần bắt đầu bốc cháy, giọng nói khàn đục.

“Em chưa ăn tối, đang chờ anh về ăn cùng.” Cô bị hôn đến đầu óc choáng váng, trong lúc nhất thời không hiểu rõ hàm ý trong lời nói của hần, ngơ ngác gật đầu “Anh ăn ở ngoài rồi sao?”

Cô hy vọng hai người có thể cùng nhau ăn tối bởi vì tối nay cô đặc biệt xuống bếp nấu mì hải sản cùng canh.

“Vợ anh ở nhà đã thu hết thể lực của anh thì làm sao anh có thể ra ngoài ăn được?” Hần lơ mờ đáp bởi vì bây giờ trong lòng hần buổi ăn tối với cô không giống nhau “Bảo bối, anh đói bụng lắm, mau ăn cơm đi!”

Ôm ngang eo cô hần đi tới phòng ngủ ở lầu hai.

“Lôi Ai Sâm, chúng ta nên đi về phía phòng ăn không phải phòng.....” nhìn hần đi nhanh lên lầu, lúc này cô mới hiểu bữa ăn tối của hần với cô không giống nhau.

“Ngaoan, bảo bối, chúng ta từ từ ăn hết bữa ăn này sau đó dùng bữa ăn của em.” Khổng đế ý cô phản kháng, hần quyết định trước tiên lấp đầy cái bụng của hần.

Lúc này cô còn có thể phản kháng gì nữa? Không thể làm gì khác hơn là để cho hần hưởng thụ!

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-lua-dao>